

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ Ε'
ΑΡ. 241

13.5.32

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣΕΤΟΣ Ε'
ΓΡΑΦΕΙΑΝοταρί 15 - 'Αθήναι
Τηλέφωνον: 64 - 67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΩΣ

*Εισπρακτικὸς Δρ.
*Εισπρακτικὸς Δελτίου
*Διευθυντὸς
*ΛιγνιστὸςΤὰ ἱερὰ ἔργα ἀποστέλλονται
πρὸς τὸν διαχειριστήν

Ἐὰν μᾶς ἐπισκεφθῆτε, θὰ ὠφεληθῆτε
ἀπὸ ἀπόψεως τιμῶν καὶ ποικιλίας εἰς

ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΜΑΣ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΜΑΣ

ΤΑ ΥΛΙΚΑ ΜΑΣ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΑΙΜΟΚΛΕΙΝΗ

Εἶναι ἀκαταίτητος δι' ὅλους τὰς
Καὶ καὶ Αἰδῆς αἱ ὁποῖαι ἐποφύ-
ρουν ἔντα τῆς ἀταξίας τῆς περιό-
δου τῆς. Καθημερινὰ ἀμείνων τοῦ
ἀνθρώπου καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρο-
νικά διαστήματα τοῦ ἀνθρώπου.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΥΠΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ & ΣΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Τὸ Νέον Γαλλικὸν φάρμακον. Θεραπεύει τὴν νευρί-
τιδα καὶ τὴν βλεννόρροϊαν.

Ἀντιπροσώποι:

ΥΠΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ ΣΙΑ

ΠΕΙΡΑΙΑ

EMAIL DIAM

Ὁραία μαργαριτάρια ἐν
ὥραις κοσμηματοπώ-
ρας.

Ἡ ὁδοντόκλινη Email Diam
John Walton—ἐκτελεσθεῖσα
πλέον κομψῆς πελατείας, τῆς
τῆς τέχνης τοῦ καλλιγραφεύ-
ου, καθιστοῦ καὶ προσφέρει
ὁδοντὰς θριαμβευτικῶν. ὁ
πρὸς καὶ σταματᾷ τὸ μῆκος
των, πού συνήθως προέχον
δοντόκλινες πού περιέ-
χουν οὐλῶνα, χρωμα-
τίζει τὰ οὐλὰ καὶ τὰ
χειλῆ με ἕναν φυσικὸν
χρωματισμὸν οὐδ'.

Τυγχάνει δὲ ἀπαρί-
τητος διὰ τοὺς ἄδοντας
ὁήτορας καὶ καπνιστάς.
Πωλεῖται εἰς ὅλας
τὰς Φαρμακοπολῆας,
Φαρμακεία, Μυροπω-
λεῖα καὶ καταστήματα.
Παρακαταθήκη καὶ
ἀντιπροσωπεία διὰ τὴν
Ἑλλάδα.

Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Μητροπόλεως 42

Ἀθήναι

ΕΒΔΟΜΑΣ

1235

ΑΠ' ΟΤΙ ΒΛΕΠΕΤΕ

ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

«Αγαπητέ κύριε,
Ἀσφαλῶς τὸ γράμμα μου δὲν θάβαναι σὺν κι' αὐτὰ πού
φαντάζομαι νὰ λαβαίνετε κάθε μέρα. Ἰσως, ἴσως μάλιστα
νᾶναι καὶ τὸ πρῶτο στὸ εἶδος του. Γι' αὐτὸ μὴ σᾶς φανῇ πα-
ράξενο ἂν σᾶς ὁμολογήσω πὺς πρὶν ἀποφασίσω νὰ σᾶς γρά-
ψω, σκέφτηκα πολὺν ἂν θάπρεπε. Δὲν θέλω ὅμως νὰ σᾶς
κουράσω περισσότερο καὶ μπαίνω ἀμέσως στὸ θέμα μου.
Πρὶν ἀρχίσω θάπρεπε νὰ σᾶς δώσω λίγες πληροφορίες, πού
ἂν δὲν σᾶς κατατόπιζαν τελείως, θὰ χρησίμευαν ὥστόσο νὰ
μὴν κρίνετε τόσο περίεργο τὸ φέρισμό μου. Δὲν εἰμαι οὔτε
κανένα ἀνώριμο κοριτσάκι, οὔτε καμμιά γυναίκα στὴν ἀκμὴ
τῆς ζωῆς της. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Πᾶνε τώρα πολλὰ χρό-
νια—βλέπετε ἔχω τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὸ θάρρος νὰ τὸ ὁμο-
λογήσω—πού βρίσκομαι, στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς. Κι' ἡ ἡσυχ-
αὴ αὐτὴ ζωὴ τοῦ περιθωρίου μοῦ δώσε τὴν ἀφορμὴ νὰ σκε-
φτῶ μερικὰ πράγματα καὶ νὰ φτάσω σὲ μιὰ ἀπορία πού σή-
μερα ζητῶ ἀπὸ σᾶς τὴν λύση της.

Λοιπόν, ἀγαπητέ μου κύριε, ὅπως ὕστερα ἀπὸ κάθε πρά-
ξη μας ζητᾶμε νὰ ταξινομήσωμε τῆς σκέψεις μας καὶ νὰ δώ-
σουμε στῆς λεπτομέρειες πού στάθηκαν, τὴν ἀξία καὶ τὴ ση-
μασία πού τοὺς πρέπει, ἔτσι καὶ γὰρ θέλοντας νὰ ταξινομή-
σω τῆς ἐντυπώσεως καὶ τῆς θύμης μου ἀπ' τὴν ζωὴ μου—πού
δὲν ἦταν στερημένη ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες—προσπάθησα νὰ ξεκα-
θαρίσω τὰ λουλούδια ἀπ' τ' ἀγκά-
θια της. Στὴν προσπάθειά μου ὁ-
μως αὐτὴ, ἀντίκρουσα μιὰν δυσκο-
λία: τὴν δυσκολία τῆς κατανοῆς
τῶν ἀξιών. Δηλαδή, γιὰ νὰ μὲ κα-
ταλάβετε καλλίτερα, στάθηκε ἀδύ-
νατο νὰ βρῶ ποιά ἀπ' ὅλες αὐτὲς
τῆς ἀγαπημένες στιγμῆς πού κρά-
τησε ἡ θύμησή μου, μοῦ εἶναι
προσιλέστερη. Ἀγάπησα πολλές
φορὲς, καὶ κάθε μιὰ ἀπ' τῆς ἀγά-
πης μου ἢ τῆς ἐρωτικῆς περιπέτειας
—ἂν σᾶς ἀρέσει περισσότερο ὁ χα-
ρακτηρισμὸς αὐτὸς— ἔχει καὶ ἕνα
δικό της γνώρισμα. Στὴν μιὰν θυ-
μᾶμαι τὸν πόθο πού γεννήθηκε μέ-
σα μου ὅταν πρωταντίκρουσα τὸν φί-
λο μου, σὲ μιὰν ἄλλη τὴν περιπέ-
τεια τοῦ πρώτου ραντεβού, σ' ἄλ-
λην ἕνα χειμωνιάτικο βράδυ πού
τοῦ παραδόθηκε, σὲ μιὰν ἄλλη τῇ
ζήλεια πού μοῦ πλημμύρισε τὸ εἶ-
ναι μαθαίνοντας πὺς ὁ ἀγαπημένος μου μ' ἀπάτησε,
σ' ἄλλην τὸ τελευταῖο ἀπόγευμα τοῦ χωρισμοῦ μας. Τέ-
λος—ὄχι γιατί κουράστηκα ἢ μοῦ λείπουν ἄλλα συναι-
σθήματα, μὰ ἀπὸ φόβο μήπως σᾶς τρομάξῃ ὁ ἀριθμὸς
—μ' ὅλες τῆς προσπάθειές μου δὲν κατάρθωσα νὰ βρῶ
ποιά ἀπ' ὅλες αὐτὲς τῆς εὐχάριστες στιγμῆς μοῦ εἶναι
προσιλέστερη. Γι' αὐτὸ γράφω σὲ σᾶς καὶ σᾶς ρωτῶ:
Ποιά ἀπ' ὅλες αὐτὲς τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν γνώμη σας,
μᾶς δίνει τὴν μεγαλύτερη καὶ τὴν ἀρτιώτερη εὐχαρί-
στηση τῆς ἀγάπης;

Μία»

«Κυρία μου,

Μοῦ ζητᾶτε μιὰ γνώμη, κι' ἀσφαλῶς θὰ σᾶς τὴν ἔδωκα,
ἂν... τὴν εἶχα! Δυστυχῶς ὅμως μ' ὅλο πού κι' ἐγὼ κούρα-
σα τὴ σκέψη μου γιὰ νὰ κατασταλάξω κάπου, δὲν κατάρ-
θωσα τίποτε περισσότερο ἀπὸ τοῦ νὰ σχηματίσω τὴν γνώ-
μη πὺς δὲν μπορεῖ νὰ ὑφίσταται μιὰ γνώμη σ' αὐτὸ πού μοῦ
ζητᾶτε. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν χαρακτηρίσετε τὴν ἀπάντη-
σή μου δικολαβική. Κάθε ἄλλο. Λυπᾶμαι ἴσα-ἴσα πού ἀναγ-
κάσσομαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Τί θέλετε
ὅμως νὰ κάνω; Ἡ εὐχάριστες αὐτὲς στιγμῆς εἶναι τόσο εὐ-
χάριστες ὅλες μαζί καὶ μιὰ-μιὰ ξεχωριστά, πού δὲν εἶναι
βολετὸ νὰ βρῇ κανεὶς τὴν πιὸ εὐχάριστη. Ἡ εὐχάριστη τις
πού γεννᾷ μέσα μας ὁ πόθος πού νοιώθουμε ἄσφρα μπου-
στὰ σὲ δύο ὁμορφα μάτια καὶ σ' ἕνα ροδακινένιο πρόσωπο,
ἡ στιγμὴ αὐτὴ πού θαρροῦμε πὺς μέσ' στῆς φλέβες μας δὲν
κυκλοφορεῖ αἷμα, μὰ μιὰ δύναμη ἀνώτερη πού μᾶς ἐξαυλῶνει,
σὲ τί μπορεῖ νὰ ὑστερή ἀπ' τὴν εὐχαρίστηση τῶν στιγμῶν
πού περνοῦμε περιμένοντας τὴν ἀγαπημένη μας καὶ πὺς ὕ-
στερα ἡ τρυφερότητα πού πλημμυρίζει τὴν ψυχὴ καὶ τὸ κορ-
μί μας στὸ πρῶτο ἀγγίγμα τῶν χειρῶν
μας; Καὶ γιατί ἡ εὐχαρίστηση αὐτὴ
νᾶναι μικρότερη ἀπ' τὴν ἄλλη πού
μᾶς προσφέρουν τὰ χεῖλη τῆς ἀγαπη-
μένης μας, τὸ τρεμουλιασμά της ἀρ-
κας της, ἡ ζεστὴ ἀνάσα της καθὼς θὰ
χαϊδεύῃ τὸ πρόσωπό μας;

Καὶ νᾶταν μόνο αὐτὲς, κυρία μου!
Δυστυχῶς γιὰ σᾶς πού ζητᾶτε ἕνα κα-
τασταλάγμα γνώμης, κι' εὐτυχῶς γιὰ
τοὺς ἐρωτευμένους, ἡ εὐχαρίστηση
αὐτὲς εἶναι τόσο πολλές καὶ τόσο
ισοδύναμες, πού νὰ μὴν ὑπάρχῃ
κανένας φόβος νὰ ἐξαντληθῶν. Ἡ
λαχτάρα τῆς ἀκαμονῆς, τὸ συνέ-
φάκι μιᾶς ζήλειας ἢ ἑνὸς ἀνυπαρκτοῦ
φόβου πού διαλύεται, ἡ στιγμὴ πού
ἐπακολουθοῦν μιὰ λιγόχρονη συνάντη-
ση καὶ πού ἀκόμα πᾶναι στὸ δέμα
σας, στὰ ροῦχα σας, ὑπάρχει ἡ μύρω
διὰ της, κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ φιλὶ τοῦ
χωρισμοῦ κι' ἡ λιγὸλεξὴ φρασσοῦ-
πού λές καὶ τοὺς τρομάζει ἡ ἔννοια
τῶν δῶν θὰ τοιμήσουν νὰ ἐκφράσουν, μήπως
δὲν περικλείουν μέσα τους ἰσοδύναμην εὐχαρί-
στηση;

Αὐτὴ, κυρία μου, εἶναι ἡ ἀλήθεια. Κάθε προ-
σπάθεια εἶναι μάταιη. Ἡ ἀγάπη δὲν χωρίζεται, κι'
οὔτε μποροῦμε νὰ ἐτικετάρουμε τῆς στιγμῆς τῆς
μὲ ἄλφα, βῆτα καὶ γάμα ἀξίαν. Ὅταν ἀγαπᾶμε,
τὸ κάθε τι εἶναι τόσο μεσὸ ἀπ' τὸ αἶσθημα πού
πλημμυρίζει τὸ εἶναι μας, πού κάθε προσπάθεια
ταξινομήσεως εἶναι μάταιη. Ἡ ταξινομήσις εἶναι
μιὰ στεγνὴ καὶ περὶ πράξης. Ἡ ἀγάπη εἶναι
ποίησις.

“ΕΝΑ ΑΠΟΓΕΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΑ...”

(Από το ημερολόγιο 'Εκείνου')

14 'Απριλίου.

«Είμαι εξαιρετικά λυπημένος που βρίσκω μια στην άρκετα δύσκολη θέση, εγώ, ένας άνθρωπος που δεν φαντάζομαι να έχω καμιά διανοητική ύστερη από τους συνηθισμένους ανθρώπους, να διαφωνώ, και μάλιστα ριζικά, με της γνώμες των ανθρώπων εκείνων που οι αιώνες τους επιτιμούσαν σφοδρά. Και συγκεκριμένα διαφωνώ στο σημείο αυτό: Δεν μπορώ με κανέναν τρόπο να παραδεχτώ πως δεν υπάρχει ευτυχία σ' αυτό τον κόσμο, όπως υποστηρίζει η σοφία. Και η διαφωνία μου αυτή έχει, βέβαια, την άφορη της. Και να ποιά: 'Εγώ χθές το απόγεμα ήμουν πολύ ευτυχισμένος, μ' πάρα πολύ, τόσο που δώσε για μιά στιγμή παρά λίγο να πιστέψω πως η δυστυχία είναι ένα έντελως ανύπαρκτο πράγμα. 'Απ' αυτό μπορείτε να καταλάβετε πόσο ευτυχισμένος ήμουν.

Τό χθεσινό απόγεμα, τό τόσο ευτυχισμένο, δεν κινδυνεύει βέβαια να καταποντιστεί ποτέ στον άκενο της λήθης, ώστε η περιήγηση του δεν ικανοποιεί απόλυτως κανέναν πρακτικό σκοπό αν γραφτεί σ' αυτό το ημερολόγιο. Κι' αν γράφεται, γράφεται μόνο και μόνο για να μ' μείνη μιά ημερομηνία λεική και για να ικανοποιήσω κάποιαν συνήθεια.

Χθές το απόγεμα στής ξένη άκριτως είχα δώσει ραντεβού με την πολυαγαπημένη μου Λουίζα στην γκαρσονιέρα μου. Δεν μπορείτε να φαντασθείτε πόσο κουράστηκε για να την πείσω να ξοθή. 'Η αλήθεια όμως είναι πως δεν έχω αυτή. 'Εφταγαν οι συγγραφείς των διαφόρων διηγημάτων και μυθιστορημάτων που την γκαρσονιέρα, σώνει και καλά, την παραδέχονται περισσότερο για τόπο ερωτικών διαδόσεων παρά για τόπο εκμυστηρεύσεων. 'Ολες ή ήρωίδες τους που πήγαν σε γκαρσονιέρες καταστραφίκανε. Καμιά δεν έβγαλε να ευτυχίσει.

'Εγώ, όπως είναι φυσικό, από της πεντέμηση ήμουν εκεί. 'Η πρότη μου δουλειά ήταν να ξεκαρμώσω από τον τοίχο και να κρύψω σε μιά γωνιά την εικόνα μιάς γυναικας για να μην κάνει άσχημη εντύπωση

στην Λουίζα. Κατόπιν έτακτοποιήσα τα μαξιλάρια του γιβασιού που από ημερών τα είχανε πολύ άνακαταφει μιά μπουνάλα ούσκου, μιά ρωσίδα και τα είκοσιέντε μου χρόνια, και κάτταξα το ρολόι μου: 'Εξη άκριτως. Μιά μικρή καθυστέρηση εκ μέρους της την έκρινα σχεδόν σαν επιβεβλημένη, γι' αυτό κήθησα σε μιά πολυθρόνα, άναψα ένα τσιγάρο, και περιμένα...

'Η καλή μου, η αγαπημένη μου Λουίζα... Με πόσο καρδιοχτύπι τώρα θα διασχίσει κάποιον λιθόστρωτο για να φτάσει στην γκαρσονιέρα μου! Μά γιατί νύχουν τόσο κακή φήμη αυτές η γκαρσονιέρες;... Κι' έχει γούστο, λέει, την τελευταία στιγμή να δειλιάσει και να μ' χτυπήσει το κουδούνι... Πά! Πά! Πά!... 'Εξη και τέταρτο... Κάτι τέτοιο θα συμβαίγει... Μά πάλι θα ήταν πολύ παιδικό εκ μέρους της εφ' όσον την βεβαίωσα με τον λόγο της τιμής μου πως θα προσπαθήσω να διαφύσω την κακή φήμη που έχουν η γκαρσονιέρες... Και αφού την βεβαίωσα έπρεπε να με πιστέψει. Δεν της έδωσα ποτέ καμιά άφορη για να με νομίζει κανένα νέο που έχει για μοναδική απασχόληση το φλέμε, ή κανέναν κοινό παληανθρώπο. 'Αλλά έλα πάλι που ένα σεμνό κορίτσι, σαν την Λουίζα, με καλή ανατροφή, διατηρεί μιά δυσπιστία για όλους τους άντρες, έστω κι' αν είναι βέβαια πως ένας απ' αυτούς την αγαπάει άληθινά... 'Αρχίζω να φοβάμαι πως δεν θάρη... Νά, έξημηση ή ώρα...

'Ενας έλαφρός και δειλός κουδουνισμός άκούστηκε. Είναι ζήτημα αν μου χρειάστηκε να δυτερόλεπτο για να φτάσω στην πόρτα... 'Ανοιξα... 'Ηταν εκείνη. Τό κοινωνικό μονότονο της κούβλανε κάτω από τα μεγάλα μπόρ ενός καπέλου παλιάς μόδας, που τό φέρει επάνω της, έσως για να μην την γνωρίσει κανένας γνωστός της... 'Αγαπούλα μου...

—Σιγά... κλείσε πρώτα την πόρτα... 'Αν ή πένη μου δεν ήταν τόσο κακενική και μπορούσε να συνγωνιστεί σε δύναμη την πένη ενός 'Αλφρέδου Μυσό, ενός 'Αλφόνσου Λαμαρτίνου ή ενός Βικτωρ Ουγκώ, θα έπρεπε περιγράφοντας τό χρονικό διάστημα από της έξημηση ως της όχτώ, να παραδώσει

στης όχτώ χωρίασε. Για πόσο μου... Πολύ γρήγορα, κι' ύστερα τα κές υπερβολικά άστείες διατυπώσεις θα δοίμε για πάντα... Και τό ημερολόγιο θα γεμίσει από χαρούμενες κι' εύγεστες σελίδες όπως αυτή έδω...

'Α, ξεχάσα: Πρό ημερών μιά Λουίζα πως συνήθιζε κι' αυτή να κρύβει μερολόγιο. Αύτην την στιγμή, λοιπόν, γράφω άσφαλώς κι' αυτή στο ημερολόγιο για τό χθεσινό απόγεμα... 'Όταν παύσω με θα την παρακαλέσω να μ' έμπερι

στούς αιώνας λίγες άριστουργηματικές, ή ένα ύστερο σονέτο... Και πρώτα, αυτό τό λέω με άληθη πόντο μόνο κατά τό ήμισυ εκάρησα την άποψη μου, ότι δηλαδή θα προσπαθούσα να σω την κακή φήμη που έχουν η γκαρσονιέρες. Γιατί δεν κρατήθηκα και φίλησα μιά Λουίζα μου. 'Α άγκαλιασμάτι μας έφταν και πάλι τα μαξιλάρια του γιβασιού. Αυτή την φορά, όμως, δεν θα τα πείσω. Φεύγοντας έπρεσε πως τό σόνει είχε άφίσει έλαφρά τό άποτίωμά του στο μαλακό βελούδο.

'Εγινε και ποιητής. Δεν θυμάμαι τί της είπα, μά θυμάμαι πως καταπλάσασα πολύ με της άκρογαλιές, με τό με τό φεγγάρι, με της άνεμώσε. Λουίζα μου γελοίες άποψη και χαλαρά, τέλος με έβλεπε λίγα έπίσημα, με έρωσε να ήταν λίγα κομμά, της έσπασα τον λόγο για τον όποιον τόπο πάλι να με έπισκεφθώ. Της είπα βέβαια είμαι άρκετά πολιτισμένος και πως πολύ γελοίο τό να απευθυνώ σ' αυτή, αφού προηγουμένως φέρω τό μου, και να τόπο τήν στερεώσω αν έννοείται δεν μ' έπαινε γλωσσικά...

—Κύριε, ζήτω την χείρα της κόρης! Γι' αυτό, της είπα, την παρακαλώ να μ' έμπερι κοντά μου, για να μ' έμπερι μ' έμπερι πώς αυτός ό γάμος μπορεί να τον ευτυχισμένη...

'Η Λουίζα δεν μ' άποκρίθηκε. Πάλι τό κεφάλι της σ' όνο μου, μάτια της μ' έκούταξαν μ' ένα έρωσε ξεχώριζαν ένα ένα...

Καταστρώσαμε και τα σχέδια μας Σ. ριθμό των φίλων που θα δίνομε από άδην γίνουμε σ' όνο, διαφωνούμε στην 'Ελεγα εγώ χίλια, ή Λουίζα τα έκα χιλιάδες, τα έκανα εγώ τρεις κι' ή άμέσως τέσσερις. Στο τέλος συμφωνήσαμε έκατό χιλιάδες... Για τον τόπο περάσαμε τό μήνα του μέλιτος δεν έμπερι νήσαμε όριστικά. Βρισκόμαστε μετέπειτας και Χαβάι.

Στής όχτώ χωρίασε. Για πόσο μου... Πολύ γρήγορα, κι' ύστερα τα κές υπερβολικά άστείες διατυπώσεις θα δοίμε για πάντα... Και τό ημερολόγιο θα γεμίσει από χαρούμενες κι' εύγεστες σελίδες όπως αυτή έδω...

'Α, ξεχάσα: Πρό ημερών μιά Λουίζα πως συνήθιζε κι' αυτή να κρύβει μερολόγιο. Αύτην την στιγμή, λοιπόν, γράφω άσφαλώς κι' αυτή στο ημερολόγιο για τό χθεσινό απόγεμα... 'Όταν παύσω με θα την παρακαλέσω να μ' έμπερι

ρίξω μιά ματιά στην σημερινή σελίδα, και κατόπιν θα της δώσω να διαβάσει την αντίστοιχη του δικού μου. Κι' ή δυο αυτές σελίδες, αν και θάνα γραμμένες ίσως με πολλή φτωχές φράσεις, θ' άποτελούν άσφαλώς έρωσε από τους μεγαλύτερους θινους της άγίας...

(Από το ημερολόγιο 'Εκείνης')

14 'Απριλίου

«'Ο γρηαός κύριος με τους λευκούς χροτάφους, της προχθεσινής συντροφιάς που έποστρίψε με φανατισμό πως όλοι οι έρωτευμένοι είναι πολύ άνόητοι, είχε πολύ δίκιο. Και σκεφτήτε τώρα την θέση μου να είμαι άποχρησμένη να περάσω μιάμιση δόλκληρη ώρα από τό χτεσινό μου απόγεμα, μ' έναν τέτοιο άνόητο.

Τό τί δλακίες και τό τί άηδίες άκουσα, δεν περιγράφονται. Τα μαλλιά μου έγιναν ήλιος και τα μάτια μου άστέρια. Ξέχασα να μ' έμπερι αν μ' έμπερι περισσότερο με τον Άνγελό ή με τον Άποσπερίτη.

Κι' εκτός αυτού άρχισε να μ' άραδιάζει όλοι τον κόσμο της άνοήσε. Μου έλεγε τί γυνώμην έχει για τον έρωτα—λές και μ' ένδιέφερε—κι' ύστερα έκανε έρωτική άνάλυση

«'Η πένη μου θάρη να παραδώσει στον άιώνα λίγες άριστουργηματικές σελίδες...»

του φεγγαριού σε κάθε τον τέταρτο. 'Ορεξη που την είχε ό χριστιανός! Και τί... Μόνο αυτό... 'Εκακοποίησε άκρογαλιές επ άκρογαλιών, κακομεταχειρίστηκε τό άηδόνι, και ξερόχωσε τό κόσμο της άνεμώσε... 'Εγώ έκανα την πολύ έρωτευμένη μαζί του και τον κάτταζε όδην με λατρεία. Για να μην καταλάβη την άηδία που μου προσένοσε, ή αύτ' έπρεπε να είναι περισσότερο άνόητος απ' όσον τον νομίζω, ή εγώ έπρεπε να έχω πολύ μεγάλο ταλέντο ήθοποιού του δραματικού θεάτρου. 'Αφού έφιλάρησε άρκετά—τί καλά έκανα που δεν τον άκουγα!—άρχισε να μ' άπαγγέλλει και στίχους. Αυτό μ' έβλεπε! Μου άπήγγειλε ένα ποίημα του Μυσό, ένα δικτάσιο από της «Στροφές» του Μορέας, και ένα σονέτο του Ζερβάλνι από τό «Τοι et moi».

'Αλλά, άνοήτουμε φίλε μου, δεν μπορείς να καταλάβεις άκόμη πως πέρασε ό καιρός που μ' ή γυναίκα έφθάνετο την καρδιαν της πολυμένης από ένα λυπηρό τερόστιχο ή από μιά μελωδική όμοιοκαταληξία... Μου ζήτησε άπάνω από διακόσιες φράσεις συγγνώμην επειδή με προσέκαλε στην γκαρσονιέρα του. Φαίνεται πως άγνοεί τελείως πως ένα μονότονο κορίτσι της ηλικίας μου έχει προσέξει της επιπτώσεως και άλλων γκαρ

σονιερών. Και με φίλησε με τόση δειλία, που μ' έρωσε να σκάσω στα γέλια. Μά γιατί με πέρασε άραγε... Για καμιά άγία, ή για καμιά χαμηλοβλεπούσα Παρθένον του 1880; 'Ηθε στην ζωή με πολύ μεγάλη καθυστέρηση. 'Αν γεννιότανε πενήντα χρόνια νωρίτερα θα έβρισκε την ιδέά της σ' όνο. Σε μιά γωνιά είχε κρυμμένη την εικόνα μιάς γυναικας. Την έρωσε φαίνεται για να μην την ιδώ. Τί θα έλεγε άραγε αν έβλεπε την δική μου εικόνα—όχι έντελως γυνική βέβαια—σε μιάν άλλη γκαρσονιέρα...

Στό τέλος—καλά λέω εγώ πως δεν είναι στα καλά του ό άνθρωπος!—θέλησε να μ' άποδείξει πως έχει κλίση και για ήπότης. Και μ' έρωσε πως δεν έρωσε σ' όνο νάρθη να με ζήτηση κατ' έυθειαν απ' τον πατέρα μου, αλλά προτίμησε να με καλέσει κοντά του για να με ρωτήσει αν ό γάμος μας μπορεί να με κάνει ευτυχισμένη. Βάω στίχους πως πολύ θα ήθελε αντί μιά δεσποινίς του 1932 να ήμουν μιά πυροδέσποινα του 1750, για να μπορούσε να με έπισκεπθώ με τό έρωσε του...

'Εγώ, βέβαια, έκανα πως ένθουσιασθήκα από τό τόσο εύγενικά του αίσθήματα. Αλλά δεν τό άποκρίθηκα, γιατί αν μ' έμπερι, άσφαλώς θα έσκαζε στα γέλια. Τόν κάτταξα μόνο έρωτικά και φαίνεται πως αυτό τό νυτταγί τό πέρασε για να μ' έμπερι άπόλυτως ένθουσιασμένος.

«Έπρεπε να μ' έρωσε κι' αύτεί...»

'Ενώπιον του λόδου άρχιδουκάτου άγγείται μιά μέρα για να δικασθώ ένας ζουκαζός, κατηγορούμενος επί κλοπής.

'Ο λόδός άναγνωρίζει τον κατηγορούμενο που δεν ήταν άλλος από κάποιον παλιό συμμαθητή του. Θέλοντας να μάθω τί άπέγιναν μερικά παλαιοί κοινά φίλοι τους, τό ζήτη πληροφορίες μ' αυτούς.

—'Α, λόδς μου, άπαντά ό κατηγορούμενος. 'Εκρεμάστηκαν όλοι, εκτός από σ' κι' από μένα!

—□□—

Μεταξύ φυλακισμένων

—Είπα για πολλόν καιρό έδιωμέσα:—
—'Α υπά! μόνο για τρεις βδομάδες.
—Τί, έκανες καμιά μικροκλοπή;
—'Όχι. Σκότωσα την θειά μου και τον θεό μου.

—Πώς! Σκότωσες δυο ανθρώπους και θ' αμείνης στην φυλακή μόνο τρεις βδομάδες;
—Νά, σε τρεις βδομάδες θάρη να με πάρουν για να με... τουφεκίσουν!

—□□—

Σπατάλη

Γίνεται συζήτηση για συνεισέση:
—Μά είναι καλό παιδί, ξέρεις, διακεκριμένος δημοσιογράφος.

—Δεν δίνω την κόρ μου σε δημοσιογράφο. Είναι όλοι σπάταλοι, αφού γράφουν στή μιά όψη όνο του γαρσιού.

—Μά, ξέρεις, είναι και έξοτος ποιητής!
—Τόσο τό γερότερο. Αυτός είναι κι' αν είναι σπάταλοι, αφού γράφουν της μισές σελίδες του γαρσιού μονάχα!

—□□—

Τρόπος του λέγειν

—'Αγ, γαρσιό, αίσθάνομαι τον έαυτό μου τόσο εξαντλημένο που μ' έρωσε επάνω να πεθάνω. Τότε έσπευσα να σ' έκαλέσω...

—□□—

Η προλήψεις

—'Ενα σιλκόν κύκλω συζητούν για της προλήψεις του κόσμου.

—Νά σ' έρω την αλήθεια, λέει ή οικόδεσποινα, κι' εγώ έρω την πόληψη του δέκατου. Δεν θα ήθελα ποτέ να καθώμαι στο τραπέζι μου άκατακάταρα...

—Την ίδια πόληψη έρω κι' έγω, άπηντισεν ένας από τους καλεσμένους. Δεν μ' έμπερι να είναι δακατέεις στο τραπέζι... όταν έχει έτοιμασθό φαγητό για δόδεκα!

—□□—

Μιά άπλη μετάθεσις

—'Η άπλη (πελειώνοντας, που πέση να κοιμηθώ, την προσεγγί της).—Καί, κάμε, Θεέ μου, ώστε τό Μιλάνο να είναι ή πρωτεύουσα της 'Ιταλίας...

—'Η μ' έρω της (σε άπορία).—Μά γιατί τό ζήτησες από, άπλη, απ' τον Θεό;...

—'Η άπλη.—Γιατί έτσι έγραφα, μ' έρωσε μου, στον διαβόλιό μου της Γεωγραφίας...

—□□—

Τι τον σκέπτεται!

—Κατηγορείται ότι πέταξε την γυνίκα σου απ' το παράθυρο.

—Νεν τώκαυ έπίτηδες, κ. πρόεδρε...

—Νά, μ' έρω σκέψου τί θα άπορούσε να σκέψω αν έμπερι, την στιγμή περνώσε κανέναν άνοήτο, διαβάσε από κάτω!...

Κακή παρεξήγησης

"Ενας περιοδεύων πράκτωρ κάποιου έργο-στασίου, φτάνει ένα βράδυ σε μια μικρή έ-παρχιακή πόλη και πηγαίνει να περάσει την νύχτα του στο μοναχικό ξενοδοχείο του τό-που. Δυστυχώς του όμως, όλα τα δωμάτια εί-ναι πιασμένα.

"Ακουσε δώ, φίλε, —του λέει ο ξενοδό-χος, άκουσε δώ φίλε, —δεν μπορώ άσφα-λώς να σ' άοίσω, ξέρον άνθρωπο, να κοιμη-θής στο ύπαιθρο! Γι' αυτό έγω να σου προ-τείνω δυό λύσεις και διάλεξε υόνος που ποιάς προτιμάς: "Η κοιμάσαι με την Ψιφίνα, ή πλαγιάζεσαι επάνω στο απιλιάρδο.

—Δέν, έγω καμιά διάθεση να κάνω πα-ρά της γάτας σου, ξέρω! λέει κάπως πει-ραγμένος ο πράκτωρ. Θα προτιμήσω το απιλιάρδο που, άν όχι άλλο, τουλάχιστον... δέν πατακουνά!...

Καθώς ήταν κουρασμένος, ο φίλος μας δέν άντησε να κοιμηθί. Την Άλλη μέρα τό-πωι, στες δυτώ, ξυπνά από τον ήχο ενός γλυκού έπαρχιακού τραγουδιού. Τρίβει τα μάτια του, γυρνά επάνω στο σκληρό αστώ-μι του καί, —τί να δή! "Ενα όμοιο κοριτσά-πουλα, ώς είκοσι χρονών, κρατώντας στα χέια έναν δίσκο με γάλα και καφέ, τραγου-δούσε εκείνο το μελωδικό τραγουδάκι.

—Καλυτέρα σε, δεσποινίς! λέει γροθιμέ-νος ο πράκτωρ. Ρυθμίστω για την καλωσύνη-σε να με ξυπνήσετε υ' ένα τόσο ωραίο τρα-πο... —

Τότε το ωραίο κορίτσι, υ' ένα πονηρό γα-μέλο, τού άπάντα: —Παρακαλώ, κύριε, αλλά γιατί με λέτε υέσποινίς; "Εδώσεα όλοι συνηθίζουν να με φωνάζουν Ψιφίνα!...

—□□—

Μεταξύ φιλαργύρων

"Ο κ. Τσιγκουνάκης συναντά τον φίλο του Φιλαργυράδη:

—Τί γάλα είν' αυτό; Μοιάζει σαν φα-φούτς. Πού είναι τα δόντια σου; —Πήγα και τάβανα δλα! —Γιατί; "Οσαν γαλασιμένα; —Μπα, ούτε έν! —Τότε, γιατί τάβναλες;

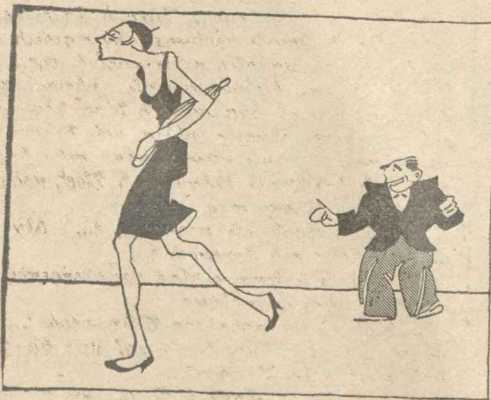
Και ο Φιλαργυράδης, άπου άναστενάζει ποδά βαθιά, άπάντα:

—Άστα, συνάδελφε, έχασα τό... βουτσά-κι των δοντιών μου!...

Πρός ποιους υ' απευθυνθί

—□□—

Στο Κακοροδικείο δικάζεται ένα έγγλη-μα, που έγινε μέσα σε υιά ταβέρνα κατόπιν

— Παρντόν, δεσποινίς...

(Σχέδιο Δομ. Βαρδακώστα)

ΣΟΥΜΠΡΕΤΤΑ

Κοιμοστασιά ως άνάγλυφο "Υδικό, γεμισμένη, σπάνιο όπωρικό, έντονη στην γερήν εκδήλωσή του, καλή στ' άδυνα της ψυχής σου.

Τά μάτια σου διαγκώνουν και ρωτούν και κοροϊδεύουν, κλαίει και γλεντούν κι' όπως κυττάν, ολυαρούν κι' αναγέλανε κι' όσα έχουν δή ως τα τώρα τα ξεγνάνε.

Στόν πλαστικό χορό που άναγεννάς υάς άπηγείσαι με άιστοία γαίας, ή ένα σουάντσο έρωτα και βίτσιου, ένός γλεντιού ή ένός τρελλού καπρίτσιου.

Κί όμως ή "Υδ ή παγκήπισσα Λεϊλά δέν είναι, ούτε ή μαγίστρα Εδνίς, αλλά παίζεις σε μια κοινότατη όπερέττα, κι' είσαι μονάχα μία μέτρεα σουμπρέττα.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ

οήξεως.

"Ο πρόεδρος έρωτά ένα μάστορα: —Μάστορ, πές μας από την άρχή πώς ά-γισε ή οήξις...

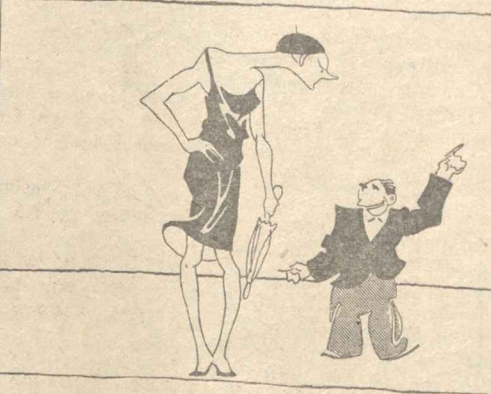
—Όρίστε πώς, άπαντά ο μάστορ στρεφό-μενος προς τους ένόχους.

Και στα καλά-καλούμενα χωρίς να προη-γηθί τίποτε άλλο, άρχίζει να φωνάζει:

Γαϊδάροι! παληάνθρωποι! κτήνη! Την στιγμή εκείνη τον διακόπτει ο πρό-εδρος και τού λέγει:

—Κύριε υέσπερ, υήν άπευθύνεσαι σε πα-ρακαλώ προς τους συνόρους ένόχους, αλλά προς τους κυρίους συνέδρους!...

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΑ

...τι καιρό κάνει κει πάνω;

(* Από την "Εκθεση των Χιονομοριστών Σχισογραφών

"Η κριτική του κοινού

"Όλοι ξέρουν πως ο Μολέρος έιναι μανία να πίνει τους άνθρώπους στο καί να τους ρωτά την γνώμη τους για έργα του.

"Η περίπτωσις αυτή τού μεγάλου συγ-γραφέως δέν είναι μοναδική, γιατί και άλλοι συγγραφείς και καλλιτέχναι δέν άδιναν σημασία περισσότερη στην γνώμη του κοινού, παρά σ' αυτήν που τους άπο-οί μεγάλος γναι φιλόλογο ή πενηνταί.

"Η ιστορία της άογίας "Ελλάδας έιναι μάτη από παραδείγματα αυτού τού εί-δος. Τό περισσότερο είναι κάποιος άνέστη-ζωγράφος "Απελλού, ο όποιος πολύ πού-τους σημαίνους καλλιτέχνας, είχε πού νήθεια να έκθέτη τα έργα του στο κοινό.

"Ο "Απελλής πολλές φορές έπληναι έκουδύταν πίσω από τους πίνακές του υ' άκούη κατ' ευθείαν της γνώμης των σκεπτών.

Μιά μέρα έννε παπουτής ξέστρε-γνόμη πώς τό σαντάκι ενός άπειροπώ-πρωπού ήταν κακοστραμένο. "Ο κα-ί έσπευσε άμέσως και διώχθηκε τό λίκνο τού ύπεδείχθη.

"Αλλά την Άλλη μέρα, ο ίδιος ένναι-περσόνος που είσκακλήθηκε έτσι, πίνε-λα στην έκθεση και άογισ να καταπεί-Άλλα μέρα τού πίνκαος.

Αυτή την φοά όμως ο καλλιτέχνης έ-κε άπ' την κουφώνα του και είπε στην κό-του: "Παπουτά, έσύ να υιάς υόν-τά παπουτσία!...

Νά λοιπόν από πού προήλθεν ή άπα-αυτή, που έβρισκε από τότε σαν παπου-...

—□□—

"Αργοπερημένη έίνω

"Ο Τσιγκουνάκης ένώ πινά από την μόνονα για να πάη στην Τσάπα, πού ή-υπάλληλος, δόικεται ξαφνικά υαπο-έννα αυτοκίνητο που τρέχει με μεγάλη τα-τητα. Τό αυτοκίνητο τον κάνει κινεί και ο Τσιγκουνάκης πηγαίνει... πού-πους τού "Αδραά. "Η νήρα του γίνε-γί σ' εκείνον που άπέτρεσε τον άπο-και τού ζητάει έκαστο υιλιόδες διαγμή-ζημίωση και ψυχική όδυν.

"Όταν ο Π-έδρος τού δικαστήρι-γέλλει την άπόφαση ότι επικάταται πόν των έκαστο γιλιόδων διαγμών την-ρα Τσιγκουνάκη εκ μέρους τού κρά-μοισίου αυτοκινήτου, εκείνη ακούει το νημέρη στον δικηφόρο της και τού λέει:

—Άν, γιατί να υήν ένν ένν άπο-Πόσο εύνακταμένος ό ή ήταν ο κινε-τόωρα που πήραμε της έκαστο γιλιόδου!

Henri Falk

"ΑΣ ΣΚΟΤΩΘΟΥΜΕ!,"

"Ο Ζώρς υ' ή Φαννύ Ντεμπερά έιναι παν-τορμένιο άκρίβως ένα χρόνο, και ένν είναι ένα άντρίγγιο πολύ πρακτικό στες άπόψεις της ζωής, είναι όστόσο πολύ άκατάστατο στες ψυχικές επαναστάσεις. "Η Φαννύ, μολοντί έξέρει να διαμείη τα νεύρα της όταν πρόκει-ται να πάρη με τ' αυτοκίνητό της, έκαστον εί-κοσι χιλιόμετρα την ώρα, και ο Ζώρς να υήν γάη διόλου την ψυχραιμία του άμα δέλη πώς χάνει στο χρηματιστήριο, μόλις θεοδύνε ο ένας μπροστά στον άλλο, ή άπά-δια αυτή χάνεται, και ή ίσοροπία αυτή πάει περίπατο. Γιατί; "Επειδή ή Φαννύ είναι ζη-λιόρα, επειδή ο Ζώρς είναι δύστροπος και τα δυό αυτά ιδιώματα τού χαρακτήρος φέρουν συνήθως ένα άντρίγγιο σε λογομαχίες άπ' όπου ξεπετάγονται τα χειρότερα ξεσπάσματα της παραφοράς.

Πρέπει όμως να σάς πω πώς έκεινο τό-δράδη ή ζήλεια της Φαννής θα μπορούσε να θεωρηθί και ως δικαιολογημένη. Γυρίζοντας σπίτι της πρή από τον Ζώρς βρήκε πάνω στο γραφείο τού συζύγου της ένα σημειωματάριο, που συνήθως είχε την πρόνοια να τό κλειδώ-η μέσα στο συρτάρι του.

"Η Φαννύ έσπευσε να φυλλο-μετρήσει της σελίδες του και υιά σημείωση που γράφτηκε τρεις μέρες μέρες πρή, προ-είλκυσε τό βλέμμα της, έ-κωνε την άνατονή της και έπάγωσε την καρδιά της:

"Από τις στες 9, στο σπίτι της εγοητευτι-κής Λουσιέττας Ζ...".

Πρόγματι προητές ο Ζώρς είχε γρή έξω, με την ποό-φηση να περατήση λιγάκι για να ξεμολιάση τα πόδια του έπειτα από μια μέρα ά-κινσίας. "Η Φαννύ — αυτό τό θυμάται δά πολύ καλά — τού είχε προτείνει να τον συνοδήγη στον περίπατό του: ο Ζώρς όμως άποκρίθηκε πώς ήθελε να κάνει, τολλά-γιστον έξη χιλιόμετρα υ' έ-να δίμα ζωηρό και στρατιωτικό, και ότι αυ-τή δέν ήταν συνηθισμένη να βαδίζει έτσι. "Η Φαννύ δέν επέμεινε, κοιραμένη, άλλωστε από μια μέρα άσχετά άνησυχη. "Επείτασε λοιπόν πολύ νωρίς περμιμένοντας τον Ζώρς, πού δέν έγινίσε παρά την υιά μετά τό με-σάνυχτα: είχε συναντήσει, είχε, κάτω φίλους του, πίνανε σ' ένα μπό, ήπιαν, συζητίζου-νε και έφτασε δώδεκα ή ώρα δίχως να τό πάροινε χαμπαί...

—Ψέματα! Ψέματα! υιθόρισε ή Φαν-νύ δακρυομένη, μηγνώντας από λύσσα και πόνο τα νήγια της μέσα στες χούφτες των γενιών της... Τόν έλεινό! Πήγε στο σπίτι υιάς γυναίκας!

Την στιγμή εκείνη ή πόρτα τού γάλλ ά-νιες: ή Φαννύ σκούπισε τα μάτια της και έβλεπε διαστνά τό σημειωματάριο. Σε λιγά-κι ο Ζώρς μπήκε στο γραφείο και πλησίασε την γυναίκα του για να την αϊλήρη: "Όμως εκείνη όπασηόνησε. "Ο Ζώρς την κύτταξε ποσογικά και είδε την χλωμάδα και την αίσθησιν τού προσώπου της:

—Τί τρέχει; Τί έχεις πάλι; —Πού ήσουν ποοχτές, μετά τό φαί; Ζώρς, υή υιάς πής υιέματα!

—Πού ήμουνα; Μά... στήνα πη ήδη. —Έννε άδικο να τασάσαι έτσι, φίλε μου, ένν είσαι πολύ ήρεμο. Ξαναπές μου πώς πέρασε την βραδιά σου, γιατί τό έξέχασα.

—Α; Τό έξέχασα; ...

Στό μεταξύ έορξε μια γρήγορη ματιά στο

γραφείο του και διέκρινε τό σημειωματάριο. —Α! "Α! Σκάλισες τα πράγματά μου! είπε ο Ζώρς με στεγνή φωνή.

—Όχι, δέν σκάλισες τίποτε, δέν έχω αυ-τή την συνήθεια. Έγώ ή δική σου είναι υ' άπατάς, υ' άπατάς την γυναίκα σου που έ-χει έμπιστοσύνη σε σένα! "Ανοιξα τυχαία τό σημειωματάριό σου...

"Ο Ζώρς προσπάθησε να διατηρήσει την ατάθειά του:

—Κί έπειτα;

"Η Φαννύ έξέπασε, άνακατεύοντας τους λυγμούς με τα παράπανα:

—"Η γοητευτική Λουσιέττα Ζ... "Α! πόσο άσχημα κάνουν οι άνδρες να ση-

—"Αλλά φο-ρά να προ-σέχης!... Δέν θα με ξαναβρής να ζων-τανό!...

μεινουν αυτές της άτιμής! Μ' έγέλασε, έσύ, έσύ που ήσουν τό παν για μένα!

—Μά όχι σου λέγω! Δέν είναι αλήθεια αυτό!

"Ο Ζώρς με την σειρά του γίνικε έξω φρενών:

—"Η εγοητευτική Λουσιέττα Ζ... Θέλεις να τα μάθης δια... Μά κύτταξε λοι-πόν!... Τό εγοητευτικό είναι μέσα σε είσα-γωγικά. "Ετσι την όνομάει ο φίλος μου γε-ροσισαστής Μενγκάλ. "Όμως δέν είναι διόλου γοητευτική! Είναι μια γυναίκα άορη, ίσως άμορφη άόρη, μά πού δέν είναι ο τύπος μου... "Ο τύπος μου είσαι σύ!

—Μή υ' άγγίξης, υιέτη!

—Κί αν πίνω σπίτι της είναι έπειδή έχει πολλές γνώσεις, και υποεί να με αστήση σ' όρισμένους κεφαλαίους... μά τό έργο-στάσιο των μηχανών που θέλω να ιδούσω... Σ' όρίζομαι στην άνάτη μας...

—Δέν πιστεύω στους άόχους ενός υιέτη!

"Ο Ζώρς χτύπησε ξαφνικά την γροθιά του πάνω στο γραφείο:

—Νά το, να τό! Τί μπορώ να κάνω υ' έ-να τέτοιο ξεροκέφαλο! Μά άφού σου φωνά-ζω πώς σ' αγαπώ, πώς δέν αγαπώ παρά μόνον σένα!

—Αν υ' αγαπούσες δέν θα σ' έπανε τέ-τοια λύσσα, επειδή σου παραπονέθηκα για την άπιστία σου!

—Μ' έπασε λύσσα επειδή δέν έχω για τί-ποτε να μεμψώδ τον εαυτό μου...

—Παρά μόνον την τυρανία μου! "Ο Ζώρς επανέλαβε δυνατά χτυπώντας τό στήθος του:

—Την τυρανία, ναί, την δική μου, την δική μου! Για να παντρευτώ μια γυναίκα πού ή τυφή και άγρια ζήλεια της με βασα-νίζει σε κάθε στιγμή! Μά θα έρθει πά! Αυτή ή ζωή είναι άνυπόφορη, υ' άόχης;

—Αυτό είναι! Ζητάς να με χωρίσης!

—Όχι! Ζητώ την άπελευθέρωσή μου!

Την είδηση, α! "Υψιστε Θεέ! την είδηση!

—Μήν υάχνης να βρής και άλλες αϊτίες! φώναξε ή Φαννύ. Είναι άδύνατο να έχωμε είδηση με υιά τέτοια ζωή, πού μου κάνεις!

Τότε ο Ζώρς έβαλε της φωνές, φτάνοντας πλέον σε παροξισμό:

—"Ε, λοιπόν, τότε άς ζητήσωμε την εί-ρήνη σ' ένα άλλο μέσο! "Ας σκοτωθούμε!

"Η Φαννύ τον κύτταξε φλεγόμενη από μια τρελλήν άπελπισία και άποκρίθηκε:

—Ναί, άς σκοτωθούμε!

Με μια ποσάφωση χειρονομία ο Ζώρς άνοι-ξε ένα συρτάρι τού γραφείου του, άραξε έ-να περίστροφο και τό έστρεψε κατά πάνω της.

—Έμπρός, τράβα! είπεν ή γυναίκα του σπληομένη προστά του.

"Όμως ο Ζώρς χαμήλωσε τό όπλο και γούλλισε σπορόχοντάς την συγχρόως προς την πόρτα:

—Όχι, όχι έσένα! Πήγαυε από δώ! Φύγε! "Εγώ όμως έξω τί μου μένει να κάνω!

—Κί ένν τό ίδιο! άνεφώνησε ή Φαν-νύ, έσύ ό άντρας της την έρουνη μέσα στην κόλαση κάμωσα και έβλεπε την πόρτα έπί-σας με τό κλειδί.

—... έβρισκε υόνος άναστενάξε δια-... έβλεπε και μέσα στον άναστενά... έβλεπε πώς άνοιγε ένα κάλυμα... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε...

—... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε...

—... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε...

—... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε...

—... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε...

—... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε...

—... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε...

—... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε...

—... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε...

—... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε...

—... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε...

—... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε...

—... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε...

—... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε...

—... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε...

—... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε...

—... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε... έβλεπε πώς άνοιγε...

ΑΝΡΙ ΦΑΛΚ

(Προηγούμενα)

«Η Λούση, η Βάνα, η Τζέν-
νυ, η Ζαίρα κι' η Μυρώ, έ-
στεν από τεσσάρων χρόνων
αδελφική ζωή μέσα σ' ένα
κόλπο, απογοητεύονται για
να τραβήξουν κάθε μια τόν δι-
κό της δρόμο στην ζωή. Μία
μέρα συναντώνται σ' ένα φι-
λικό σπίτι. Η Λούση παρε-
ξηγείται μ' έναν κύριο—τόν
Σπύρο Φορέη—που έννοει να
την κυττά μ' ενοχλητική επι-
μονή. Και ενώ χορεύει με κά-
ποιον άλλον της παρέας—τόν
Γιώνη Μαρίνη—τόν ρωτά αν χα-
ρακτήρισε σωστό το φρόσιμο του Φορέη».

3.

(Η συνέχεια)

Τώνης δεν απάντησε άμέσως. «Άφισε
να περάσουν λίγα λεπτά σαν να προ-
σπαθούσε να συγκεντρώσει την σκέ-
ψη του και να βγάλει ένα συμπε-
ρασμα. Και σε λίγο, γυρνώντας,
πρόφερε ξερά-ξερά, μιά μόνο
λέξη :

—Οχι !

—Τότε, έκανε η Λούση και τὰ
μάτια της φάνεσαν την έκ-
πληξη, τότε γιατί πριν δηλώσα-
τε να τόν διακολλήσετε ;

—Δεσποινίς Δημοτικούδου, συ-
νέχισε ο Μαρίνης σοβαρά, πρέ-
πει κανείς να μάθει ν' αγαπά
τους φίλους του με τὰ ελαττώ-
ματά τους.

—Μά έμένα δεν είναι φίλος
μου ο κ. Φορέης.

Για δεύτερη φορά ο Μαρίνης
απέφυγε ν' απάντησε. «Έστρεψε
μόνο και ξανακάνταζε την Λού-
ση. «Ο τρόπος κι' η σκέψη του
κοριτσιού αυτού τούσαναν εντύ-
πωση. Πρόσεξε τότε το καστα-
νό κεφάλι της με τὰ γαλανά
μάτια, που φάνεσαν μιάν δ-
λότητα παιδική αδωσύτητα και
παραία ειλικρίνεια. Και χωρίς
κι' αυτός να καταλάβει την αίστα-
ση, φάνηκε το προσοπάζει αυτό,
τό πριν λίγες στιγμές άγνωστό
του, συνηθιστό. Πολύ συνη-
θιστό. Η σκέψη αυτή τόν ξέ-
νασε και από φόβο μήπως προδο-
θή, προσπάθησε να χαμογελάσει
και να πει κάτι.

—Ας ελπίσουμε, δεσποινίς
Δημοτικούδου, πως δεν θα σχη-
ματίσετε την ίδια γνώμη για
μένα.

Η Λούση τόν κυττάξε χωρίς
να καταλάβει άμέσως το νόημα
της φράσης του. Τί ήθελε άραγε
να πει; Τί τόν ενδιέφερε αυτόν
πολύ γνώμη θα σχημάτιζε; Και γιατί δηλαδή
θα προτιμούσε η γνώμη της νάταν διαφορετι-
κή απ' αυτήν που κάνει για τόν Φορέη;

—Έσας δεν σάς ξέρω άκόμη, κύριε Μα-
ρίνη, ελπε ο λίγο. Άλλωστε δεν πιστεύω
κι' εγώ να μοιάζετε τού κυρίον αυτού.

Μόλις είπε την φράση της η Λούση, αντι-
λήφθηκε την γκάφα της και κοκκίνισε απ'
την ντροπή της. Άλήθεια γιατί να τού μιλή-
ση έτσι; Τί ήθελε αυτή γι' αυτόν; Κι' έπειτα
γιατί τόν ξεχώριζε; Θυμήθηκε τὰ λόγια της
Τζέννης—είναι συμπαθητικός, συμπαθητικό-
τατος μάλιστα. Της ήθελε να γελήσει. Μά το
γέλιο σβήστηκε στα χείλη της, πριν ακόμα
προσπάσει να εκδηλώσει. Ένας περιεργός πρό-
σος την έπασε. Φοβήθηκε πως ήταν ίσως να
πεί κι' άλλες κουταμάρες άκόμη στόν Μαρίνη
κι' αυτός όποτε να της διηγείτο στους άλ-
λους και να την κοροϊδεύουν. Έστρεψε τρο-
μαγμένη και κυττάξε προς τόν μέρος της μου-
σικής. Για πρώτη φορά σκέφτηκε τότε πόσο
πολύ κρατούσε αυτός ο χορός. Θέλησε να φο-
νάζει να παίρνει. Ός τότε πιά θα κρατούσε;
Δεν θα τελείωνε;

Η μουσική έπαυσε. Κι' άμέσως σχεδόν η
Λούση ξεγλιστρήσε απ' τόν μπράτσο τού Μα-
ρίνη και διάστρεψε να φύγει από κοντά του.
Γύρω της η παρέα χειροκροτούσε. Φοβήθηκε
πως θα έκαναν γέλιο πάλι και δεν ήθελε με
κανέναν τρόπο να ξαναχορεύει με τόν Μαρί-
νη. Άνοιξε μέσα της ένα παράξενο συναι-
σθημα να κυριεύει την ψυχή της. Ένα συναι-

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ ΠΙΕΝΤΕ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

σθημα που της ήταν αδύνατο να χαρακτηρί-
ση. Ήταν φόβος; Συμπάθεια; Πόθος ξέρει...
Προχώρησε κι' ήρθε και κάθισε σε μιά
γωνιά. Οι άλλοι χόρευαν χωρίς να την προ-
σέχουν. Περιούσαν ξανακουλουρηκά μπροστά
της. Άλλοι τραγουδώντας. Άλλοι φωνάζον-
τας. Άλλοι μιλώντας. Κι' η Λούση αίσθαν-

— Δεν χορεύετε, δεσποινίς Δημοτικούδου ;
— Είμαι λιγάκι κουρασμένη.

ήθελε μιάν ανακούφιση έτσι που έμενε μόνη.
Θα μπορούσε να συγκεντρωθεί. Να ταξιθέσει
της άνακατες εντυπώσεις, της φράσεις, τὰ
πρόσωπα, που στριφογύριζαν από γρήγορα κι'
από τὰ χροενικά ζευγαρώματα, μέσα στο μι-
κροσκοπικό κρανίο της.

Ξαφνικά άνοιξε πάνω της τὸ θόρος κά-
ποιον βλέματος. Άναστήθηκε τὸ κεφάλι της
τρομαγμένη. Μπροστά της έστεκε ο Μα-
ρίνης. Θέλησε κάτι να πει, μά ο Τώνης δεν
της άφισε τόν καιρό.

—Δεν χορεύετε, δεσποινίς Δημοτικούδου ;
—Είμαι λιγάκι κουρασμένη, μουσιούρισε
η Λούση.

—Από τώρα ;
—Ναι... μά ξέρετε ήμουνά πριν σε μιάς
ξεδάλης μου και χορεύαμε.

—Α ! τότε δικαιολογείστε, είπε ο Μαρί-
νης και θυλάοντας την ταμπάκη του, πήρε κι'
έναν τσιγάρο.

Η Λούση χαμήλωσε τὸ κεφάλι κι' άρχισε
να στριφογυρίζει τὸ μαντηλάκι της. «Όλες
η σκέψεις που πριν περνούσαν μέσα στο κρανίο
της, αποτραβήχθηκαν και στην θέση τους, κυ-
ριαρχούσε τώρα μία φράση. Η φράση που
είπε στόν Μαρίνη. Η φρενιά. Γιατί να μιλή-
ση ψέμματα; Πόθος την άνάγκαζε γι' αυτό;
Θα μπορούσε άραότα να πει την άλήθεια;
Μά τότε γιατί δεν την είχε και προτίμησε να
κάνει κάτι που ποτέ στην ζωή της δεν είχε
ξανακάνει; Τί της συνέβαινε λοιπόν;

Για μιά στιγμή νόμισε πως δρισκόταν ά-

κόμη καθομένη πάνω στο κρεβάτι τὸ σπ-
λείον και πως η φρόλαϊν Μπέρτ στενόνακε
στο άνοιγμα της πόρτας τὸ κατώφλι.
Στ' αὐτὰ της κοινοῖσε μιά άλλη φράση. Η
φράση της γρη῏ας δασκάλας :

—Από αύριο, παιδί μου, μπαίνει στην
ζωή. Στην αληθινή ζωή ! Στην πραγματική !

Αὐτὴ λοιπόν ήταν η ζωή που έμπαναν; Ή
να πρόστιγο βλέμμα ενός άγνωστου και μιά
φρενιά; Αὐτὰ θὰ της εύχόντανε τὸ καλὸς
ώριες στην νέα της ζωή; Τέτοια ήταν η
πραγματική ζωή; Η αληθινή; Ένα κομμάτι
απὸ φρενιές και πρόστιγο βλέμμα;

Κι' αὐτὴ, αὐτὴ που είχε άνοιχτεί ένα μ-
αρό, άσπρο, κάτασπρο σπατά χαμένο μέσα σε
καυτήν δέντρο, τρανταχόντες... μ-
σκέτες... μισόξες... Ό ! πόσο κοντὴ ήταν
της ήθελε η δρεξή να κλάψει. Να φωνάξει να
ξαναγυρίσει πίσω στην ήρεμη ατμόσφαιρα τὸ
κοιτώνος του, που ποτέ κανένα βλέμμα προ-
στιγο δεν θάβιτανε ίσως εκεί, που ποτέ να
νένας δεν θὰ την άνάγκαζε να πει ψέμματα.
Τὰ μάτια της δούρασαν.

—Μά τί έχετε και κλάιτε;

Η φωνή αὐτὴ ήθελε να ξυπνήσει την Λούση
απ' την ρέμβή της. Άναστήθηκε τὸ κεφάλι
και μέσ' στὸν καθρέφτη τὸν ἑαυτὸν μισὸν
της ἀντιφρόνησε άκαθόριστα τὸ πρόστιγο τὸ
Μαρίνη.

—Ό ! τίποτε, διάστρεψε να πει και ζω-
σκιανε ντροπισμένα τὸ κεφάλι, ενώ με νου-
κὲς κινήσεις προσπαθούσε να σκουπίσει τὰ δ-
κρυμένα μάτια της.

Ο Μαρίνης δεν θέλησε να την ενοχλή-
σει μιά καινούργια ερώτηση. Κατάλαβε πὸς
κάποιος πόθος κρύβονταν κάτω απ' την έρ-
γοισιά τὸν παιδικίστικον ματιών της Λού-
σης και προτίμησε να σεβάσει τὸ μυστή-
ριό της. Μέσ' στο μισό του όμως άρχισαν να
χοροατρίζουν ένα σωρό σκέψεις περίεργες κι'
να γυρνούσαν μάτια μιάν εξέγηση. Η Λούση
έπαυσε μέσα στην ζωή τὸ δόνημα και μετο-
λίτησε θέση, κι' ο άσχημάτος άκόμη χαρο-
κτηρισμός της πείξε τὸ μισό του σιν μισό.
Τί μπορούσε να κοινοῖσαν στην ψυχή τὸ
κοριτσιού αυτού; Γιατί έκλαψε; Τί γέμισε
και δεν τῷδῃσε; Ξακουλούθηκε από κατὰ
τὸ μικροῦλι καστανό κεφάλι της, που πήρε
λές κι' είχε πάρει την φόρμα ενός πέλους
έρονηματισμό.

Δοκίμασε για μιά φορά άκόμη να λεί-
ν τὸ μυστήριό και χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι, τίς
είλε με σιγανή φωνή πὸς προσπαθούσε να πει
δύση τὸν πὸς τριφερό τόνό :

—Δεσποινίς Δημοτικούδου, θέλετε να
κάνετε την εὐχαρίστηση νάθῃτε μαζί μου τὸ
μικρό σαλονάκι; Δεν θάταν σωστό να σὲς
βλέπε κανένας να κλάιτε, κι' έπειτα θάβλε-
να...

Η Λούση δεν τόν άρρηκε να τελειώσει τὴν
κουβέντα του. Σηκώθηκε και προχώρησε μέσα
στο δωμάτιο πὸς της έλεγε ο Μαρίνης. Αὐτὴ
την ακολουθούσε σὲ λίγο, θάρρος και φρό-
νη μὴπως ἀντιληφθῇ κανένας τὸ κρύμα
του.

Όταν μπήκε στὸ
μικρό σαλονάκι,
βρήκε την Λούση
καθισμένη σὲ μιά
πολυθρόνα. Τὸ πρό-
σωπό της είχε ξα-
ναβόη την πρότερη
εὐθυμία του και τὰ
μάτια της παιγνί-
ζαν σαν να μὴν συ-
νέβρισε τίποτε. Σαν
να μὴν ήτανε αὐτὰ
τὰ ίδια μάτια πὸς
πριν λίγη ώρα κλά-
ψανε.

Προχώρησε κι'

ΑΠΟ ΕΝΑ ΚΟΛΛΕΓΙΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΔΟΜ. ΒΑΡΔΑΚΩΣΤΑ

ήθελε και κάθισε κοντά της. «Όλες εκείνες η
ερωτήσεις που στριφογύριζαν στο μυαλό του
και που προσέδιδε να της πει, υπεχώρησαν
ξαφνικά και χάθηκαν. Δες και τὸ κρανίο του
είχε άνοιξει από κάτω και τούσαν αφαιρέσει
δύο τὸ μυαλό του. Σταύρωσε τὰ χέρια του
και άγωνίστηκε να σχηματίσει μὲ λέξεις μιά
φράση. Μιάν οιαδήποτε φράση. Έστει και
να μὴν έλεγε τίποτε.

Η Λούση περίμενε την φράση αὐτὴ πολ-
λὴν ώρα. Και μόνο σαν ἀπελίστηκε δόλοτα,
στρέφοντας πρὸς τὸ μέρος του, τὸν ρώτησε
ήρεμα :

—Λοιπόν ;

Ο Μαρίνης κοκκίνισε. Για πρώτη φορά
σκέφτηκε τί θὰ της έλεγε. Γιατί της είχε πει
νάθη στο μικρό σαλονάκι; Τί μπορούσε να
της πει; Τί θὰ την ρωτούσε; Βρήκε την πρόσ-
κληση του κοντὴ. Χωρίς νόημα. Τὸ «λοιπόν»
τροπούσε σαν σφήνα γι' αὐτὰ του, κι' όσο κι'
άν τυραννούσε τὸν εαυτό του δεν έβρισκε
καμιάν απάντηση. Ξαφνικά τὸν ήθελε η ιδέα
να σηκωθεί και να φύγει. Θάταν τὸ καλύτερο.
Έτσι θὰ ἀποφεύγε τὸν κίνδυνο να γίνη γε-
λοῖος.

—Λοιπόν; Ξαναρώτησε η Λούση. Τί θέλα-
τε να μὸς πῆτε, κ. Μαρίνη ;

—Όχι και σπουδαία πράγματα, κατ'όρθω-
σε έπτελους να μουσιούρισε ο Τώνης, ήθε-
λε μόνο να σὲς ἀπαλλάξω απ' την στενάχω-
ρη θέση που θὰ σὲς έφερναν η ερωτήσεις τὸν
άλλον, αν σὲς έβλεπαν κλαμμένη...

Η Λούση τόν κυττάξε στα μάτια, σαν να
θέλε να μαντέψει, αν αὐτὰ πὸς της έλεγε ή-
ταν αλήθεια, ή κανένα ψέμμα σαν κι' αὐτὸ
πὸς προηγούμενα κι' αὐτὴ τούτε. Μά ο Μα-
ρίνης δεν της έδωσε καιρό. Έστρεψε τὸ πρό-
σωπό απ' την άλλη μεριά και τὰ μάτια του
αποσπώθηκαν, χωρίς να βλέπουν τίποτε τὸ
καθαρό και τὸ συγκεκριμένο, σ' έναν ζω-
γραφικό πίνακα.

Η μουσική έπαυσε, και σχεδόν ταυτόχρονα,
φάνηκε στὸ άνοιγμα της πόρτας η Τζέννυ κι'
ο Άνεμόνας.

—Α la bonne heure, φώναξε η Τζέννυ καθώς
δρασκεῖλε την πόρτα και πλησιάζοντας την
Λούση πρόσθεσε σιγανά: Βλέπεις πὸς σου
τόλεια πὸς ο Τώνης είναι συμπαθητικώτα-
τος ! Τί λές και σὺ τώρα ;

Η Λούση έκανε πὸς δεν άκουσε κι' απέ-
φυγε έτσι να δώσει μιάν απάντηση. Ο Άνε-
μόνας όμως, σαν να κατάλαβε τὸ νόημα της
φράσης της Τζέννης, πήρε μιά δυὸ δόλτες
πληκτὲς στὸν αέρα κι' ήθελε και γονατίζον-
τας μπροστὰ στην Λούση, άρχισε να απαγ-
γέλλει μὸς στόμφο :

—Δεσποινίς, αν έγνωρίζατε την δύναμη
τὸν ματιών σας και αν μὸς χαρίζατε ένα μὸ-
νο βλέμμα σας, θάμουνά ικανὸς να γράφω τὸ
φωριότερό μου χρονογράφημα για σὲς. Άν
μόνο γνωρίζατε την...

—Κύριε Άνεμόνα, λέτε σαχλαμάρες, τοῦ-
πε η Τζέννυ διακότοντάς τον γρήγορα, έτε

γιατί έβρισκε άνοι-
σια κι' ήλθια δσα
έλεγε στην φίλη
της, έτε γιατί
πραγματικά φοβή-
θηκε μήπως η Λού-
ση παρεξηγώντας
τὰ λόγια του δη-
μιουργούσε κανένα
καινούργιο έπει-
σόδιο.

Μά την φοράν
αὐτὴ η Λούση ὑπο-
δέχτηκε τὸ λογί-
σμο τὸ Άνεμό-
να μ' ένα χαμόγε-
λο στὸ χέλι. Κι'

δταν η Τζέννυ τόν σταμάτησε, γύρισε και
την ρώτησε, τί δουλειά έκανε. Ο Άνεμόνας
 όμως πὸς άκουσε την ερώτησή της, διάστρεψε
να δώσει αὐτὸς την απάντηση.

—Δημοσιογράφος, δεσποινίς μου. Η πέν-
να μου και τὸ ταλντο μου εἰς τὸς πόδας
σας.

Έκείνη την στιγμή μπήκε στην κουβέντα
τους κι' ο Μαρίνης.

—Και λόγιος της κακῆς ώρας, πρόσθεσε

—Κι' εγώ, Μυρώ, σου λέω πως η Λούση
έφτιαξε κι' ελας με τόν Μαρίνη !

κουττάοντας την Λούση.

—Μπᾶ, έκανε αὐτὴ, και τί γράφετε ;

Ο Άνεμόνας πὸς ίσασε την ώρα εκείνη
έμενε άκόμη γονατιστός μπροστὰ στα πόδια
της, σηκώθηκε, άναστήθηκε μιά τούφα μαλ-
λίων πὸς σκέπασε τὸ μέτωπό και προσπά-
θησε να πάρει την προέταση πόσα πριν άρχί-
ση τὸ καινούργιο του λογιόδιο.

Μά δεν τὸ δόθηκε καιρός. Ένα δυνατό
γέλιο άντήχησε πῶς του. Έστρεψε λίγο
σαστισμένος και θυμωμένος ματί. Απὸ τὸ ά-
νοιγμα της πόρτας πρόσβαλλαν ένα σωρό κε-
φάλια κοριτσιών και νέων. Όλη η ὑπόλοιπη
παρέα.

—Άστα αὐτὰ, κύριε Μιμη, φώναξε ο Δα-
κόστας, ο έξάδελφος της Τζέννης. Η φιλο-
λογία, όταν υπάρχει χορός και ούισκιν πάει
περίπατο. Άντε, παιδί, μπρός, στην πρώτη
φιλολογική κουβέντα τὸ Άνεμόνα, προτείνα
να τόν κατελλόσουμε...

Ένα καινούργιο γέλιο σκέπασε τὰ τελε-
ταία λόγια τὸν Δακόστα και σαν κάποιος να
δωσε μιά δυνατὴ σπρωξιά, έξυπνήσαν μέσα
στο μικρό σαλονάκι δίλοι τους και κάνοντας έ-
ναν κύκλο με τὰ χέρια τους, άρχισαν να στρι-
φογυρνούν γύρω του και να φωνάζουν. Ο
μόνος πὸς έμενε παράμερα ήταν ο Σπύρος
Φορέης.

Όλη η ὑπόλοιπη βοαυά πέρασε μέσα σὲ
εὐθυμία και σὲ γέλιο. Κι' όταν άργά ήσαν
οι γονεῖς τὸν κοριτσιών για να τὰ συνοδέ-
ψουν σπίτι τους, δεν μπόρεσαν να κρύψουν
μιάν αδόκητη έκπληξη. Βοισκόντανε μπρο-
στὰ σὲς χθονίς άκόμη μαθήτριες ή σὲ κο-
σμηκὲς νέες πὸς έβγαζαν μὸς κοντάλι τὸ γλέν-
τι. Τέτοια μιάν κατάσταση παρουσιάζαν οί-
λες τους. Η μόνη πὸς ξεχώριζε ήταν η Λού-

Μπᾶ !

Και με της σκέψεις αὐτὲς την πήρε σὲ
λίγο ο ὕπνος στὸ κρεβάτι της με τὸ μετα-
ξωτὸ ρὸς σκέτασμα και μιά μεγάλη κοιλία
άκουμπισμένη στα πόδια της...

III

—Κι' εγώ, Μυρώ, σου λέω πως η Λούση
τάφτιαξε κι' ελας με τόν Μαρίνη !

—Δες άνοησίες, Ζαίρα, απάντησε πεισμα-
τωμένα η Μυρώ κι' άρχισε να ξεφυλλίζει ένα
διδύλο με στίχους τὸν Βερλαίν.

—Καλά, συνέχισε αὐτὴ, εὐδ ξεφυλλίσε δι-
δύλια και διάβαζε στίχους και μὴ σὲ νοιά-
ζει. Μαύρα θὰ βλέπεις, άσπρα θὰ τὰ
λές. Έννοια σου !

—Μά δεν καταλαβαίνω, τί ένδει-
ξεις έχεις για να λες ένα τέτοιο
πρόγραμμα !

—Τί ένδειξεις;... Τί ένδειξεις;...
Βοὲ Μυρώ, ξέρεις τί λένε οί άγράμ-
ματοι : «Χωριὸ πὸς φαίνεται, κο-
λασσοὸ δεν θέλει» !

—Μπορώ λοιπόν, άγαπητή μου,
μα έμένα οὐ με πεισες...

... κάν σε πείσο, πρόσθεσε η
Ζαίρα. Πάντα τὰ ίδια. Τὸ αλάνο
τροπώδιο.

—Έστο πάρο κι' έτσι...

Η δυὸ φίλενάδες σόπασαν κάμ-
ποση ώρα. Η συνομιλία τους αὐτὴ
γινόταν δυὸ μέρες ὕστερα απ' τὸ
γλέντι τους στὸ σπίτι της Τζέννης.
Είχαν συμφωνήσει κι' η πέντε πὸς
θάραχονταν να περάσουν τὸ άπόγεμα
τους σὲς Ζαίρας, κι' η Μυρώ μὴ έ-
χοντας τί να κάνει, ήθελε γρηγοτερα
απ' της άλλες. Η Ζαίρα την δέχτη-
κε στην κρεββατοκάμαρά της και
κει άρχισαν να μιλούν για την βρα-
δυά πὸς πέρασαν, κι' από κουβέντα
σε κουβέντα, φτάσανε στην Λούση και στὸν
Μαρίνη.

Η Ζαίρα της είχε κάνει έντιμο-
ση ή πῶτῃ συντροφιά της Λούσης και τὸ
Τώνη. Ο χορός τους. Η κουβέντες τους. Η
Μυρώ προσπαθούσε να δικαιολογήσει τὸ φέ-
σμο της φιλενάδας της, βρίσκοντας φυσικό
δύα στάθηκε μεταξύ της και τὸ Μαρίνη.

Τὸ σάββατο της νύχτας πὸς έρχόταν, γέ-
μψε με μὸς άνταγίες την ατμόσφαιρα της
κρεββατοκάμαρας της Ζαίρας κι' ένα οδο-
γὰν μετρούσε ρυθμικά και μονότονα τὸ πέ-
ρασμα τὸν χρόνου, σαν διατηγὲς στην συή-
τηση τὸν δυὸ κοριτσιών.

Ξαφνικά η Μυρώ άφάνοντας τὸ διδύλο πὸς
κρατούσε πάνω στην τουαλέτα της Ζαίρας,
έστρεψε πρὸς τὸ μέρος της.

—Και δεν μὸς λες, Ζαίρα, εἰπε, εὐδ πὸς
τὰ πέρασε σὲς Τζέννης; Φαντάζομαι νάσαι
ένθουσιασμένη...

—Όχι και τόσο, απάντησε αὐτὴ βαρετά.

Και γιατί όχι ;

—Δεν ξέρω κι' εγώ καλά-καλά τὸ γιατί
να πιστέψω με, Μυρώ, πὸς πείσμενα πολὺ ἀ-
λυσίτη την συνάντησή αὐτή...

Η φωνή της Ζαίρας, καθώς τέλειωνε, μαρ-
τυρούσε μιάν άόριστη συγκίνηση και παρὰ
πονο. Στα μάτια της λαμπρόχησε σαν λυ-
μένο διαμάντι τὸ δάκρυ και τὸ στήθος τῶρα
έκνευό και γρήγορα την ήρετη έμπάνεια
της μεταξένιας μπλούζας της.

Η Μυρώ έστρεψε και κυττούσε την φι-
λένά της άήσιχα, μὴ μπορώντας να καταλά-
βει την σημασία της φράσης της. Για μιά
στιγμή τὰ χείλη της κινήθηκαν για να πὸν
κάτι, μά σταμάτησε άμέσως σαν να μετάνοι-
σε για τὸ τί έλέγε.

(Η συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΤΟ ΡΩΜΑΝΤΖΟ ΤΗΣ ΜΑΡΛΕΝ

Το ζήτημα που απασχολεί τους διεθνείς κινηματογραφικούς κύκλους τον τελευταίο αυτόν καιρό είναι η νέα δημιουργία της Μαρλέν Ντρίτριχ στο «Εξπρές» της Σαγκάης, την ταινία που εκκινούσε η μεγάλη αμερικανική εταιρεία «Παραμούντα». Στο έργο αυτό, που προβάλεται σήμερα σε όλες της ευρωπαϊκές μεγαλοπόλεις και που κατά πάσαν πιθανότητα έμεινε θα το απολαύσουμε κατά την προσεχή χειμερινή περίοδο, πρωταγωνιστεί η Μαρλέν Ντρίτριχ μαζί με δυο άλλους αστέρες πρώτου μεγέθους του κινηματογραφικού στερεώματος, την Άννα Μαϊν Βόγκ και τον Κλάιβ Μπρούκ. Καθώς αναφέρονται οι διάφοροι κριτικοί πρόκειται για μια ταινία εξαιρετικής αξίας, που αποτελεί τον τέταρτο στην σειρά θρίαμβο της Μαρλέν Ντρίτριχ.

Πρόσφατα είδαμε τον «Γαλάζιον Άγγελον». Πέρασε το «Μοροκό» και φέρεται την «Κατάσκοπο άρ. 27». Η τρελή αυτή ταινία μας αποκαλύπτει όλες της όψεις του ταλέντου της Μαρλέν Ντρίτριχ. Όλοι όσοι είχαν την τύχη να παρακολουθήσουν και της τρελής αυτής ταινίας και να απολαύσουν της δυνατής δημιουργίας της ήρωίδας των, είναι πεπεισμένοι σε θέση να ξέρουν την εξωτική γοητεία της Γερμανίδας βεντέτας.

Η Μαρλέν Ντρίτριχ είναι γνωστό πως προερίχονταν για το μουσικό στάδιο. Έπαιξε βιολί με αξιοθαύμαστη μαεστρία, ως την ημέρα που από κάποιο άτυχημα έπαυσε το χέρι της. Άντλιο μουσική! Η νέα γυναίκα αναγκάστηκε να αφοσιωθεί σε κάτι άλλο.

Και στράφηκε προς το θέατρο. Ο Μάξ Ράινχαρντ, ο μεγάλος Γερμανός μπαλετίνο, την επρόσφερε. Καμωμένη για τους παθητικούς ρόλους, διακρινόταν τώρα για την τελειότητα των κινήσεων και την άσχημη όψη, όπου δυο πελώρια μάτια καθρέφτιζαν την κλίμακα κάποιων αισθημάτων κάθε φορά αντίθετον μεταξύ τους.

Η Μαρλέν Ντρίτριχ με τον «Γαλάζιον Άγγελο» απέκλινε στο μεγαλείο της και έγινε από τότε μια από τις αξιοσημείωτες καλλιτέχνιδες της Γερμανίας. Έμεινε σχεδόν αναλλοίωτη σε κάθε κατοπινή της ενσώκωση.

Παντρεύθηκε κάποιον κ. Ζίμπερτ, που είναι σήμερα βοηθός σκηνοθέτου στα στούντιο της Παραμούντα στην Ζουανβίλ. Άρεσκεισε κι ένα παιδάκι που το λατρεύει.

Εκείνη ακριβώς την εποχή, οι διευθυντές της αμερικανικής Παραμούντα, ψάχνοντας να βρουν κάποιον αντίπαλο της Γκρέτας Γκάμπο, ξεψύλλιζαν κάθε μέρα χιλιάδες φωτογραφιών. Και κατέληξαν να προσελκύσουν από την Μαρλέν Ντρίτριχ. Η Γερμανίδα αυτή συνεκέντρωσε όλα τα χαρίσματα που τους χρειάζονταν. Ήταν άλωστε και υπαγμένη στο επάγγελμα, αφού είχε ήδη γνωρίσει στο «Μπαμπέλμπεργκ» την γεωμνητική κινηματογραφούπολη. Γιατί λοιπόν να μην δοκιμάσουν το πείραμά τους μ' αυτήν;

Η Μαρλέν Ντρίτριχ, με δάκρυα στα μάτια, άρισε και άντρα και παιδί και πήγε στο Χόλλυγουντ. Μια αδιάκριτη περιέργεια, συχνά άναρη, την περιεκύκλωνε άμεσως. Κατάλαβε πως έπρεπε να έπωρελίσθη της περιττότητας. Έδωσε ένα μάτι. Βάζοντας όλα της τα δυνατά, έβηκε. Όλοι οι φίλοι της Γκρέτας Γκάμπο ανεμύχτησαν έναντιόν της. Το ίδιο, από την Γερμανία, κι όλοι οι φίλοι της Μπριγκίττε Χέλμ!

Για καλή της τύχη, δόθηκε με το μέρος της κι ο μεγάλος Γιάννης, της δεν έδοθη στον άγωνα της. Η λεπτοκαμωμένη κοπέλα με το κυματιστό κορμί, η θοαιβέιτρα του «Γαλάζιον Άγγελου», μ' ένα μονάχα χτίσμα έγινε κυρία της καταστάσεως.

Σήμερα και η Μαρλέν Ντρίτριχ, βότερα από το «Μοροκό» και την «Κατάσκοπο άρ. 27» έγινε μια από τις πιο λατρεμένες βεντέτες του κόσμου και κυρίως μια από της παλ... ακριβοπληρώνόμενες!

Ο δαίμων της αμερικανικής διαφήμισης, στον οποίον ως γνωστόν υποτάσσεται και η πιο αντίπαλη θέληση, φρόντισε να παρουσιάσει την Μαρλέν Ντρίτριχ σαν μια γυναίκα του σπατιού, που λατρεύει τον άντρα της και το παιδί της, λιτοδίαιτη, που αρκείται σε μια νερόβραστη λαχανόσουπα και που πολύ άσχημα' από την παύση της άσκησης.

Κι' έπειτα; Για να κατευνασθούν όλοι οι πουριτανοί οι «εργάτες» ή Μαρλέν αναγκάστηκε να βασίλισσα του Σάξ-Αντλ. Έτσι μπορεί ελεύθερα να επιδεικνύει τους μηρούς της, μπορεί να αφήνει ξεσκεπατά αναγλυφικά νεκροτά της! Με κάτι τέτοιους τρόπους πάντα προσεταιρεύεται η ηθική στην μακαρία χώρα της ελευθερίας!

Πας' δλ' αυτά, για να λέγεται άφροα και η αλήθεια, η ζωή της όμορφης μας γόησσας είναι πράγματι άνοχη. Η στοργή της τόσο

Η Μαρλέν Ντρίτριχ με την Άννα Μαϊν Βόγκ στην καινούργια τους δημιουργία το «Εξπρές» της Σαγκάης.

για τον άντρα της, όσο και για το παιδί της είναι αληθινή. Αλλά έχει διατηρήσει από την εποχή της υπομέκνης καλλιτεχνικής της ζωής, στην αρχή ως μουσική κι' έπειτα ως θεατρίνας, μίαν ανεξαρτησία κινήσεων που πολλές φορές την κάνουν να παρεξηγείται.

Η Μαρλέν Ντρίτριχ είναι ακριβώς η γυναίκα που παρουσιάζεται στις ταινίες της. Ένα ανέκδοτο της την χαρακτηρίζει: Απαντώντας κάποτε σε μια πρόσκληση για γεύμα στο Χόλλυγουντ, που της έκανε μια πολύ σπουδαία προσωπικότητα ικανή να διαδύνη στο μέλλον και στην τύχη της ως αστέρας, η αντίπαλος της Γκρέτας Γκάμπο έγραψε με όλη της την αδιαφορία: «Αδύνατον, είμαι προσκαλεσμένη από τους μηχανικούς για να φάω σε μια ταβέρνα». Είναι γεγονός. Κι' αυτή είναι στην πραγματικότητα η Μαρλέν Ντρίτριχ!

Ακριβώς έβλεπε, η ήρωίς μας έπεισθηκε εύθις από την αρχή πως η μόδα της δεν μπορεί να κρατήσει περισσότερο από τρία-τέσσερα χρόνια. Και τί έκανε; Βάδισε να μαζέψει μέσα σ' αυτό το χρονικό διάστημα όσο μπορούσε περισσότερα κομμάτια για να μην έχει ανάγκη να σκοπίζεται τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής της. Η Μαρλέν Ντρίτριχ ξέρεει πολύ καλά πως όλη της την επιτυχία την χρωστά σε μίαν εύνοική περίπτωση. Μ' όλο το

ταλέντο της, θάμενε αλλοίωτα μια ήρωίδα δευτέρας κατηγορίας. Την έδοθηκε η τύχη. Και έπειτα η τύχη δεν διαρκεί πολύ, λαβαίνει πως η βασίλισσα της θα είναι αναγκαστικά σύντομη. Το κοινό θα βαρεθεί να νάναι της «επινυμιακής» γυναίκας! Έτσι νέος «τύπος» αστέρας θα κυριαρχήσει στην όθνη. Ποιος άραγε; Και τότε; Από ένα μυστικό της τύχης και των επινοημάτων.

Στο Χόλλυγουντ, όπου μένει μαζί με τη κόρη της, η Μαρλέν Ντρίτριχ ζει με τον πιο οικονομικό τρόπο. Ο άνδρας της έσκαψε θεί πάντοτε να μείνει μακριά της και να μην νυχάζει στην Γαλλία. Γιατί είναι πολύ πιο γυναικά του και το παιδί του, ο κ. Ζίμπερτ, πήγε στο Χόλλυγουντ κι' έμεινε για μερικές μέρες κοντά τους. Έπειτα πάλι η βεντέτα ξεαναβυθίστηκε στην μοναξιά της και στη δουλειά της. Η Μαρλέν Ντρίτριχ δεν είναι αναγκαστικά να κάμει κι' αυτή την παλάμη να χωρέσει την δόξα της. Έπ' πλέον δεν μπορεί της τσάντα, δεν διοργανώνει δεξιώσεις, δεν κάνει δώρα κι' ούτε δεχεται δημοσιογράφους. Έχει μερικούς, ελάχιστους φίλους. Περιμένει που τους βλέπει στην χώρα και στη φέση. Βέρα Γερμανίδα στην ιδιοσυμφορία λατρεύει την μουσική και ιδιαίτερα την λαχολική και νειρόφιλη. Ο «Νεκτός» Σπέντ της φέρνουν πάντα δάκρυα. Για μερικές δολοφονίες συχνά είναι σαν απογοήτευση χωρίς καμιά σοβαρή αιτία. Έπειτα, ξανά, ξαναγίνεται εύθυνη και πολύ ζωντανή. Σκουπίζει γρήγορα τα δάκρυά της, σηκώνει τα μικροσκοπικά της χέρια και χαίρεται με μαλλιά της σαν να θέλει να αποδείξει κάποιον σκοτεινές σκέψεις απ' το μυαλό της. Και κανένα κάνει τους περιπάτους της έπαις μοναχιά.

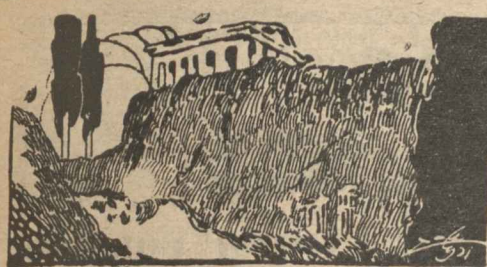
Η Μαρλέν Ντρίτριχ ντύνεται όπως λαίδη. Την μια μέρα δείχνεται κομψή και την άλλη απημέλητη.

Η δόξα ελάχιστα την απασχολεί. Φορτίζει όμως πάντα στους ρόλους να νάναι καλύτερη. Ενδιαφέρεται αποκλειστικά για την τέχνη της, χωρίς υποστεροβόλους στοχασμούς. Συστάσεις των άνωτέρων της είναι γι' αυτή νόμιμο φθορογενικό.

Η Μαρλέν Ντρίτριχ έχει την εξαιρετική ιδιότητα να μπαίνει δολοφονία μέσα στην ώρα σύνθεσης του προσώπου που υποδύεται. Νάνε ζή! Ύστερα από κάθε γύρισμα πολύ δυναμικών σκηνών είναι εξαντλημένη τρομακτικά. Πολλές φορές αναγκάζεται να κοιμηθεί στο στούντιο, μη έχοντας ούτε την δύναμη να πιστορήσει σπίτι της. Η επαγγελματική της συνείδησης είναι απαράμιλλη.

Όταν έγγιζε το «Μοροκό» στην Μπα Σαζάρα του Ελκινγκ, έπειτα από μια σκληρή πορεία μέσα στην έρημο, και πάλι πάλι είχαν μελανιάσει από την άμμο που τους έριχνε μέσα ο άερας. Η Μαρλέν σκεδόνε χάζει την δροσή της. Χρειάστηκε να φωνάξουν έναν γιατρό για να την περιποιηθεί. Δεν δέ ο σκηνοθέτης της φόν Στίβενσον την έμειλσε φίλικα: «Έπρεπε να μάς πιάγες πως υπέρερε», εκείνη απάντησε απλά: «Μπα, δεν έχει σημασία. Πρώτος τός άλλον μ' ενδιαφέρει το γύρισμα».

Υπέροχη γόησσα, για την οποία η δεν έπληξε πάντα εύκολη, η Μαρλέν έβλεπε την αξία του πόνου και το βάρος των σπασμών. Γυναίκα γεννημένη με την άσχημη της δημιουργίας και την ενάτησή του, ο οποίος, μόνο από έναν πόθο κατέχεται: Να νικήσει, όσο μπορεί καλλίτερο, δόξα καλλίτερο και να φτάσει ψηλά, σε μίαν άρταση ευφής...

ΜΕ ΤΗΝ ΚΑ

ΑΥΡΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η Αύρα Θεοδοροπούλου δεν είναι μονάχα μια άρτια από κείνες που βλέπουμε την τέχνη σαν απόλυτη υποθήκη μέσα στην ζωή, αλλά άνιχη στην κατηγορία των ανθρώπων που πιστεύουν πως η τέχνη φέρνει τον άνθρωπο πιο κοντά στην ζωή και στα προβλήματα της. Βέβαια η μεγάλη τηγνι που αναγαλλιάζει ο καλλιτέχνης είναι η ζωή. Είτε ποιητής είναι, είτε μουσικός, είτε ζωγράφος, δεν έχει τόπο να σταθεί έξω από την ζωή της εποχής του για να χτίσει το έργο του. Στην πατρίδα για να πάρει την φόρα είτε προς τ' άνω, είτε προς τα δεξιά, είτε προς τ' αριστερά. Μά δεν φτάνει αυτό. Όσο και τέλεια νάναι η καλλιτεχνική δημιουργία, αυτό δεν σημαίνει πως ο καλλιτέχνης πράττει έργο έξω προς τον προορισμό του μολύς ενδιαφερόμενος για τα τρεχούμενα προβλήματα της ζωής και κατέβη σε πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες. Χωρίς να νομίζει κανείς πως έχω τόση αμαλία ώστε να ξενοχωρώ σε συγκρίσεις, αξίζει, για να δικαιολογήσω τον μου την σκέψη, να θυμηθώ και να θυμίσω στους αναγνώστες μου δυο δόξα ονόματα που χωρίς και στο ελάχιστο να παραμελήσουν το έργο τους, είχαν να δείξουν και μια πλούσια πολιτική και κοινωνική δράση. Οι άρχαιοι τραγικοί δεν ήταν περιφρανοί μονάχα για το έργο τους το ποιητικό, αλλά και για την στρατιωτική τους τέχνη και για την αντρωσύνη τους στον πόλεμο. Πώς να ξεγερηθώ διαφορετικά η θέληση του Διογύλου να γραφτεί στον τάφο του πάνω όχι πως ήταν ποιητής, αλλά πως πολέμιος στον Μαρόν. Πολύ άργότερα ο Ντάντε εξορίστηκε για της πολιτικές του ιδέες. Και πώς λημονάει τους όμορφους αγώνες, τους πολιτικούς και κοινωνικούς του Βίκτωρος Ουγκώ που ήταν ωραίοι όσο και το έργο του. Μά θάτανε σαν να θέλω να ξεφύγω απ' το θέμα μου απ' τον περίπατό μου με την Αύρα Θεοδοροπούλου κάθε έπιμονή μου να δώσω κι' άλλα δόματα, να θυμηθώ κι' άλλους σημαντικούς ή άσημους που με την ζωή τους και την δράση τους αποδείχνουν, ότι λοζυρίστηκαν παραπάνω. Για τοίτο είχα πάντα την ιδέα πως η πολιτική και κοινωνική δράση της Αύρας Θεοδοροπούλου όχι μονάχα δεν ζήμωσε την άρτιότητα, αλλά εύκολινα δλους έμιας να γνωρίσουμε τον άνθρωπο, να τον δούμε πιο συνολικά, να μάθουμε της άνησιχης και τους πόθους του και να δούμε μαζί με τον άρτιο άνθρωπο και τον αγωνιστή. Έγώ τουλάχιστον πρώτα την γνώρισα σαν γυναίκα που αγωνίζεται γενικότερα για τα προβλήματα της κοινωνίας και ειδικότερα για τον αγώνα που έκανε το φύλο της, αγώνα δύσκολο, που σκόνηταπε σε λογίων-λογίων εμπόδια, αγώνα που πριν απ' αυτήν δεν είχε παρά την μορφή παρωδίας σε τούτη την χώρα.

Και θάτανε ν' άπορήσει κανείς αν η σημερινή μου συνομιλία μπορεί να κάνει τέχνη με την ψυχική άνεση που χρειάζεται τούτη η δουλειά όταν είχε συνείδηση πως άνασάνει σαν γυναίκα έναν αγώνα σκληράς. Η ιδέα καθαρά και ξάστερα μου τ' έμολογήσε.

—Καμιά κρίση, μου είπε, δεν μπορεί να νάνω σωστή για την γυναίκα, αφού έπ' κράνα, —τί λέω;— έπ' αλόνες, κρατήθηκε σκληρά κι' έμεινιστη με ξεδιπόλη, να καλλιέργησε κάθε πνευματική ή άλλη δυνατότητα που έκλεινε μέσα της. Την χρησιμοποιούσε ο άντρας μονάχα σαν δογανό ήδονης και σαν μέσο για την αναπαραγωγή του είδους. Φυσικά αυτή την δουλειά όλες ή έποχές ήξεραν να την χωνούσαν με κατάλληλο τρόπο και για τοίτο δόσανε τόση σημασία στην μητέρα. Από καθαρό εγνοισμό και κακήν έκτιμηση του τι μπορεί να δώσει μια γυναίκα, την έκλεισαν στους τέσσερις τοίχους ενός σπιτιού και βόρσαν πως ή εξοστιακή

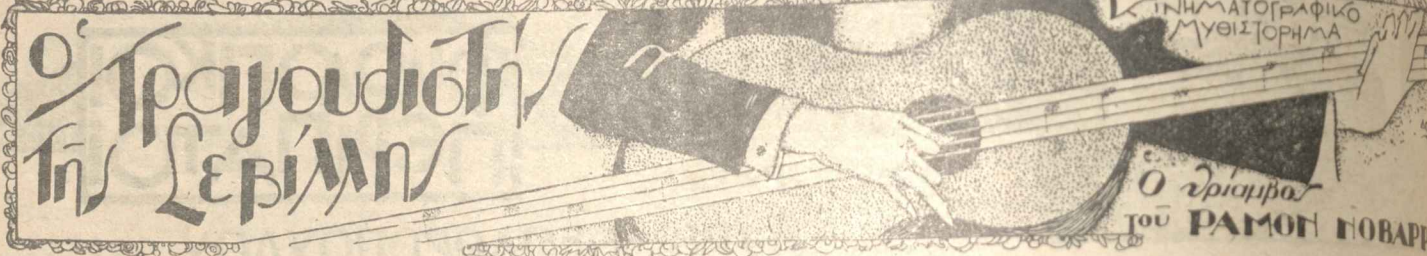
δουλειά της γυναίκας ήταν αντίθετη με την φύση της και ξένη προς τον προορισμό της. Μ' αυτό τον τρόπο κατάφεραν να σκοτώσουν κάθε ήθικό αισθημα στην γυναίκα και να της δημιουργήσουν έναν ραγιαδικό που άκόμη κυριαρχεί μέσα της. Γιατί τι είδους ήθικό αισθημα μπορεί νάχη μια σκλάβια. Η τόσες γυναίκες πονηρές, αυτές οι κρυφές χαρακτήρες της γυναίκας, ή διάθεση για κολακεία, όλα αυτά έχουνε ως άφορη την σκλαβιά. Πλέρα ήθικός άνθρωπος είναι εκείνος που αναπνέει τον καθαρό και ζωογόνο αγέρα της λευτεριάς. Αυτός μόνο μπορεί να σκεφθεί ήθικά και να πράξει κατ' την συνείδησή του. Πόσο όμως από την καταδίκη αυτήν της γυναίκας ζήμωσαν δολοφονία η κοινωνία μπορεί να το αποδείξει κανείς με έναν απλό συλλογισμό. Μέσα στην ζωή έχουμε ο καθένας χρεός να εκπαιδεύουμε ένα έργο και όλοι μαζί να συμπληρώσουμε και να τελειώσουμε την κοινωνική οικοδομή. Για τοίτο ή φύση μας

Η ΚΑ ΑΥΡΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

πρόκισε με λογίων-λογίων χάρες κι' άρετες με την προϋπόθεση πως αυτή την φυσική κληρονομία ο καθένας μας θα την αναπτύξει για να την θέσει στην υπηρεσία του συνόλου. Όταν όμως ένας μεγάλος άρτιος άνθρωπος, ή μισητή ανθρωπότητα σε γυναίκες, έμποδίζεται ν' αναπτύξει όλες της δυνατότητες που την προέκινε η φύση και ζή περιωσμένη μέσα στα στενοχωράκια που της έχρη χαράζει ή στενοχωριά, τότε ζήμωσεται η γυναίκα, ένα και το αυτό έλανε για τον αγώνα της ζωής, το κορμί τους. Από δόξα και χωνών και πέρα όλη η άγωγή γύρω από τοίτο το μοναδικό έφόδιο έστεικονταν και αυτό

και μόνο καλλιεργούσε κάθε γυναίκα. Όσες ήταν άμαλές πήγαιναν σε πολλούς κι' όσες ήθελαν νάναι εν τάξει με την κοινωνία πήγαιναν και πολιορκούσαν έναν και μόνον. Και μόλις παντρεύονταν ένα κορίτσι γίνονταν και γίνεται άκόμη ουσιαστικό κτήμα του άντρός αφού απ' αυτόν και μόνον εξαρτάται οικονομικά κι' αφού ξέρε πως μόλις φύγη απ' το πλευρό του, την περιμένει ή φτώχεια κι' ή κακή ζωή. Μπορεί όμως ο γάμος, ή ένωση άντρός και γυναίκας να κρατηθεί σε ήθικό επίπεδο όταν δεν βασίζεται στην ελεύθερη άγάπη κι' έκτιμηση και των δυο, άταλλαγμένη τελείως από κάθε άλλη οικονομική συσχέτιση; Μπορεί νάναι ήθική μια τέτοια ένωση όταν δεν την υπαγορεύει το αισθημα και ή έκτιμηση αλλά κατά πρώτον λόγον ο πόθος μιας κοινωνικής και οικονομικής άποκατάστασης. Μόνον όταν άταλλάζουμε τον γάμο από τέτοιες επιδράσεις, μονάχα τότε δάχουμε ήθικές έννοιες. Άπορεί ή άσχημη κοινωνία γιατί δεν οβύνει ή πορεία παρ' όλα τα καταδικαστικά μέτρα της αστυνομίας. Μά πρέπει να μην έχω κανείς ούτε δρόμο μυαλού για να πιστέψω πως οι χωροφύλακες θα ήθελαν ποινήσουν την κοινωνία. Μόνον όταν άλλάξη ή άγωγή της γυναίκας θα σόνησιν ατόματα ή πορεία. Μόνον όταν καλλιεργώσμεν ελεύθερη συνείδηση στο κορίτσι και το βγάλουμε την ιδέα πως ο γάμος είναι μια λύση στο πρόβλημα το οικονομικό του και το κοινωνικό και, όπως στο άγόρι, καλλιεργώσμε και σ' αυτό συνείδηση επαγγελματική και ιδανικά κοινωνικά, μόνο τότε μπορεί νάμιασε σίγουροι πως μια τέτοια γυναίκα ποτέ δεν θα παραστράτησε πηγαίνοντας κοντά σ' έναν άντρα από συμφέρον. Όταν όμως το μοναδικό ενδιαφέρον της γυναίκας είναι ο έρωτας και κανένας άλλος κοινωνικός ή επαγγελματικός πόθος δεν απασχολεί την σκέψη της, πως θέλετε να μην παραστράτηση στο πρώτο ενάντιο φύσμη του άνεμου; Πώς πνευματικός και ποίος ήθικός φραγμός θα την έμποδίσση; Και δεν μπορεί να καταλάβω πως καταφέρουνε πολλοί άνθρωποι να μιλάνε για ήθική από την μια μεριά και από την άλλη να ερωτεύονται και να πολεμάνε όταν αυτόν τον έρωτα, με την αλήθεια, αγώνα της γυναίκας για να φύγη από τα δεσμά της κρεββατοκομαρας και να γίνη ένα στοιχείο χρήσιμο και ζωντανό μέσα στην κοινωνία. Βέβαια εγώ είμαι γυναίκα και ίσως ή άγάπη προς την τέχνη να είναι ή άφορη που μ' έσπρωξε σε πολιτικοκοινωνική δράση. Όταν έβλεπα την γυναίκα, ή άλλων την κοινωνία να καθάινε τόση μουσική σ' ένα κορίτσι όση φανταζόταν πως χρειάζεται για να χαίρεται τα καθήκοντα αιτία ενός ανθρώπου που θα τον άγρόζε κάποτε, επαναστατούσα και έννοισα πως μια άρτια που αγαπάει την τέχνη της δεν μπορεί μουλωτικά να μείνη άδιαφορη μπροστά σε τέτοιες άδικίες, μπροστά σε τόσην ανδικότητα. Η επανάσταση και ή δράση γίνεται έτσι χάρος του καλλιτέχνη. Επικρατεί άναρχη, αν θέλη να μη χάση το αισθημα της ζωής, την επαφή του με την πραγματικότητα. Με δσα σ' έλα μου φανταί πως δίνεται άκριτά ή έξήγηση και για τοίτο λόγο είμαι σοσιαλίστρια. Την στιγμή που το σοσιαλιστικό καθεστώς στρέφεται έναντιόν κάθε σκλαβιάς, πως θέλετε να μην είμαι μαζί του; Και γιατί κρύβει μέσα του μια αναμνηστική την κοινωνικοοικονομική αλήθεια που ανόητοι καθημερινά από χίλια-δυο φανόμενα και γιατί άφρατα άπάντα σε τύπους εύγενούς και ανγεννέμενους πόθους δεν μπορεί παρά να τραβά το ενδιαφέρον, την συμπάθεια, την άφασωση των πνευματικών ανθρώπων. Και κείνοι άκόμη που διατάσαν να είναι με τον σοσιαλισμό και κείνοι δεν διατάσαν ν' άνηθούν το σημερινό καθεστώς της άδικίας και της σκλαβιάς.

(Τὰ προηγούμενα)

[Η δημοφιλής Ανδάλουσιανή Μαρία-Κονσούλο Βάργκας, ύστερα από τὸν θάνατο τῆς μητέρας της ντόνας Λουΐς, κλείνεται στὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας τῶν Δακρύων, στὴν Σεβίλλη. Τὴν ἡρεμὴ καὶ χριστιανικὴ ζωὴ τῆς Μαρίας ἐρχεται νὰ ταράξῃ τὸ πατριωτικὸ τραγούδι ἐνὸς ἀγνωστου τραγουδιστοῦ ἀπὸ τὸ γειτονικὸ καφενεῖο τῆς Μαριπόζας. Ὁ τραγουδιστὴς αὐτὸς εἶναι ὁ Ζουάν (Ραμόν Νοβάρο). Ἡ Μαρία-Κονσούλο, γοητευμένη ἀπ' τὸ τραγούδι του, δρασκετρεῖται ἀπ' τὸ μοναστήρι καὶ κατορθώνει νὰ συναντήσῃ τὸν Ζουάν, μὲ τὸν ὁποῖον συνδέεται ἐρωτικά. Ὁ Ζουάν φεύγει μαζὶ τῆς καὶ μὲ τὸν θεῖο του Ἑστεμπάν γιὰ τὴν Μαδρίτη, ὅπου ἐπαδύκει νὰ προσληφθῇ στὴν Ὀπερα, μὲ τὴν βοήθεια μιᾶς παλαιᾶς φίλης τοῦ θεοῦ του, τῆς ἀρτίστως Ρουμπιρέρα].

(Ἡ συνέχεια)

ΕΦΤΑΣΑΝ γογγύοντα, στὸ μέγαρο τῆς Ὀπερας. Ἐκεῖ ὅμως ἀντελήφθηκαν πὺς εἶχαν ἀκόμα ἀκριτὸ καρό-μπροστά τους. Πολλοὶ ἄλλοι νεαροὶ τραγουδιστὰ εἶχαν προτιήρηται σειρά γιὰ ἀκρόαση.

Ὁ Ζουάν ἐνοίωσε μέσα του ἔναντι τῷ καθὼς ἔμπαινε στὸ ἱερὸ αὐτὸ κτίριο. Ἡ ὑπερηφάνια γιὰ τὴν ἀξία του ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ καταπληκτικὰ.

Ἡ σκηνὴ ἦταν σκοτεινὴ καὶ ἐκοιτῶν μόνον ἀπὸ μιὰ λεπτὴ ἀσπρὴ γοαμὴ πού ἐφύγε ἀπὸ μιὰ λάμπρα ἀστυλίνης. Πλησιάζοντας μὲ περιέργεια ὁ Ζουάν μπόρεσε νὰ δῇ ἕνα πᾶνο καὶ κάποιον μικροσκοπικὸ πανίστα πού σταμάτησε ἐκεῖνη τὴν στιγμὴν τὸ παῖσιμό του νευροσπασμένος, σὰν νὰ περιμένε νὰ συνοδεύσῃ ἕναν καινούργιο πελάτη.

Ἡ Μαρία στεκόταν ἑτοιμὴν κοντὰ στὸν Ζουάν, νοιώθοντας πολὺ μικρὸ καὶ ἄσημο τὸν ἑαυτὴ τῆς μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ μεγάλο μέρος. Τώρα τὰ πρόσωπα τοῦ κόρου προχώρησαν στὴν σκηνή. Φαίνονταν ἀπὸ μακριὰ σὰν γιόρτα, γιὰ νὰ μὴν πῶμε ἄλλωστε, μέσα στὸ κοστούμι τῆς δοκιμῆς τῶν. Δὲν ἦταν κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς νέος. Πολλοὶ ἄλλωστε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τραγουδοῦσαν ἐκεῖ δέκα-δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια.

Σὲ λίγο φάνηκε ὁ διευθυντὴς τοῦ κόρου. Φορούσε ἕνα κοστούμι στενὸ, πολὺ ἐφαρμοστὸ ἐπάνω του, πού τὸν ἔδειχνε γελοῖο, ἕνα παρὰπάνω ἐπειδὴ ἦταν καὶ ἐξαιρετικὰ κοντὸς καὶ λεπτοκαμωμένος. Μόλις τὸν ἀντίκρισαν, ὁ Ζουάν καὶ ἡ Μαρία δὲν μπόρεσαν νὰ μὴν κροφελᾶσαν.

Ἀμέσως ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ τοποθετῇ τὰ πρόσωπα τοῦ κόρου στὴν κατάλληλὴ θέσιν τους. Ἀρχισαν ἔπειτα ἡ ἐξετάσεις.

Ὁ Ἑστεμπάν καὶ ἡ Ρουμπιρέρα γιὰ ἑνα-ἕνα ἐξετάζοντο ἔδιναν ἀντίκριμα κάθε φορὰ τὴν κρίσιν τους :

—Ὁ Ζουάν ἀσφαλῶς εἶναι καλλιτέρας ἀπ' αὐτὸν.

—Αὐτὸν ὁ Ζουάν τὸν δάξει κάτω πρὶν ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Τώρα θὰ δοῦν πὺς θάρρη ἡ σειρά του...

Πολὺ γογγύοντα ἦσαν καὶ ἡ σειρά τοῦ Ζουάν. Ἐνας ὑπάλληλος πλησίασε καὶ εἰδοποίησε τὸν Ἑστεμπάν. Ὁ μαέστρος ἔσπευξε τότε τὸν μαθητὴ του :

—Εἶναι ἡ σειρά σου, Ζουάν. Ὁ σενιὸρ Μοντάντας, ὁ ὑπομαέστρος, περιμένει.

—Συγγνώμην, ἔκαμε ὁ Ζουάν περνώντας μπροστὰ ἀπ' τὴν Μαρία καὶ τὴν Ρουμπιρέρα, ἀπὸ πὺς θὰ πάω :

—Ἀκολουθεῖτε με, ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος

καὶ προχώρησε.

Σὲ λίγο μίτρων στὰ παρασκήνια. Ὁ Ζουάν τραγουδῶν μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι : Δὲν πιστεύω νὰ μὲ περῶσατε γιὰ νυχτερίδα ! ἔκαμε μεμψήμοια ὁ Ζουάν.

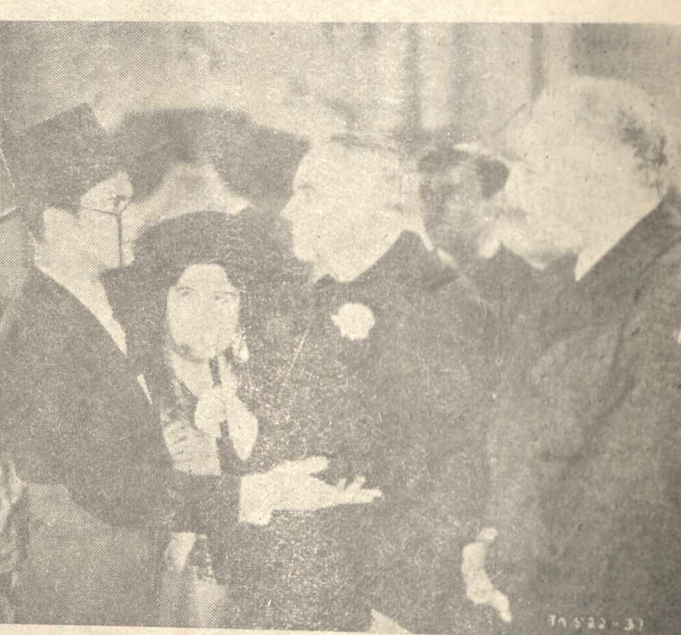
—Εἶσι εἶναι ἡ συνήθεια. Κανεὶς ἄλλος δὲν παραπονέθηκε. Ὁ Ζουάν κατωσίριασε καὶ ἔδωσε πὺς δὲν ἐννοοῦσε νὰ προχωρήσῃ. Ὁ ὑπάλληλος τότε, ἀπὸ φόβο μήπως ὁ διευθυντὴς τοῦ κόρου ὑποχωρήσῃ νὰ περιμένῃ, ἔδωσε διαταγὴ καὶ ἀναφαν ἕνα λαμπιόν.

—Εὐχαριστῶ, ἐξοχώτατε ! εἶπε ὑποκλινόμενος ὁ Ζουάν.

Ἐνα μικρὸ γατάκι μπλέχτηκε ἀνάμεσα στὰ πόδια του. Ὁ τραγουδιστὴς τὸ σήκωσε καὶ τὴν ἔφερε μέσα στὸ κατέλτο του, πού τὸ κρατοῦσε στὸ χέρι.

—Νὰ μοῦ φέρῃς γούρι, γκατίτσο !, ψιθύρισε.

Ἡ Μαρία καὶ οἱ δύο γέροι νευρίαζαν πὺς ἀργοῦσε νὰ δῇ τὴν σκηνὴν ὁ Ζουάν. Διότι τοὺς ἦσαν καὶ ἄλλες πολλὲς κυρίες καὶ κύριοι, οἱ τοὺ καλοῦ κόσμου ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ

—Νεαρό, θὰ κάμῃς καλὰ νὰ παραιτηθῇς ἀπ' τὸ τραγούδι.
(Εἰκὼν ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο φιλμ τοῦ Ραμόν Νοβάρο)

τῆς ὑποκλίσεις πὺς τοὺς ἔκαναν οἱ διάφοροι ὑπάλληλοι τοῦ θεάτρου. Ἐνας ψιθύρος ἐκλήψεως ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀκουστήριο καθὼς ἄναψε τὸ λαμπιόν. Ἐπάνω στὴν σκηνή. Αὐτὸ ἦταν πράγμα πρωτοφανές, ἐντελὸς ἀσυνήθιστο γιὰ ἐξετάσεις ὑποψηφίων.

Ὁ Ζουάν γύρισε πρὸς τὸν συνοδὸ του καὶ τὸν εἶδε νὰ τὸν κυττάξῃ ἀνυπόμονα.

—Δοιπὸν ἐτοιμίστηκες ἐπὶ τέλους, μαθητευόμενε ; ὡστόσο ὁ πανίστας μὲ θυμὸ.

—Μάλιστα, κύριε πανίστα, ἀπάντησε ὁ νέος ὑποκλινόμενος μὲ ἐξεζητημένη εὐγένεια.

Κάτω, στὸ ἀκουστήριο, ὁ δὲν Ἑστεμπάν ἀκούστηκε νὰ μουρμουρῇ. Ἡ Ρουμπιρέρα κούνησε τὸ κεφάλι της.

—Ἐλπίζω νὰ μὴν κἀνὴ καμμιὰ κουταμάρα αὐτὸς ὁ παλαδός...

Ἡ Μαρία δὲν μίλησε, ἀλλὰ ἔσκυψε στὸ μαντήλι τῆς καὶ προσευχόταν σιωπηλὰ γιὰ τὸν Ζουάν.

Κι' οἱ τρεῖς φίλοι του κράτησαν τὴν ἀναπνοή τους καθὼς εἶδαν τὸν Ζουάν νὰ ὑποκλίνεται μπροστὰ στὸ ἀκουστήριο.

Ὁ πανίστας ἄρχισε τὸ προλεόντιο τῆς ἀριστείας.

Ὁ Ζουάν κούνησε μὲ δυσανεξία τὸ κεφάλι του. Τοῦ φάνηκε πολὺ ἀργὸς ὁ ρυθμός.

Ὁ πανίστας ξανάρχισε.

—Ἀκόμα δὲν εἶναι ἀκριτὸ γούρι !, κανε ἐπαρκῆ τὸ Ζουάν.

Ὁ πανίστας προσεβλήθη τότε :

—Πᾶζω, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση, καλὰ, μὰ ἐγὼ δὲν παρασκάινω, ἀλλὰ μαι καμμιὰ χελώνα νὰ πάω τόσο σιγὰ, ὅσο νὰ ταχύνῃς τὸν χρόνον.

—Ἀκουσε ἐδῶ ! ἔφειξε σὲ πᾶν μὲς ὁ Ζουάν. Στὰ νεῖτα σου πούλοσε φωνή στὴν ἀγορὰ τῆς Σεβίλλης !

Ἀπὸ τὸ ἀκουστήριο ἔφτασε ἡ φωνὴ τοῦ πρεσβύτερου :

—Ἐ ! ἔ, σεις ! φώναξε. Τί τρεῖς ἔχετε πέρα ;

Ὁ Ζουάν ὑποκλίθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὑπομαέστρου.

—Θὰ προτιμῶσα ἕναν ἄλλο πανίστα, νὸρ Μοντάντας.

—Αὐτὴ εἶναι πολὺ περιέργη διαγωγή !, καί ποιος ἀκριτὸς δύναται ὥστε ν' ἀπαντᾷ τὸν Ἑστεμπάν.

Ὁ μαέστρος προσεβλήθη νὰ συγκρατήσῃ τὸν θυμὸν καὶ τὴν ντροπὴν τοῦ, πού ἐπὶ προστατευόμενος τοῦ ἑαυτοῦ τέτοια σκηνή. Ἡ Ρουμπιρέρα τὸν τράβηξε ἀπ' τὸ πλῆθος.

—Μπορεῖ νὰ μὴν δῇ καὶ παιδί, εἰπε ὑπερηφάνως τὸν Ζουάν. Νὰ τὸν ἐκπαινεῖς ἀπὸ πᾶν πὺς ἔχει θάρρος καὶ διεκδικεῖ τὰ δικαιώματά του.

Ἐνας νέος πανίστας πρὸς τὴν σκηνή, ἔειπε εὐχάριστο παρουσιαστικὰ καὶ αὐτὸ ἀποχρῆμα τῶν Ζουάν. Ἀντήλθαν ἕνα ἕνα καρδιώματα χαριτωμένα.

Ὁ Ζουάν ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸν χρόνον πού ἔλειπε στὴν μοναχικὴν τοῦ νῆος νίστα, ὑποκλίθηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰτίας πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰτίας πού καθόταν ὁ σενιὸρ Μοντάντας καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ποτὲ πρὶν ἡ φωνὴ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀκούστησης ἔκλεισε καλλιτέρως. Ἐδῶ ἔλα τὰ δυνατὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ζουάν πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰτίας πού καθόταν ὁ σενιὸρ Μοντάντας καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ποτὲ πρὶν ἡ φωνὴ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀκούστησης ἔκλεισε καλλιτέρως. Ἐδῶ ἔλα τὰ δυνατὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ζουάν πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰτίας πού καθόταν ὁ σενιὸρ Μοντάντας καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ποτὲ πρὶν ἡ φωνὴ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀκούστησης ἔκλεισε καλλιτέρως. Ἐδῶ ἔλα τὰ δυνατὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ζουάν πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰτίας πού καθόταν ὁ σενιὸρ Μοντάντας καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ποτὲ πρὶν ἡ φωνὴ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀκούστησης ἔκλεισε καλλιτέρως. Ἐδῶ ἔλα τὰ δυνατὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ζουάν πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰτίας πού καθόταν ὁ σενιὸρ Μοντάντας καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ποτὲ πρὶν ἡ φωνὴ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀκούστησης ἔκλεισε καλλιτέρως. Ἐδῶ ἔλα τὰ δυνατὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ζουάν πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰτίας πού καθόταν ὁ σενιὸρ Μοντάντας καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ποτὲ πρὶν ἡ φωνὴ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀκούστησης ἔκλεισε καλλιτέρως. Ἐδῶ ἔλα τὰ δυνατὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ζουάν πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰτίας πού καθόταν ὁ σενιὸρ Μοντάντας καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ποτὲ πρὶν ἡ φωνὴ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀκούστησης ἔκλεισε καλλιτέρως. Ἐδῶ ἔλα τὰ δυνατὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ζουάν πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰτίας πού καθόταν ὁ σενιὸρ Μοντάντας καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ποτὲ πρὶν ἡ φωνὴ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀκούστησης ἔκλεισε καλλιτέρως. Ἐδῶ ἔλα τὰ δυνατὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ζουάν πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰτίας πού καθόταν ὁ σενιὸρ Μοντάντας καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ποτὲ πρὶν ἡ φωνὴ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀκούστησης ἔκλεισε καλλιτέρως. Ἐδῶ ἔλα τὰ δυνατὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ζουάν πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰτίας πού καθόταν ὁ σενιὸρ Μοντάντας καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ποτὲ πρὶν ἡ φωνὴ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀκούστησης ἔκλεισε καλλιτέρως. Ἐδῶ ἔλα τὰ δυνατὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ζουάν πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰτίας πού καθόταν ὁ σενιὸρ Μοντάντας καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ποτὲ πρὶν ἡ φωνὴ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀκούστησης ἔκλεισε καλλιτέρως. Ἐδῶ ἔλα τὰ δυνατὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ζουάν πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰτίας πού καθόταν ὁ σενιὸρ Μοντάντας καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ποτὲ πρὶν ἡ φωνὴ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀκούστησης ἔκλεισε καλλιτέρως. Ἐδῶ ἔλα τὰ δυνατὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ζουάν πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰτίας πού καθόταν ὁ σενιὸρ Μοντάντας καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ποτὲ πρὶν ἡ φωνὴ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀκούστησης ἔκλεισε καλλιτέρως. Ἐδῶ ἔλα τὰ δυνατὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ζουάν πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰτίας πού καθόταν ὁ σενιὸρ Μοντάντας καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ποτὲ πρὶν ἡ φωνὴ τοῦ ἀπὸ τῆς ἀκούστησης ἔκλεισε καλλιτέρως. Ἐδῶ ἔλα τὰ δυνατὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ζουάν πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰτίας πού καθόταν ὁ σενιὸρ Μοντάντας καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

τοῦ ὁ νέος τραγουδιστὴς εἶδε τότε τὸ γατάκι νὰ ἐξακοντίζεται καὶ νὰ πέφτῃ στὸ διπλὸν ἀκριτὸς κάθισμα ὅπου καθόταν ὁ σενιὸρ Μοντάντας.

Μὰ κοντόχροντὴ γυναῖκα, φορτωμένη ἀπὸ μπῆζο, πετάχθηκε ἀμέσως ὀρθία καθὼς τὸ γατάκι ἔπεσε ἐπάνω της. Ἦσαν ἡ δοῦκισσα Μαρία καὶ ἡ Ἀλφίτα. Ἀπὸ τὴν τρομιὰρα τῆς λιποθύμησε.

Τὴν ἀνότη ἀστεῖο ! ψιθύρισε μιὰ γυναῖκα πᾶσα ἀπὸ τὴν Μαρία. Ἡ δοῦκισσα, ἔξερουν δὲ, πὺς μπορεῖ νὰ πεθάνῃ ἂν τὴν πλησιάσῃ γάτα.

Τὴν ὥρα πού κατέβαινε ὁ Ζουάν ἀπὸ τὴν σκηνή, μετέφεραν τὴν δοῦκισσα ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο.

—Πᾶει χαμένος ! εἶπε μὲ λυγμούς ὁ Ἑστεμπάν. Τραγουδῆσε θαυμάσια καὶ ὅμως ἀπὸ τὸ περιστατικὸ θὰ τὸν καταστρέψῃ. Πάντα τοῦ ἐλλοίπει, πάντα τὸ ἀδύνατον καὶ παλῆτος, ὁ ἀμάλος !

—Ἦταν ἀστοχία, πρόσθεσε ἡ Ρουμπιρέρα. Δὲν ἔχει νὰ κἀνὴ τίποτα αὐτὸ μὲ τὴν φωνή του πού εἶναι ἀρραστη ! Ἦσος ὁ σενιὸρ Μοντάντας δεχθῇ νὰ τὸν ἀκούσῃ ἄλλῃ μιὰ φορὰ.

—Δὲν φαντάζομαι. Ὡστόσο αὐτὸ πὺς πρέπει νὰ κάμω εἶναι νὰ τρέξω ὁ ἑαυτὸς στὸν ὑπομαέστον καὶ νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην γιὰ τὸ ἐπιστόδιο, μουρμουρῶσε θλιμμένα ὁ μαέστρος Ἑστεμπάν.

Ὁ ὑπομαέστρος σηκωνόταν ἀπὸ τὴν θέσιν του τὴν ὥρα πού τὸν πλησίασε ὁ γέρο-μαέστρος. Ὁ Τιο Ἑστεμπάν προσπαθῶν νὰ τὸν κρατήσῃ γιὰ νὰ τοῦ πῇ διὰ λόγια.

—Ὁχι, ὄχι ! Μὴν ἔρχεσθε κοντὰ μου ! φώναξε. Δὲ θέλω ν' ἀκούσω τίποτα γιὰ τὸν προστατευόμενό σας !

—Ἀλλὰ, σὰς παρακαλῶ... ἔπειθε ὁ Ἑστεμπάν.

—Ὁχι ! Κι' ἂν τραγουδοῦσε δέκα φορές καλλιτέρως ἀπ' ὅτι τραγουδῆσε, δὲν μοῦ κάνει ! Ἀντὶ ἔχει οὕτως ὅπως, οὕτως εὐγένεια. Τίποτ' ἄλλο ἀπὸ διαβολία !

Ὁ Ζουάν πλησίασε ἐνχαλῶς καὶ ν' ἀκούσῃ τὴν κατηγορία. Μόνον ἡ Μαρία τὸν ἀντελήφθηκε.

—Ἐδοῦ καλὸς καλλιτέρας, σενιὸρ Ἑστεμπάν ! Μαλιντόν, καὶ ἔξερτε πὺς εἶναι οἱ ἀνθρώποι τῆς Ὀπερας δίνοντες μεγάλη σημασία στὰ ζητήματα τῆς συμπεριφορᾶς, ἐξαιρουμένης ὁ ὑπομαέστρου στολίζοντας μὲ σοβαρότητα τὸ μουστάκι του.

Ὁ Ἑστεμπάν ἔνοιωσε τὰ χέρια καὶ ἔσκυψε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά του.

—Ἀλλὰ, πρόσθεσε ὁ Μοντάντας κυττάζοντας τὸν Ζουάν, εἰν' εἴκοσι νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς πὺς ὁ προστατευόμενός σας δὲν ἔχει τὸ βῆθος ἀνθρώπου ἀπὸ οἰκονομία. Μὰ θέλω φωνὴ εἶναι βέβαια, μεγάλο δῶρο, μερικὲς ὅμως φορές βαρὺ φόρτος—καὶ ὁ κατὰ τὴν θέσιν τῆς ἀφελείας νὰ πληροῖν. Ὁ νεαρός αὐτός ποτε δὲν θὰ συμμορφωθῇ. Ἡ ζωὴ εἶναι γι' αὐτὸν ἕνα παιχνίδι καὶ τίποτα παραπάνω.

Ἐγίγισε καὶ ἐμίλησε ἀπ' εὐθείας στὸν Ζουάν :

—Νεαρό, θὰ κάμῃς καλὰ νὰ παραιτηθῇς ἀπὸ τὸ τραγούδι.

—Τί σημαίνει αὐτό; ὡστόσο ὁ Ζουάν. Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

—Θέλω νὰ πῶ πὺς μιὰ δυνατὴ φωνὴ δὲν μπορεῖ νὰ ὀνομαστῇ ποτὲ μεγάλῃ ἂν δὲν κλεινὴ μέσα τῆς πόνο, ἐγκατεστημένη, ορατικὴ καρδιά. Ἀπὸ τὴν διαγωγὴν σου εἰν' εἴκοσι νὰ δῇ κανεὶς πὺς ποτὲ σου δὲν ἔχεις ὑποφέρει.

—Ὁ, σὰς εὐχαριστῶ ! Ἐλπίζω νὰ μὴν ὑποφέρω ποτὲ ! φώναξε ἀργίζοντας ἐπάνω του δυνατὰ τὴν Μαρία. Τραγουδοῦ γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ ὄχι γιὰ τῆς ορατικῆς καρδιᾶς !...

ἔκαμε μιὰ κομικὴ ὑπόκληση στὸν ὑπομαέστον καὶ παρῶντας τὴν Μαρία ἀπὸ τὸ χέρι ἔκλεισε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Ρουμπιρέρα πὺς τὰ φτασίδια τῆς εἶχαν χαλάσει ἀπὸ τὰ δάκρυα.

—Βλέπεις; εἶπε ὁ σενιὸρ Μοντάντας στὸν Τιο Ἑστεμπάν, ὁδὸς οἱ ἄλλοι ἀπομακρύνονταν. Τὸ θέατρο δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία γι' αὐτόν. Μόνον τὸ τραγούδι. Μὰ, φίλε μου, καὶ οἱ κοινὸι ἔχουν φωνή, ἀλλὰ δὲν χάνουν γιὰ τὴν ὁδὸν. Τραγουδοῦν μονάχα γιὰ τὸ

κέφι τους καὶ ὅταν τοὺς καπνίσῃ !...

—ἔχετε δίκιο ! δήλωσε μὲ ἀπόγνωση ὁ Ἑστεμπάν. Ἐπαύσατε μου ὅμως, ἂν δὲν σὰς ἐνοχλεῖ αὐτό, νὰ πληρώσω γιὰ ἕνα κονσέρτο τοῦ ἐδῶ. Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε, σενιὸρ Μοντάντας.

—Νὰ πληρώσετε ἐσεῖς; Καταλαβαίνω τώρα πὺς ὁ νεαρός δὲν ἔχει οὕτως κεφάλαια...

—Δὲν ἔχει, ἀλλὰ ἔχω ἐγὼ μερικὲς οικονομίες πὺς δὲν τῆς ἔχει αὐτός. Τῆς θυσιάζω ὅμως γιὰ χάριν του.

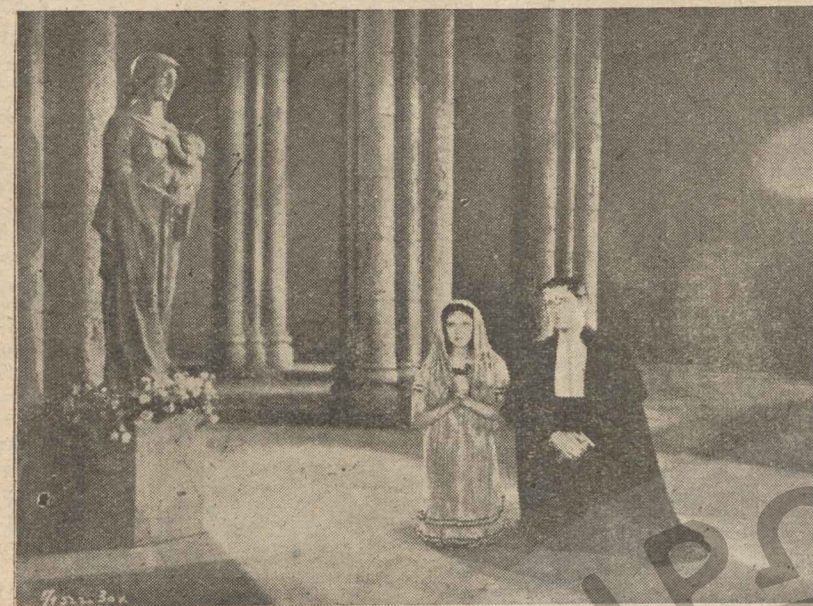
—ἔρετε πὺς ἡ κανονικὴ τιμὴ εἶναι τριακόσια ντοῦρος γιὰ κάθε κονσέρτο, ἀπάντησε ὁ ὑπομαέστρος σχεδὸν ἀδιάφορα. Μπορεῖ ὅμως νὰ βροῦμε καμμιὰ φθηνότερη εἰσαίρεση. Πολὺς φορὲς ἀρροστοῖν οἱ καλλιτέχνες καὶ ἀναβάλλουν τῆς ἐπιδείξεως τους.

—Καλὰ ! ψιθύρισε ὁ Ἑστεμπάν μὲ ὄγρὰ τὰ μάτια ἀπὸ συγκίνηση. Σὰς παρακαλῶ πάντως νὰ μὴ μάθῃ ὁ Ζουάν πὺς θὰ πληρώσω ἐγὼ γιὰ τὸ κονσέρτο του. Ἀδριο θάρρῃ νὰ τὰ κανονίσωμε...

Τὸ τραγούδι τῆς ἀγάπης

Τὸ δρόμῳ τῆς ἰδίας μέρας, καὶ ἀφοῦ ὁ Ἑστεμπάν ἀπὸ πολλὴν ὥρα πρὶν εἶχε πλαγιάσει, ὁ Ζουάν καθόταν μοναχὸς του στὸ σαλονάκι καὶ ἔκρινε κάστανα πᾶνον στὴν σόμπα.

Τὸ κέρι τοῦ ἦταν γαλασιμένο. Ὁ Ἑστεμπάν δὲν τοῦ εἶχε πῆ ὅτι μιὰ κονσέρτα ἀπὸ τὴν ὥρα πού γύρισε. Βέβαια ὁ Ζουάν ἀσθονόταν πὺς ὁ γέρο-μαέστρος του εἶχε κάμει

Ὁ Ζουάν καὶ ἡ Μαρία γονατισμένοι μέσα στὴν ἐκκλησία.
(Εἰκὼν ἀπὸ τὴν συνέχειαν τοῦ προσεχῆς τεύχους μας)

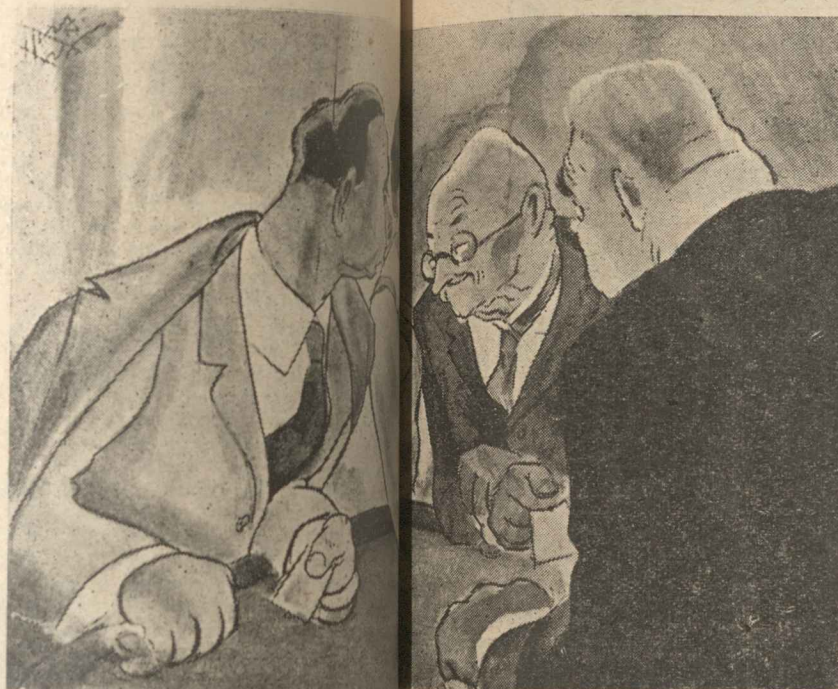
« Ἡ πορεία τῶν... πινόντων ! »
(τοῦ κ. Δομ. Βαρδακότα)

« Ὁ δεκανέας! — Ὅταν σοῦ μιῶ, βρέ, γὰ μέ κυτᾶς στὰ μάτια !... »
(τοῦ κ. Κ. Μπέζου)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΩΝ ΧΙΟΥ- ΜΟΡΙΣΤΩ ΟΓΡΑΦΩΝ

ποὺ ἀνοίγει μεθαύριο τὴν αἴθουσα τοῦ Ξενοδοχείου
(Κυριακὴ 26).

«... ἔπειτα... »
(τοῦ κ. Π. Πανλίδου)

«... μου... »
(τοῦ κ. Α. Κορογιαννάκη)

« Οἱ περισπασμοὶ τοῦ ἐμπορίου »
(τοῦ κ. Φ. Δημητριάδη)

« — Πόθεν ἔσῃς, εἰ Δενιῶ;... »
(τοῦ κ. Φ. Δημητριάδη)

Για να βρεθείτε...

Η κ. Δροσερού λούζεται μέσα στο μπάνιο της, όταν κάποιος της γυρνά απ' έξω την πόρτα.

— Ποιος είναι;

— Εγώ, κυρία μου, ο Νίκος Θεομύς. Μήπως ο σύζυγός σας βρίσκεται αυτή την ώρα στο σπίτι;

— Όχι, μόλις έφυγε.

— Μπορώ να σας πω α. σ. τι για κάτι που τον ήθελα;

— Αδύνατον, κ. Θεομύ, δεν είναι δυνατόν να παρουσιασθώ, είμαι εντελώς γυμνή.

— Μπάλ, κυρία μου, θα άστειεύσθε...

— Αν δεν πιστεύετε, κ. Θεομύ, ρίξτε μια ματιά από την κλειδαρότρυπα και θα θεσπώ-θωτε αν σας λέω αλήθεια!...

Συστήματα οικονομίας

Να μία ιδέα που μπορεί να την επωφεληθούν θαυμάσια υετικοί μέσα στην δύσκολη εποχή που περνάμε.

Δύο οικογενειάρχες συνομιλούν για το ζήτημα της ημερέας: την κρίση και της οικονομίας.

— Η γυναίκα μου κι' εγώ—λέει ο πρώτος—καθόμαστε κάθε βράδυ και κάνουμε λογαριασμό των εξόδων της ημέρας. Αυτό έχει δυο πλεονεκτήματα: Πρώτα-πρώτα υψ. επι-τρύπει να κανονίζουμε καλά τον μικρό μας προϋπολογισμό και έπειτα είν' ένα σύστημα που υψ. ούνει κάποια σοβαρή οικονομία.

— Και πώς αυτό;

— Απλούστατα, αγαπητέ μου, ως πού να καταγράψουμε και να συζητήσουμε λίγο πάνω στους λογαριασμούς μας, περνάει η ώρα κι' έτσι δεν βρίσκουμε ποτέ χρόνο να θυγούμε το βόδι έξω. Πάμε κουρασμένοι και πονοκεφα-λισμένοι κατ' ευθείαν και κοιμώμαστε!...

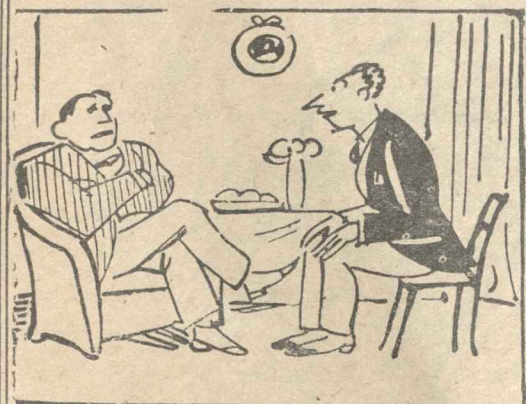
Γυναίκες άχαριστές

Ένας άεργος γυρίζει στο σπίτι του κατα-γαρούμενος.

— Βρέ, δουλειά! φωνάζει από την ανοι-γτή πόρτα και πηγαίνει προς την γυναίκα του. Τι σύγν, πιστεύε με! Με προσέλαβαν σε μιά εταιρία για νυκτοδούλα.

— Τι κριά! απαντά η γυναίκα. Κι' εγώ υψ. έχω σήμερα δυο καινούργιες νυγτι-κές!...

ΤΙ ΚΑΝΕΙ;

— Τζαμάρ; Παντρεύομαι.

— Όχι, δά!

— Αλήθεια σου λέω! Και δεν σ' έχω να πανταστής τι κάνει η μέλλουσα γυναίκα μου!

— Μά τι άλλο μπορεί να κάνει από μία μεγάλη ανοησία!

Εδόμες ιστορίες

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟ ΤΗΣ ΣΑΜΠΑΝΙΑΣ

ΣΥΛΒΙΟΥ

Ήταν η εποχή που η λίρα σιπλίνια ανε-δοκατέβαινε την... όδον Σοφολέους και 'Α-ριστέιδου, απόλυτος κείνη της ελευθέρως α-γοράς και του πεζοδρομίου.

Τα κέρδη των χρηματιστών, μεσιτών και αντιπροσώπων εξαγωγικών της τσίπες και τὰ ποσοδία και οι λογαριασμοί έκαναν την τύχη τους μέσα στον περίβολο του θεάτρου της Κυβέλης, όπου έπαιναν το ούζο τους οι ευτυχεμένοι παίγτες κλάι στις άρτίστες των διαφόρων θιάσων.

Όλα ήταν οδύνη, η 'Ελλάς δεν είχε γί-νει ακόμη ανώτατη και τὰ δημοκρατικά συ-στάσια δεν έλειπε ουδέν, έλλείψει... πεινα-σμένων. Η κίνηση δεν είχε νοθευθ. ώστε ο πισωτός του χρηματιστηρίου περνούσε φυσι-ολογικά. Η βενζίνη δεν είχε τόνον ζήτηση, γιατί τ' αυτοκίνητα ήταν πολύ λιγώτερα. Ο Παναγιωτόπουλος—δύναμος είχε την εκτί-μησή των συνθημάτων του, ο δε Σωτήρ, Πα-ναγιωτόπουλος της 'Εθνικής Τραπεζής διέ-

— Σε σάμπανια μπάνιο;... φώναζε ξα-φνιασμένος ο Παρθαλός.

Θεσε της γιλιάδας των ανταλλάξιμων τίτλων εις τὰ νοηματιστικά γραφεία για ν' αυξήνη τὰ κέρδη της... τσίπης του.

Αυτή την ώρα έπογγ' ο αντιπροσώπος κ. Παρθαλός έννοιους την Λιέττα, γουρουνά των Φολι-Μπερζές της οδού Κοραή.

Ο Παρθαλός, γελαστός ίππότης με μαλλιά ονυλνέ, μουστάκι ξουσιμένο και κορσούμ της ώρας, εκρόδιζε τότες άρεκέτα από τὸ γυναικείο που έσκαζέταν και τὰ ξόδεσε δεξιά και άρε-σεσά με την ίδια ευκολία με την όποια τὰ υψ.ωνε.

Η Λιέττα, ένα διαβολοθηλικό της Μον-μάρσης, με λιγυρό άνδρασμα, με έκασαστικό μάτι, με ξουσιμένο φουδάκι, με υακγιαρι-σμένο γυιλάκι, με ταυπερωμένο, από την πρώτη στιγμή που την κάλεσε στὸ τραπέζι του ο Παρθαλός, κατάλαβε πως είχε υπο-στά της μία άξιοπρόσχητη χήνη.

Ο έρωτας των καιπαρέ δεν προσροδοτείται μόνο με λουλούδια. Θέλει σουπέ, θέλει σαμ-πάνιες, θέλει υπολλάντια, θέλει αυτοκίνητά-δες, θέλει, βλο και θέλει.

Και ο Παρθαλός, γέμισε της τσίπες του την ημεέρα και της διαεζε το βόδι υποσάστὰ στὰ κομψά ποδαράκια της τσιπλής Λιέττας.

Μετά τὸ κλείσιμο του καιπαρέ, έκδρομης στὸ Καζίνο, στὸν 'Αγιο 'Ανδρέα, στήν άχοη του κόσμου.

Πλὺ δτε άνκοι! φώναζε στὸν σωσὸς η μικρή Παρζιάννα και τὸ αυτοκίνητο μαζι με τὸν Παρθαλὸν φίλο της έπαιναν τὸν κατ'ω-ρο της λεωσοδου Συγγρού της ποινέας ώρες πιά, και σταματούσε στην κομψή γκουσονέρα της οδού Πατισίων.

Έρπαιναν μέσα κουρασμένοι, μεθυσ-μένοι και ο άγγελος του Βικτωρος Ούγκο κα-δάγκυλο στὰ γαίλη σιπλίνια έπαι- κλειστή πόρτα της κλειδοτοκίας.

Λίγες μέρες πὸν σύγγ η Λιέττα, γλέντι έγινε στην γκουσονέρα.

Όλοι οι φίλοι του Παρθαλού με τις ά-στες φίλες τους μαζώγτηκαν εκεί, τρα-γουδούσαν, γλέντισαν, και έβγαζαν άργά.

Άδριο τὸ μεσημέρι θέσθεσε να πιά- ένα ποτήρι σαμπάνια και ν' απομακρυν- την Λιέττα, είπε μια μακρή μεγαλομνη-στική.

Σάν έμειναν μόνοι, ο Παρθαλός και η Λιέ-ττα, έκείνη ζήτησε να κάνει μπάνιο.

— Έίμαι τόσο κουρασμένη!

— Όπως θές, άγάπη μου.

— Ναί αλλά ξέρεις, είσαι στὸ Παρί- να ροσεκαριστούμε καλά, κάνουμε μπάνιο.

— Σε σάμπανια μπάνιο;... φώναζε ξα-φνιασμένος ο Παρθαλός.

— Ναί, αν μ' άγαπής, έκαινε μαζι με- σίλη του.

— Έστω... υπάρχει, μία κάσα σαμπαν- κίμνη. Είναι μια ντουζίνα πιστώ με τὸ σίλη του.

— Άκούω!

Μετά λίγα λεπτά τὸ γουρουνά του σαμπάνιας της ώρας άρτίστες λοζή- της σαμπάνιες πὸν την γκουσονέρα με νομιοδοκίους τὸν κομμάτων.

Έβγαλε άρεκέτην ώρα στὸ μπάνιο και τὸν τυλίχτηκε στὸ μπουνοβύ της, έπαι- στην κάμαρα και έπαισε στὸ κρεββάτι. Λίγο άργότερα έκουότανε τὸν ύπνὸς άγγέλων!

Ο Παρθαλός μπροστά στὸ μπάνιο σαμπάνιας έκαινε τὸν ισολογισμό της νύ- 'Εξοδα πολλά. Κι' άδριο έπρεπε να κα- πάλι σαμπάνια για τὸν άπογοισμό.

— Είναι κρίμα, σκέφθηκε, να πιά- τὸση σαμπάνια! θὰ την αναβάλω στὸς τίλλους και θὰ τὸς την βγάλω πύρο τὸς σμέν.

Έκρότησε με ύπομονη και γέμισε τὸς δειες υποτίλλιας με τὸ άρομένο του. 'Αλλά συνέβη ένα πράγμα περίεργο και το- τωανές.

Όταν γέμισαν και η δώδεκα άδρες με- λίες μέσα στὸ μπάνιο ύπηρε- άροισαν για μία υποτίλλια άκούη!

Μυστήριο!

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ρωσικό ανέκδοτο

Σ' ένα δρόμο της Μόσχας ένας άδελ-φός σταματά για να δὴ πὸς βασανίζονται οι γάτες της δημαρχίας να καρσούν άπάσαλο με σιγανά γυμνάσια της άπ- άπάνω στην άσφαλτο.

Άφου άπήλαυσε λίγη ώρα τὸ θέαμα, νακτισμένος ο διαβάτης πλησιάζει, πὸν την βαρειά από τὸ γάι του ένος έπαι- γυπα με δλη του την δύνανη και— θαύματος—ο πάσσαλος καρσώνεται με πῶδο.

— Μπάλ! τὸς κάνει τότε ο ένας από- έργατες. 'Αν άν ήταν να μετρεσθόν- την βία, τὸ ξέρουμε κι' εσείς πως θὰ νῶταν άμείωσι!...

(Δύσεις προσηγομένων)

ΣΤΑΤΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ:

1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	M	A	A	K	A	Σ	H	Σ
2	O	E		A				O
3	Y	Ψ	I	Π	Y	A	H	Y
4	P	E		Ω				P
5	T	Σ	A	Π	A	I	N	Σ
6	Z		E		H			Σ
7	O	B	O	T	P	I	T	A
8	Y					A		Ω
9	Φ	Ω	T	A	E	P	I	O
10	A		A		P		M	I
11	O		I		Ω		Y	O
12	Σ	E	Σ	Ω	Σ	T	P	I

ΠΑΣΙΕΝΤΕΣ

«Τά 13»

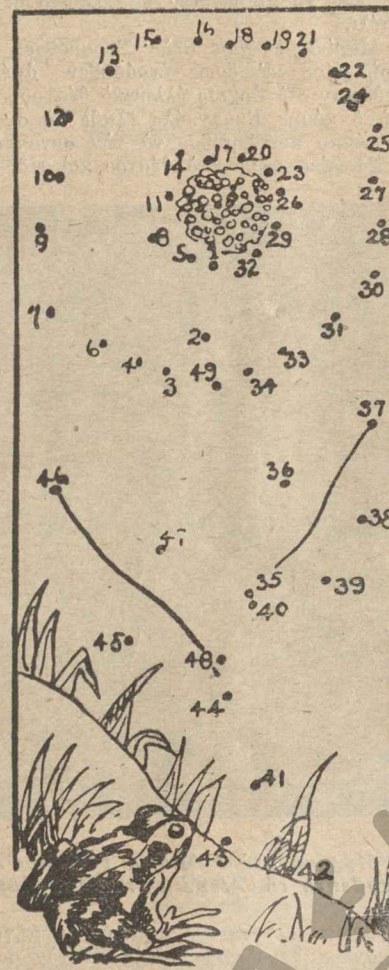
Παίοντες μια πλήρη πρόπουλα των 52 γαστρών. Την ανακατώνετε και κόβετε. Έ- πεται κρατώντας την μπροσύντη από άριστε-ρό σας χέρι, μετράτε με τὸ δεξιὸ 13 γαστρί- στην σειρά, τὰ κάμειτε πακέτο και τὸ τοποθε-τείτε μπροσύντα υποσάστὰ σας πάνω στὸ τρα-πέζι. Από τὰ 13 αυτά γαστρί τὸ πακέτο, σηκώνετε τὸ ποδο και τὸ άρνίετε άνοιγ-τό επάνω πάλι στὸ πακέτο. 'Υστερα ξεουλλί-ζετε από την τράπουλα πὸς κρατάτε άλλα 4 γαστρί και τὰ βάθετε στην σειρά άνοιγτά-ε- πάνω στὸ τραπέζι πὸς τὰ δεξιὸ τὸ πακέτο. Από τὰ 4 αυτά γαστρί κοττάζετε αν υπο-λογον δυο τὸς ίδιου γούματος πὸς να άποτε-λουν συνέγεια, δηλ. ένα έστειν καύπα και ένα έξαι κομψά η ένας βολές καυο και ένα δεκάρι καυο κ.α.κ. Παίοντες τότε τὸ μικρό-τερο και τὸ βάζετε επάνω στὸ μεγαλότερο, την κινή δε θέση του την συμπληρώνετε με τὸ άνοιγτό γαστρί τὸ πακέτο. Τὸ γαστρί τὸς πακέτο έπίσης τὸ άντικαθιστάτε σηκώνοντας τὸ επάνω-επάνω κλειστό γαστρί τὸς ίδιου πα-κέτο. Όταν ύπάρχουν και άλλα γαστρί συγγενικά επάνω στὸ τραπέζι πὸς να άποτε-λουν, έννοείται πως την πρώτη φορά, συνέ-γεια, τὰ τακτοποιείτε πάλι όπως πὸν φρον-τίζοντες πάντα τὸ μικρότερο γαστρί να πέφτῃ άποκαταστάς επάνω στὸ άμείωτο μεγαλότε-ρό του. 'Υστερα από την τράπουλα πὸς κρα-τάτε, ξεσκεπάζετε ένα-ένα γαστρί και ποσέ-γεται αν σιωπωνη κανένα με τὰ τέσσερα ά-νοιγτά γαστρί τὸς τραπέζι για να επανα-λάβετε αυτό πὸς έυστήσαμε παραπάνω. Κάθε σοσά πὸς θὰ τύχη να συναντήσετε κα-νέναν άσσο, τὸν θνάζετε στην άκρη και σον-τίζετε από τὰ γαστρί πὸς θὰ ξεσκεπάζονται να ποσθετέτε επάνω σ' αυτόν κατ' άξέ-υγαν ποδοον τὰ συγγενικά του σήλλα. Δηλ. στην άσο π. γ. σπαθί θα υπή πῶς τὸ 2 σπα-θί, ύστερα τὸ τὸς σπαθί κ.α.κ. δι. την οήνη Γί-νεται δηλ. τὸ άντίθετο ά-π' με τὰ 4 άνοι-γτά γαστρί πὸς άποία τὰ σήλλα πῶς να-ά-θίνουσαν ποδοον. π. γ. επάνω σ' ένα δαλ-κομψά θα υπή πῶς τὸ δέκα κομψά. ύστερα τὸ ένένα κομψά, τὸ δαγὸ κ.α.κ.

Και μία παρατήρηση: 'Επιτρέπεται να σας βοηθόν στην πασέντα τόσο τὸ έκά-στοτε κάτω-κάτω γαστρί τὸς πακέτο, όσο και τὸ έκάστοτε κάτω-κάτω γαστρί της τρά-πουλας πὸς κρατάτε.

Τὸ ξεούλλισμα της τράπουλας επιτρέπεται να γίνη τρεις φορές. Και για να θεωρηθῇ η πασέντα ως επιτυχούσα ποίπει στὸ τέλος

τοῦ ποδοῦ ξεουλλίσματος, ἡ έστω και νορί-τερα, τὸ μέν πακέτο να έγη εξαγληθῇ, βλα-δὲ τὰ γαστρί να έχουν σπιδαθῇ επάνω από τὸς τέσσερις άσσους, παρουσιάζοντας επά-νω-επάνω τὸς τέσσερις σήγάδες και σχημα-τίζοντας έτσι 4 νέα πακετάκια καθένα από τὰ άποία να άποτελείται από βλα τὰ γαστρί έκάστου γούματος από τὸν άσσο του ως τὸν σήγγα.

ΜΑΓΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Ο ορίζωντίως: Ουράνιον σώμα — Μία των πέντε αισθήσεων — Ευρωπαϊκή γλώσα δι-δμος επί γεσσώνησου.

Καθ'έτως: Ποταμός 'Αφρική — 'Ελ-ληνική πόλις — 'Ελληνικό νησί.

(Η λύσις στὸ έογμένο)

Ο ΚΟΥΝ—ΚΑΝ

Η Σερβίδα στὸν πόλεμο

Τὸ να ύπηρετοῦν η γυναίκες στὸν ποδοικό στρατό είναι μία παράδοση πὸς άνάγεται στὰ γόνατα της ανεξαρτησίας τοῦ ποδοικού λαοῦ. Πακετηοήθη έτι σ' έλους τὸς πολέ-μους, η γυναίκες πολέμησαν κοντά στὸς άν-δρας, δι. λιγώτερο θαροαλέα άπ' αὐτοῦς.

Σε όλες της συγκρούσεις με τὸς Τούρ-κους η τὸς Βουλγάρους, η γυναίκες της Σερ-βίας είχαν παίζει τὸν ολόο τους όπως πάν-τα. Τὸ ίδιο και στὰ 1914 ύπερασπίσθηκαν τὸ γούμα των ποσώνων τους. Έτσι ύπέρχον για λογαριασμό τους πολλά ανέκδοτα πὸς κυ-κλοσοοῦν και θαυμάζοντα, στὸν παγκόσμιο τύπο. 'Ιδού ένα άπ' αυτά:

Ήταν Δεκέμβριος τοῦ 1914, όταν έγινε η είσοδὸς των αὐτοκρατορικών στρατευμάτων στη Σερβία. Ένα έθνομικό σύνταγμα περνοῦ-σε από τὸν δόμο τοῦ Βελιγραδίου.

Κάποια γυναίκα, σ' ένα γεννητικό γούμα, καλλιεργούσε τὴ γῆ. Δεν έννοίζε καν τὸ κα-σάκι της στὸν θόρυβο πὸς έκαινε τὸ πρῶτομα των στρατιωτών.

Ο άξιωματικός την έφώνάζε. Τότε άόνο καταδύθηκε να νυτίση. Και έλαβε γούμα ο έξης διάλογος:

— Γιατί κάνετε μετὰ τόσο σκληρὸ δουλειά;

— Γιατί μ' άρέσει.

— Και πὸς είναι ο άνδρας σου;

— Στὸν πόλεμο.

— Πῶς αέλι από την οικογένειά σας έ- ουγαν για τὸ μέτωπο;

— Έστά, για την άνα.

— Γιατί λέτε για την άνα;

— Γιατί σε υετικές μέρες, ποίκειται να πάω κι' εγώ!

— Πῶς αέλι από την οικογένειά σας έ- ουγαν για τὸ μέτωπο;

— Έστά, για την άνα.

— Γιατί λέτε για την άνα;

— Γιατί σε υετικές μέρες, ποίκειται να πάω κι' εγώ!

— Πῶς αέλι από την οικογένειά σας έ- ουγαν για τὸ μέτωπο;

— Έστά, για την άνα.

— Γιατί λέτε για την άνα;

— Γιατί σε υετικές μέρες, ποίκειται να πάω κι' εγώ!

— Πῶς αέλι από την οικογένειά σας έ- ουγαν για τὸ μέτωπο;

— Έστά, για την άνα.

— Γιατί λέτε για την άνα;

— Γιατί σε υετικές μέρες, ποίκειται να πάω κι' εγώ!

— Πῶς αέλι από την οικογένειά σας έ- ουγαν για τὸ μέτωπο;

— Έστά, για την άνα.

— Γιατί λέτε για την άνα;

— Γιατί σε υετικές μέρες, ποίκειται να πάω κι' εγώ!

— Πῶς αέλι από την οικογένειά σας έ- ουγαν για τὸ μέτωπο;

— Έστά, για την άνα.

— Γιατί λέτε για την άνα;

— Γιατί σε υετικές μέρες, ποίκειται να πάω κι' εγώ!

— Πῶς αέλι από την οικογένειά σας έ- ουγαν για τὸ μέτωπο;

— Έστά, για την άνα.

— Γιατί λέτε για την άνα;

— Γιατί σε υετικές μέρες, ποίκειται να πάω κι' εγώ!

— Πῶς αέλι από την οικογένειά σας έ- ουγαν για τὸ μέτωπο;

— Έστά, για την άνα.

— Γιατί λέτε για την άνα;

— Γιατί σε υετικές μέρες, ποίκειται να πάω κι' εγώ!

— Πῶς αέλι από την οικογένειά σας έ- ουγαν για τὸ μέτωπο;

— Έστά, για την άνα.

— Γιατί λέτε για την άνα;

— Γιατί σε υετικές μέρες, ποίκειται να πάω κι' εγώ!

— Πῶς αέλι από την οικογένειά σας έ- ουγαν για τὸ μέτωπο;

— Έστά, για την άνα.

— Γιατί λέτε για την άνα;

— Γιατί σε υετικές μέρες, ποίκειται να πάω κι' εγώ!

— Πῶς αέλι από την οικογένειά σας έ- ουγαν για τὸ μέτωπο;

— Έστά, για την άνα.

— Γιατί λέτε για την άνα;

— Γιατί σε υετικές μέρες, ποίκειται να πάω κι' εγώ!

Η καλλιτεχνική και διοικητική ζωή της Μαρίνας Κοτοπούλη

11. (Η συνέχεια)

Το τρομερό και αδικαιολόγητο έγκλημα της δολοφονίας του "Ιωνος" προξένησε τότε φρίκη σ' όλο τον κόσμο! Ο "Ιων" δραγονόμην ήταν μια άξια, μια ξεχωριστή φυσιογνωμία μέσα στο έθνος μας. Και ο θάνατός του ήταν ένα αδικήμα τρομερό για όλο τον ελληνισμό!...

Σε λίγην ώρα η Αθήνα γνώριζε το κακό γινόμενο. Μά πώς να το μάθαινε η Μαρίνα; Σκέφθηκαν λοιπόν οι γύρω της να της το κρύψουν. Έτσι στην Κηφισιά και της είπαν πως τάχα την καταδιώκουν και γι' αυτό έπρεπε να μη βγαίνει απ' το σπίτι. Για τον "Ιωνα" της είπαν πως τάχα έξιωσε στην Κηφισιά... Μά αυτό δεν μπορούσε να τραβήξει πολύ. Αποφάσισαν να της πουν τέλος την φριχτή είδηση. Τό βαρύ αυτό καθήκον το ανέλαβε ο κ. Γ. Βλάχος, ο διευθυντής της «Καθημερινής». Πήγε και την επισκέφθηκε για να της το πει. Και άρχισε με τόνο απορροστικό:

—Ο "Ιων"...
Έκείνη κατάλαβε άμεσα. Έβγαλε ένα τραγικό ξεφωντό. Έπειτα τινάχθηκε κι έπεσε κάτω συντριμμένη, πνιγμένη στα δάκρυα!...

Ταξίδι στην Ιταλία

Λίγον καιρό κατόπι, για να συνέλθη κάπως από το συντριπτικό πένθος της, η Μαρίνα ταξίδεψε στην Ιταλία. Δεν ήταν μόνη. Την συντροφεύσαν η αδελφές της, η δνς Αλμ. Καραβία κι ο κ. Μήτσος Μυράτ. Οι Ιταλοί δεχτήκανε με γασά κι ένθουσιασμό την Έλληνίδα καλλιτέχνη, γιατί η σήμη της είχε ατάσει ως εκεί. Ο Άλντε πρέσβης στην Αθήνα κώης Μπουδάρι έκίνησε πού πολύ το ενδιαφέρον του καλλιτεχνικού και διανοούμενου κόσμου της Ιταλίας για την Μαρίνα. Ο λογοτέχνης κ. Ρομανόλι, πού μετέφρασε Ιταλικά τους Έλληνες τραγικούς, ο καθηγητής κ. Μπόνι κι άλλοι φιλέλληνες λόγιοι υποδέχτηκαν την Μαρίνα με ένθουσιασμό.

Έτσι η Μαρίνα πήγε το 1921 στην Ρώμη. Έκει γνώρισε πάλι την αινιότα πόλη, πού επιτυχημένη την είχε ξαναδεί λίγα χρόνια πριν. Ανέβηκε κατ' όν Παλατινό λόφο, όπου επισημειώθηκε το σπίτι του τόν ελληνιστή και αρχαιολόγου κ. Μπόνι πού έχει διευθύνει της σπουδαιότερες ανασκαφές της Ρώμης. Την συνόδευε και ο κ. Μπουδάρι. Ο κ. Μπόνι ζούσαν εκεί πάνω, μέσα στην δώδεκα σελόγες και μέσα στα βιβλία του. Μά μικρούλα, κόρη επιστάτου τών αρχαιοτήτων, τόν περιποιείτο. Τόν θεωρούσε σαν Θεό κι έταίε πλάι του παλιά μουσική κι ένα παλιό μουσικό όργανο... Τό άκουσμα αυτής της μουσικής κατασπινέρισε την Μαρίνα. Τό κομμάκι αυτό έπαιζε με τέχνη και με πάθος...

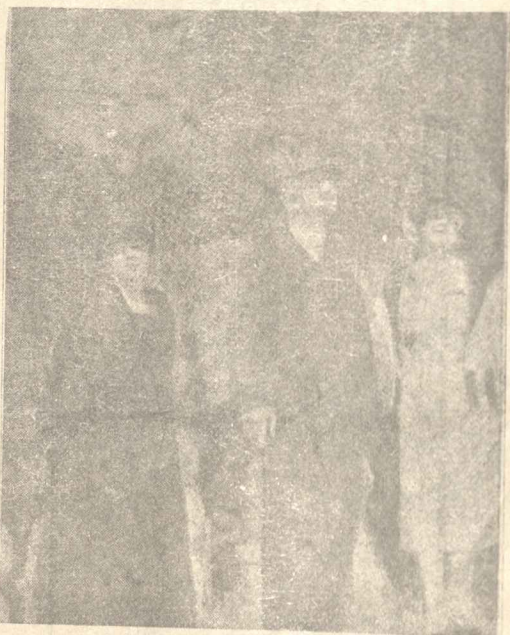
Ο κ. Μπόνι κι ένας διευθυντής του Ιταλικού υπουργείου της Παιδείας παρεκάλεσαν τότε την Μαρίνα να τους απαγγείλει κάτι. Έκείνη δέχθηκε κι η απαγγελία της ένθουσιασε και συγκίνησε τους παρισταμένους. Μάλιστα ο διευθυντής του υπουργείου της Παιδείας την ούστησε τότε στον Λουτζάτι ός μια μεγάλη καλλιτέχνηδα.

Η Μαρίνα σής Συρακούσες

Έκείνη την επο-

χή άρχισαν σής Συρακούσες ή άρχαίες ελληνικές παραστάσεις πού έγιναν στο εκεί άρχαιο θέατρο κάθε άνοιξη. Έκείνη την άνοιξη επαίχθησαν ή «Χοηφόροι» και ή «Ορέστειο». Η Μαρίνα τότε αποφάσισε να φύγει από την Ρώμη και να πάει σής Συρακούσες. Ο Λουτζάτι της έδωσε και συστατικό γράμμα στον κώμη Γκαργκίλο πού είναι ένας έξαιρετικός άνθρωπος τών Συρακουσών και ένας από τους οργανωτές τών παραστάσεων αυτών. πού της διηθύνει ο ελληνιστής κ. Ρομανόλι.

Η Μαρίνα έφθασε σής Συρακούσες μια δροσερή μέρα κι όμως έτράβηξε άμεσως κατ' εύθειν στο άρχαιο ελληνικό θέατρο. Στο μεταξύ ο κώμη Γκαργκίλο έλαβε το συστατικό γράμμα και ζητούσε να την συναντήσει. Μά η Μαρίνα πηγε στο θέατρο και είδε της

Η Μαρίνα σής Ρώμη με τόν πρώην πρεσβευτή της Ιταλίας κ. Μπουδάρι.

«Χοηφόρους» κι έπειτα, κοιράσμενη, πήγε να βοη κανένα ξενοδοχείο χωρίς να τόν συναντήσει. Με πολλή δυσκολία βρήκε ξενοδοχείο και έτσι χόθηκαν τα ίχνη της...

Την άλλη μέρα, πού γεννιόταν στην «Έβιλα Πολίτη» την ανέκλινε μια Αθηναία κυρία πού έμενε τότε εκεί και την δώδηγε διαμερισματικό στον κώμη Γκαργκίλο πού την είχε χώσει και μάλιστα προσπαθούσε να την βοη με την βοήθεια της άστνομίας.

Την ίδια μέρα έπληγαν στο άρχαιο θέατρο. Έκει ή Μαρίνα έπαιξε, όπως ήταν ντυμένη, μέρη της «Τριγενείας» και της «Κλυταιμνήστρας». Ήταν εκεί έκλεκτος κόσμος δημοσιογράφων, λογίων και συγγραφέων κι άνόμεσα σ' αυτούς και ο άρχηγός τών Φουτουριστών κ. Μαρινέτι. Όλοι αυτοί έμειναν ένθουσιασμένοι, ξετρελλωμένοι με τό παιζιμο της Μαρίνας! Δεν ήξεραν πώς να έκδηλώσουν πού ζωηρά τόν ένθουσιασμό τους!

Κά όταν έκήτησαν ή Μαρίνα συγγνώμη γιατί έπαιξε με τό πένθια ρούχα πού φορούσε και με την πλερέζ, ο κ. Ρομανόλι έφώναξε:

—Όχι, όχι! Τα φορέματά σας είναι άρχαία ελληνικά.

Δεν πιστεύω να φορούσε γάντια ή Τριγενεία, είπεν ή Μαρίνα.

—Αάθος, λάθος! Εφώναξε ένθουσιασμένος ο κ. Ρομανόλι. Έπρεπε να φορή!

Από της Συρακούσες ή Μαρίνα ξαναγύρισε στην Ρώμη.

Έκει την έκάλεισαν και σέ μια συγκέντρω-

ση πού διοργάνωσε ή Ρώμη στην τέχνη και το γράμμα. Τραπέζιοι περίου διανοήματα παρευρίσκονταν. Εμίσηε στην συγκέντρωση αυτήν ο διευθυντής του περιοδικού «Αρτέμις» και κατόπι ο κώμη Μπουδάρι πού τόν είχε χώσει ελληνικό θέατρο. Έτσι κι άλλες πηγές έλεν ή Μαρίνα. Τό κι έγινε, όπως περιγράφω! «Όλο έκείνο τό άθος της έλκες διανοήσεως και τέχνης άπέστησε οριολεκτικά την Μαρίνα μας!

Μά νέες δυνάμεις

Τό καλοκαίρι του 1921 ή Μαρίνα έμεινε στην Αθήνα και όχτηκε με νύκτα στην καλλιτεχνική της έργασία. Για τήν χάση και να παρηγορηθ... Τώρα μέλει της έδινε νέες δυνάμεις ή άναγνώριση ή άξιας της από διεθνές κοινό.

Γύρισε λοιπόν στο θέατρο της, πού διορθώθη στο μεταξύ, και ξαναόρισε τις παραστάσεις της. Έκείνο τό καλοκαίρι έστριψε πολύ καλά. Και κατά τόν Σεπτέμβριο έδωσε μια θριαμβευτική τιμηκή της με «Έντα Γκάμπλερ» τού Τρεν.

Έξακολούθησαν ακόμα ή παραστάσεις τής «Αντιγόνη» στην Αθήνα ός την άρχή τού Νοεμβρίου πού ο θάσος έφυγε για τήν Πύρα.

Τόν Ιανουάριο τού 1922 ο θάσος της Κοτοπούλη ξαναγύρισε στην Αθήνα και έδωσε μια σειρά από διαλεκτά έργα στο «Ελληνικό θέατρο».

Κι έπειτα από τό Πάσχα τού 1922, άρχισαν ή καλοκαιρινή σαιζόν, ξαναόρισε Μαρίνα τις παραστάσεις της στο θέατρο. Νέες επιτυχίες κι έκείνο τόν χρόνο, κάθε χρόνο, έσημειώσαν ή Μαρίνα. Η καλλιτεχνική της δημοτικότητα από χρόνο σε χρόνο μεγαλώνει, πολλαπλασιάζεται, ανεβαίνει... Η Μαρίνα είναι τό θαύμα τού έθνους, τού τάλέντου, τού πολυμορφου, τού πού Ισχυροπύ πού προχωρεί πάντα σέ νέες, νατές δημιουργίες!...

Η σαιζόν τού χειμώνα 1923-1924

Μά ή Μαρίνα δεν μπόρεσε πάλι να χωρήσει ήσυχά στο καλλιτεχνικό της έργο. Νέες πολιτικές φασαρίες την άναγκασαν διακοπή της παραστάσεως της. Έτσι, στιγμές της πολιτικής άνομιαίας άρρασαν το κοινό και τό κάνουν διάφορα κι σοβαρά θέατρα...

Νομιασε λοιπόν ή Μαρίνα τό θέατρο στον θάσο της άπερέτας τού κ. Δρόσι και διέκοψε της παραστάσεις της. Η πη αυτή έκτάσσε έως τόν Δεκέμβριο 1923. Και τότε πάλι ξαναόρισε ή Μαρίνα σεις τού θάσου Κοτοπούλη, πού διηθύνει όλον τόν χειμώνα τού 1923-1924.

Η σαιζόν αυτή ήταν πολύ ένθουσιαστική και είχε συγκλονιστικό άρθρο κοινού. Με ταν σαιζόν κομωδίας. Σ' αυτήν ή Μαρίνα τόν θάσό της έδωσε της καλλίτερες κομωδίες και φράσεις, πομπάντων τού καλλιδοματολογίου. Έπαίχθησαν τότε οι καλύτερες ή μικρότερες σεις παραστάσεις «Θάσος ποιητών», ο «Μισσητούδης Τύπος», ο «Μένας Γαλεότος», ο «Ανός τρέξ», ο «Γελοποιός τού βασιλέως», ο γαμπρός, νά μάλαμα. «Βοή τού παλιού τού λ», ο «Τολμυός κολιμπήτης», «Έτσι ήμεις», ο «Προσούτης», «Μία νύχτα τού γκόν - λλ» και «Η γυναίκα με την μάσκα» πού έσημειώσαν την μεγαλύτερη σειρά παραστάσεων.

Έπαιξε άκόμη στην σαιζόν αυτή ή Μαρίνα Κοτοπούλη την «Κυρία με τας κωμωδίες» και τόν «Αρχισυνταξία» τού «Οίς» με νέες παραστάσεις. Τά παλιά αυτά έργα έψηναν πολλν κόσμο και προσάπνουν σταλγούς τών παληότερων καρών...

Έντος από όλα αυτά έκδόσαν και άλλι δοφαναλά. Στο έργο αυτό ξαναπαρουσιάσε ή μητέρα της Μαρίνας, ή γράφ πού

νη Κοτοπούλη στον ρόλο της κυρά - Φροσά, πού τόν είχε διαλάσει με τόν τήνη πολλά χρόνια πριν.

Η παραστάσεις της Μαρίνας με τόν θάσο της άρχισαν έως της 15 Φεβρουαρίου 1924. Κι έπειτα στο θέατρο Κοτοπούλη ξαναόρισε να παίζει ή άπερέτα Δράμαλη.

Τό Πάσχα τού 1924 ξαναόρισε ή παραστάσεις της Κοτοπούλη με τόν θάσό της στο δικό της θέατρο.

Η καλοκαιρινή σαιζόν τού 1924

Η σαιζόν άρχισε με μια θριαμβευτική θεατρική επιτυχία. Παίχθηκε ή «Ισπανική μύγας», μια κομωδία πού άρεσαν υπεβολικά. Έξετρελλαν τους Αθηναίους και δόθηκε σέ σειρά από 35 παραστάσεις χωρίς διακοπή!

Έπειτα ή Μαρίνα άνέβασε τό πρωτότυπο ελληνικό έργο τού κ. Θ. Συναδινού «Ο Καρμαγκόλης». Στο σατυρικό αυτό δράμα ή Μαρίνα έπαιξε άνδρικό ρόλο. Διέλασε τόν τραγικό και σατυρικό μαζί τύπο τού Καρμαγκόλη κι είχε έναν καλλιτεχνικό θρίαμβο. Τό έργο αυτό παήθηκε σέ συνεχή σειρά από 20 παραστάσεις.

Άρχισαν κατόπι πάλι να παίζονται ξένες κομωδίες: «Ο Εξάδελφός μου Έδουάρδος», «Ο άνός γλεντζές», «Οί δυο κύριοι της κυρίας», «Καλοβαλμένο φράσκο», «Τό καπνιστήκι άλλες.

Έπαιξε όμως ή Μαρίνα και σ' έκείνη την σαιζόν σέ μερικά σοβαρά έργα. Στόν «Οιδίποδα τύραννο» και στόν «Άμλετ» τού Σαίξπηρ έλαβε μέρος με μεγάλην επιτυχία.

Άρχισαν όμως ή Μαρίνα με την τιμηκή της Μαρίνας πού δόθηκε με την 31 Οκτωβρίου 1924. Σ' αυτήν παήθηκε ή «Αντιγόνη» τού Σοφοκλέους. Νέος θρίαμβος της Μαρίνας! Νέα αποθέωση!

Πάλι επιδεώρηση

Όταν ή σαιζόν τού καλοκαιριού έτελειώσε, ή Μαρίνα με τόν θάσό της έφυγε τόν Νοέμβριο τού 1924 για την Μυτιλήνη, όπου έδωσε μια σειρά παραστάσεις. Και στο μεταξύ, στο θέατρο της, στην Ομόνοια, ξαναόρισε να παίζει ή άπερέτα Δράμαλη.

Από την Μυτιλήνη ή Μαρίνα με τόν θάσό της έπηρε κι έπαιξε στην Θεσσαλονίκη, στο Βόλο και στην Χαλκίδα.

Κατά τό τέλη τού Ιανουαρίου τού 1925 ξαναγύρισε ο θάσος στην Αθήνα. Η Μαρίνα ξαναόρισε τό θέατρο της και άρχισε ο θάσος να παίζει πάλι της άγαπημένες από τό κοινό κομωδίες. Μά παήθηκε και ο «Οιδίπους».

Και κατόπι ο θάσος Κοτοπούλη άνέβασε και πάλι επιδεώρηση. Παίχθηκε ή άποκηρύτη «Μπαλαρίνα» και τράβηξε μια άρετά και σειρά από παραστάσεις.

Κι έπειτα πάλι κομωδίες. Την μακρύτερη σειρά από παραστάσεις σ' αυτή την σαιζόν είχε ή κομωδία «Τράβα το κορόνι». Έπαίξετο επί δύο μήνες συνέχεια. Έπειτα παήθηκαν κι άλλες κομωδίες. Κι έτσι ο θάσος Κοτοπούλη εργάστηκε χωρίς διακοπή ός τόν Νοέμβριο τού 1925.

Αρχίζει ή κρίσις...

Τόν άλλο χρόνο, τού 1926, ξαναόρισε ο θάσος Κοτοπούλη της παραστάσεις του με την επιδεώρηση «Νέα Μπαλαρίνα τού 1926». Η επιδεώρηση αυτή παήθηκε αδιάκοπα από της 20 Φεβρουαρίου ός της 30 Μαρτίου. Δεν μπόρεσε όμως να κρατήσει περισσότερο...

Έπειτα ξαναόρισε επανάλιν της τών παλιών έργων. Έπαίχθηκαν και κάποιες νέες κομωδίες. Άπ' αυτές την μεγαλύτερη σειρά έσημειώσαν «Ο ματρεόσος».

Όστόσο τό κοινό ήταν φανερόν πως άρριωνε. Όχι μόνον στο θέατρο Κοτοπούλη, μά σέ όλα τά θέατρα, άρχισε πάλι να έκδηλώνεται μια κρίση. Ο κόσμος έπληγανε άραιότερα στο θέατρο... Κάποια άδιαφορία άρχισε να παρατηρήται. Άπό τό άλλο μέρος και ή φορολογία τού θεάτρου είχε γίνει πολύ βαρεία.

Σιγά-σιγά από δέκα τοίς έκάτο, ή φορολο-

για τών θεάτρων πέρασε τό πένιχτα τοίς έκάτο!

Στό τέλος αυτής της σαιζόν ή Μαρίνα έδωσε την τιμηκή της. Κόσμος άρετός και πάλι μαζεύτηκε να την θαυμάσει. Η έσπραξη έκείνης της βραδιάς έφθασε της 41.000 δραχμές. Άπ' αυτές όμως πήρε τό δημόσιο για φόρο 26.000 δραχμές!...

Έτσι ή κρίση κι ή βαρεία φορολογία έκαμαν την Μαρίνα σκεπτική...

Και πολύ πρόμα την άναγκασαν να διακόψει της παραστάσεις της στην Αθήνα και να πάει σέ τουνέ σής έπαρχίες. Έτσι έδωσε σεις από παραστάσεις στόν Βόλο και στην Θεσσαλονίκη.

Ο θάνατος της μητέρας της

Μέσα στόν ίδιο χρόνο—στό 1926—πέθανε σέ ηλικία 75 χρονών ή μητέρα της Μαρίνας, ή άξια «Έλένη Κοτοπούλη».

Ός τό τελευταία της χρόνια ή γρησαί καλλιτέχνης ήταν εύθυμη και ή παρσία της ήταν πάντα εύχαιστη. Διατηρούσε όλη της την ζωηρότητα έως τό τελευταία και μάλιστα, όπως είδαμε, δυό χρόνια πριν, δηλαδή σέ ηλικία 73 χρονών, είχε παίξει την γρηά-Φροσά.

Η κρίσις άγριεύει!

Η θεατρική κρίση στο μεταξύ άγριέυε στην Αθήνα. Τό θέατρο με δυσκολία εργάζονταν. Μαζί με τούς άλλους θάσους λοιπόν και ο θάσος της Μαρίνας έκτοπίστηκε από

Η Μαρίνα στο άρχαιο θέατρο της Ρώμης, ύποδρομένη με τό καθήμενόν πένθια ρούχα της τού ρόλο της «Ιριγένας», σέ μια σκηνή τού άμωνόμεν έργου τού Γκαίτε.

την κατάσταση αυτήν.

Της άρχές τού Φεβρουαρίου τού 1927 ξαναγύρισε ο θάσος στην Αθήνα και άρχισε της παραστάσεις του. Μά δεν μπόρεσε να προχωρήσει και διέκοψε...

Έτσι μένανε στην Αθήνα μόνο θέατρα μουσικά... Η πρόβα είχε πάθει τελείαν έξαφάνση!

Η Μαρίνα ήταν πολύ σκεπτική γι' αυτήν την κατάσταση και ζητούσε να βοη κάποιον λύση. Ζητούσε να προσελκύσει ζωηρότερο τό ενδιαφέρον του κοινού, γιατί έβλεπε πού πως τό θεατρικό κοινό διελύετο...

Η παιδαρχία στον θάσο Κοτοπούλη

Η Μαρίνα Κοτοπούλη, καθώς είδαμε, έχει τό δαιμόνιο της μεγάλης και αδιάκοπης δημιουργίας. Δεν έπαυε ποτέ να δημιουργεί ρόλους, να προχωρεί και να θριαμβεύει... Δεν την άφιναν ούτε στιγμή από κοινά ή καλλιτεχνική επιτυχία. Άν είχε άλλες περιπέτειες στην ζωή της, αν έλαβε τόσα και τόσα θλιβερά επεισόδια, όστόσο αυτά δεν άγγιξαν την τέχνη της και την δημιουργική της δύναμη.

Έτσι ή τραγωδός μας προχωρεί πάντα με νέες δημιουργίες και με νέους θριάμβους! Μαζί όμως με της άτοιμίες της δημιουργίας, ή Μαρίνα κατάφερε και κάτι άλλο. Κατόρθωσε πάντα να διευθύνει λαμπρά ένα θεατρικό σύνολο και να τό δώρη διαρκώς σέ νέες επιτυχίες.

Είναι άξιοπαράτητο πόσο ζητούσε πάντα

ή Μαρίνα την παιδαρχία τού συνόλου και πού την επιτύχανε! Η έναρμόνιος όλων τών έργων στόν ίδιο κοινό ρυθμό ήταν πάντα όπως έπρεπε, χάρις στην ικανότητα αυτήν της Μαρίνας.

Πλήθος ανέκδοτα, πού κληροφορούν στους καλλιτεχνικούς κύκλους, φανερώνουν την αίσθησή της παιδαρχίας. Μά κι ένα λίγο κομμάκι έπεισόδιο μπορεί ν' αποδείξει πώς και με της χειρότερες περιστάσεις και με πού φτωχικά μέσα ή Μαρίνα έννοοσε να ναι αίσθησή στα ζητήματα της παιδαρχίας τού θάσου της.

Τό επεισόδιο είναι τό ακόλουθο: Σέ μια τουνέ, ο θάσος της Μαρίνας έπαιξε να παίζει στην Κόρινθο. Μά παράγκα, πού ήταν καρενείο, χρησίμευε και για θέατρο. Φανταστήτε λοιπόν τό πένιχρό μέσα της σκηνής έκείνης!

Στην αλλαία αυτού τού θεάτρου δεν ήταν ούτε ένα καρφί και κάποιος Γιάννης είχε φροντίσει για τό άνεβοκατέβασμά της. Την έτραβούσε και κατόπι έδεσε την άκρη τού σκοινιού της στο πόδι του...

Ένα βράδυ λοιπόν, ένθ ή παράσταση διακόπτε, ή Μαρίνα εφτίχοντο άκόμη στο καμαρίνι της και ήθελε καρφώσει. Εφώναξε τότε:

—Γιάννη, πήγαινε να μου φέρεις καρφί-

τες. Ο Γιάννης, πού είχε στο μεταξύ άποκοιμηθεί με την αλλαία δεμένη στο πόδι του, έβηκε άπότομα και τινάχθηκε άπάνω.

—Άμέσως, κυρία Μαρίνα! εφώναξε.

Μά, καθώς ο Γιάννης σκρόθηκε, ή αλλαία έπεσε άπότομα και ξανασπρώθηκε βότερα από της φωνές τών ήθοποιών, πού έπαιξαν στην σκηνή...

Τό κοινό άρχισε τό γέλια! Η Κοτοπούλη τότε, μόλις κατάλαβε τί συνέβη, άρπαξε τόν Γιάννη τόν έπναιρά, και τοίδωσε ένα ξύλο άλύτητο!

Βέβαια τό ξύλο αυτό τούπρεπε... Μά πολλές άλλες φορές ή Κοτοπούλη βρέθηκε στην άναγκη να εφαρμόσει την παιδαρχία και την τάξη με τό ξύλο και με άλλα σκληρά μέσα.

Τό θέατρο και ή γυναίκα

Όλοένα λοιπόν ή Μαρίνα έδημιουργούσε νέους ρόλους. Πολύλους και διαφορετικούς. Τραγικούς, δραματικούς, κομικούς, σοβαρούς και έλαφρούς... Κι όμως δεν της άκοούσαν... Ήθελε πάντα να ενσαρκώνει και άλλους νεότερους...

Αυτή ή καλλιτεχνική της ελπιμαργία έξεδιήλυνετο συχνά πολύ ζωηρά.

Μάλιστα στο μέτωπό του τάλέντου της και της ζωής της σκεφτότανε πως μια γυναίκα δεν μπορεί να δώσει τόσο μεγάλα πράγματα στην θεατρική τέχνη όσο αυτή έποδοίσε. Δεν την άκοούσε πού ή ζωική της φύση της... Έλεγε κάποτε:

—Άχ, τί μεγάλος ρόλος ο «Βασίλης Άλφ» τού Σαίξπηρ! Και άλλοι και άλλοι... Οι μεγαλύτεροι ρόλοι στο θέατρο είναι δυστυχώς άνδρικοί. Γιατί να μιν είναι άνδρας να παίζει τόν «Μακβέθ» τού Σαίξπηρ; Γιατί...

Η Μαρίνα και τά χαρτιά

Η Μαρίνα εργάζεται αδιάκοπα. Είναι από της πιο εργατικές καλλιτεχνικές μας.

Μελετούσε, μά και μελετάει, συνεχώς και έπίμονα. Προσπαθεί να προχωρήσει όλο σέ νέες δημιουργίες. Δεν χάνει άποκα τόν πολύτιμο καιρό της. Ίδιαίτερο χαρακτηριστικό της είναι πώς συνηθίζει να παίζει χαρτιά.

Και όταν κάποτε, σέ στιγμές άνίας, έπαίξε, έστενοχωρείτο όταν κέρδιζε! (Ακόλουθο)

161 χρόνια Έσφυλίδης Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΣΑΝΖΑΙ

Οι Άλγερινες πειρατές και οι έδωλοι των.

Η αιχμαλωσία του νεαρού Σανζαί και η γυναίκα του δερβίση. — Ένας μαρτυρικός έρωας — Ο θάνατος του Σανζαί.

Οι Άλγερινες πειρατές είχαν γίνει, ως γνωστόν, από τον 16^ο αιώνα το φόβητρο των βασιλείων της Ισπανίας και της Γαλλίας. Οι αδελφοί Βαρβαρόσσα ιδίως, εκ των οποίων ο ένας ήταν ναύαρχος του μεγάλου σουλτάνου Σουλεϊμάν του Α', ανέπτυξαν μια τέτοια πειρατική δράση σ' όλη την Μεσόγειο, που δεν μπορεί να διεισδυση κανείς, αν ήταν οι Ισπανοί κι όχι αυτοί οι θαλασσοκράτορες της εποχής εκείνης.

Γι' αυτό οι αξιωματικοί του ναυτικού των χρόνων εκείνων έπρεπε να είναι όχι μόνο σπουδαίοι θαλασσοί, μα και δυνατοί πολεμάρχοι, γιατί διαφορετικά η εθνική σημαία τους και μαζί μ' αυτήν και η ζωή τους διέτρεχαν φοβερούς κινδύνους. Φθάνει να σημειώσουμε πως κι αυτός ο Κάρολος Ε', ο ισχυρότερος βασιλιάς της Ισπανίας και της Ευρώπης ολόκληρης, στάθηκε άνικανος να χτυπήσει αποτελεσματικά τους Άλγερινους πειρατές, που έκαμναν όλοένα της περφόρμας ισπανικές φρεγάδες κι αιχμαλωτίσαν πολλούς άρχοντες και υπηκόους μαζί μ' όλα τ' αγαθά τους.

Η περιπέτεια των Ισπανών και των Άλλων θαλασσοίων ήταν πολλές τα χρόνια εκείνα, μα η πιο παράξενη απ' όλες ήταν η περιπέτεια του νεαρού Γάλλου ευπατρίδη Σανζαί από την Βρετανία, που ήταν κυβερνήτης μιας βασιλικής φρεγάδας. Κάποτε που πήγαινε αμείνων στην Μαγιόρκα, υπέστη την εαρκική επίθεση ενός πειρατικού πλοίου και μ' όλο που πρόβαλε γενναία αντίσταση, θέλοντας να σώσει το γότρω της γαλλικής σημαίας, δεν μπόρεσε ν' αποφυγή την ταπεινώση της αιχμαλωσίας.

Οι Μπαρμπάρους όμως πειρατές δεν θέλησαν να τον πειράζουν. Όσο και νάναι η παλινκατά επέβλεπε κι ο νεαρός Σανζαί, που είχε μόνον ένα χέρι γιατί το άλλο τώγες χάσει σε μια ναυμαχία από ένα όπλο κανονίου, ωδήγηθηκε σ' αυτόν και αβιάς στο Άλγερ. Το πειρατικό πλοίο που τον είχε αιχμαλωτίσει, άνηκε στον μεγάλο Ιερέα του τζαμιού του Άλγερίου Σελήμ, έναν γέρο δερβίση με μια σεβάση γενειάδα και μια γυναίκα, που όσκι την έδωκε είχαν να λένε πως ήταν το πιο αίθερο πλάσμα που είχε δει ποτέ το φως του ήλιου. Αντίθετα προς τον άπιαστα της, που τα θρησκευτικά του καθήκοντα δεν τον εμπόδιζαν καθόλου να κάνει μεγάλες πειρατικές επιχειρήσεις και να κυβερνά πολλές φορές ο ίδιος της πολεμικές γαλέρες του, η Αίσσα ήταν ενάρετη και θεήκα. Οι άνθρωποι του Σελήμ είχαν να τ' κάνουν για την Αίσσα, που καθώς έρευνε, νόημα της γυναίκας του μεγάλου. Προσέγγιζε, είχε και την αρετή της άγιας εκείνης γυναίκας που άδικως την καταγόρησαν ως ερωμένη του Σαφράν, καθώς τουλάχιστον λένε οι σχολιαστές του Κορανίου.

Μά άλλοιμονο! Η παγκόσμια ιστορία μάς διδάσκει πως η αρετή είναι ένα δέντρο με βαθιές ρίζες, που δεν μπορεί ώστόσο ν' αντισταθεί στους δυνατούς ανέμους, και στις μπόρες των παθών. Μεσ' στην αυλή του σεραγιού του δερβίση σεργιάνιζαν αλυσσοδεμένοι, περιμένοντας τα λύτρα τους, δεκάδες ευρωπαίοι αιχμαλωτοί, άλλοι από την Ισπανία, άλλοι από την Γαλλία, άλλοι από την Νεάπολη κι άλλοι από την Σικελία. Η Αίσσα, κορμμένη πίσω απ' το καφές της, έκανε κορμό να τους βλέπει. Μά ποτέ δεν πέρασε σκέψη κακή από το νου της, μ' όλο που ο άντρας της ήταν γέρος κι έλειπε συχνά, κι οι σκλάβοι της από την άλλη μεριά ήταν παντόμορο πάλληλα από μεγάλες χριστιανικές γενιές. Ισα-ισα που ο θρησκευτικός φανατισμός της την έκανε σκληρή κι ακαρόη και πολλές φορές έβαζε τους δούλους της να βασανίζουν ματωμένα τους ευνεείς σκλάβους της, σαν έκαναν κανένα στασιαστικό κίνημα ή έδειχναν περιφρόνηση

στης θρησκευτικής συνήθειας των Μωαμεθανών. Μά καθώς είπαμε, κι η αρετή λογίζεται. Από την στιγμή που η Αίσσα αντίκρουσε στην αυλή της, ανάμεσα στους σκλάβους της, τον ιππότη Σανζαί με τ' ένα χέρι, η καρδιά της άρχισε να χτυπά παράξενα. Νύχτες ολόκληρες έμενε άγρυπνη και τέλος εκατάλαβε πως ήταν βαρύν λαβωμένη από τον έρωτα.

Θρήσκα καθώς ήταν η Αίσσα, το θεωρούσε έγκλημα που αγάπησε έναν άπιστο. Ο νεαρός Γάλλος ιππότης δεν ήξερε τίποτα, δέβαια, μα δεν άργησε να μάθει. Ένα βράδυ, ένας άραπης φύλακας πήγε κι άνοιξε την σιδερένια πόρτα του σκοτεινού κελιού του, του έδωσε της αλυσίδες του, τούδωσε ένα μαντίλι μπροστά στα μάτια του και τον ώθησε στο ιδιαίτερο διαμέριμα της Αίσσας. Όταν τούδωσαν το μαντίλι, ο Σανζαί τ' άχασε. Βρέθηκε μέσα σε μια ζεστή κάμαρα, με μια μαρμαρένια γονάνα στην μέση, που στά νερά της κολυμπούσαν κατασπορές κόπης. Σάν ήταν παύλι, στην Βρετανία, ο Σανζαί είχε διαβάσει τα παρμύδια της Χαλιμάς, μα σαν δύσπιστος και λογικός Γάλλος πίστευε πως όλα κείνα ήταν πλάσματα της θεϊκής φαντασίας των Άράβων. Ίφρα που τ' άβλεπε με τ' μάτια του, είχε σαστίσει και σάστισε ακόμα περισσότερο σαν είδε πάνω σ' έναν σοφά, που τον σκέπταν βαρύτητα γαλιά της Περίσας, ξαπλωμένη μια γυναίκα, που βρισκόταν στην ομορφιά δεν είχε δει ποτέ του, ούτε σ' τις εικόνες των μεγάλων ζωγράφων της Φλωρεντίας και της Νεαπόλεως. Ήταν η Αίσσα. Με τ' λίγα ισπανικά της εξήγησε στον νεαρό ευπατρίδη πως από την εχθρότητα του κορμύταν όχι μόνο η ευτυχία των ήμερών της αιχμαλωσίας του, μα κι η έλευσή του η ίδια.

Ο Σανζαί, άνθρωπος του πολέμου, δέβαια, ήταν συνάμα και μια φύση έρωτική παράφορη και δεν άργησε να έρωτευθεί πωλλά την όμορφη γυναίκα του προσωποού του άφεντη. Δεν ήταν ούτε από υπολογισμό, ούτε

ΕΞΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

«Στη βρύση»

(Έργον του διασημού Σουηδού γλύπτου Κρίστ Λάμπεργκ).

από σκέψη άλλη. Αγάπησε έλικρα η Αίσσα και δεν έδωσε την όσα να νύχτα να τον πάει κορυφή στο διαμέριμα να καθήσει δίπλα της, να της μιλήσει και να μιλήσει στην ομορφιά της, που ως τότε κείνη μόνο τα μάτια του χαίρονταν. Μά καιρό όμως η ευχαρίστηση αυτή άρχισε γίνεται ματωρική για τον νεαρό Γάλλο ιππότη. Ο Σανζαί ήθελε να γίνει αριστοκράτης της Αίσσας, που τα φώτα της της του υπόσχονταν της πιο τριλήνη. Μά η Αίσσα, μ' όλο που ήταν τριλήνη, τρυμμένη μαζί του, αντιστάθηκε στην πειρασμό. Όταν όμως τα μάτια της έβλεπε για πρώτη φορά κι η Αίσσα έβλεπε τον νεαρό Κορανίου που σέβει λίγο μαζί με την αρετή της, γιατί ήταν ανώτερο των δυνάμεων της ν' αποθή περισσότερο στον περασμό, σ' αυτήν που ο άδωξ Μπαρμπάρους το αναγνώρισε ναδίκω παραδείγμα γυναικείας διαπαιδαγώγησης.

Η Αίσσα άπειλανε τον νεαρό Γάλλο ιππότη, πως θα τον μεταχειριζόταν πωλλά απ' όλους τους σκλάβους της, μα την άτυχία να φέρε στον κόσμο ένα άπιο πλάσμα, ζωντανή απόδειξη του έρωτα των. Κι αυτό γιατί η Αίσσα μπορούσε να παραδεχτεί ποτέ, πως τ' άπιο να γίνει μητέρα ενός χριστιανού.

Ο Σανζαί, που την αγαπούσε και που δόταν συνάμα την ακολουθήσει την των άλλων αιχμαλωτών, που υπέκυπταν σε βασανιστήρια, δεν σκέφτηκε σ' αυτή στιγμή, κι' άφείθηκε στην τύχη του. Πως το μίσος δεν άπαιε πολύ από τ' άπιο και γι' αυτό ποτίστηκε από τ' άπιο των ραδισημών ένα μαρτυρο διαπαιδαγώγησης σχεδόν βασανιστικό. Ο περσικός τος άδωξ Μπαρμπάρους άναγνώρισε μια παρμύδα περίπτωση Γαλλίδος ευγενούς, που πέδαλε χρόνια τον έρωτα της σ' αυτήν βασανιστική απαγόρευση. Όσοι, απ' ο σκοτεινό φανατισμό κι' αυτός σαν τ' άπιο, παραλείπει να π' άπιο η όμορφη γυναίκα του Άλγερινου δερβίση σ' αυτήν τ' άπιο από την Γαλλίδα παρμύδα, από πολλές στιγμές η Αίσσα, απορρομένη θυσίαση τ' άπιο για τον έρωτα της, καλούσε τον Σανζαί να γείρει τον κορμύ της. Μά ο Σανζαί, σαν πορμύδα τ' άπιο, που ήταν, ποτίστηκε να υπηκούει της εκείνης της Αίσσας, ροδωμένη από ένα πωρμύ δεν δει το φως του ήλιου.

Όταν τέλος ήρθε η μέρα να γείρει ο Σανζαί στην παρμύδα του, η Αίσσα, που είχε χυστε πικρότατα δάκρυα, μα τον έδωκε πως ήταν έτοιμη να τον ακολουθήσει στην άκρη του κόσμου και να γίνει ακόμα πιο στενή για χάρη του. Μά ο Σανζαί, που φιλοδοξίες κι' ήξερε πως ένας τέτοιος έρωτας άσχημη άπησηση στην Αλήθεια, σιλεύσε του. Της υποσχέθηκε όμως πως θα την έλεγυσε ποτέ και πως ίσως, πορμύ, αν έδωσαν τα πράγματα ευνοή, πήγαινε να την κλέψι απ' το σενάρι.

Οι Βρετανοί και οι Γαλλοί είναι δύο πωρμύ άναγούνη τα μεγάλα λόγια, ώστόσο νένας δεν θά μπορούσε να κατηγορήσει τον νεαρό ιππότη Σανζαί πως τάχα έβλεπε υπόσχεσή του, γιατί σκοτούρη λίγα και ύστερ από την απελευθέρωσή του, ζώντας την σημαία της δόξαμένης παρμύδας, «Αν ο θάνατος δεν τον έπαινε πορμύ, πορμύ από την ζωή, πορμύ έσει αν δεν φάσει να κοστήσει την υπόσχεσή του, πορμύ δώσει στην πιο όμορφη γυναίκα που άπιο γνωρίσει, στην ζωή του, σ' αυτήν που χωροστούσε την πιο τωλήνη πειρασμό ζωής του κι' ίσως-ίσως και την ζωή την ίδια.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Η ζωή του ΟΤΙΒΟ ΣΤΕΝ ΠΕΤΕΡΣΟΝ

Ο περίφημος Σουηδός πρωταθλητής δρομέας.

Η άφραστες επιδόσεις του. — 1^ο στυλ του. — Πως τον είδαμε στην Αθήνα. — Και κάποιες άτυχής έρωας του...

Πρωταθλητής της Σουηδίας και δρόμου στον δρόμο των 110 μέτρων μετ' έμποδίων με την άφραστη επίδοσή των 14" 2) 5). Είναι απ' την Στοκχόλμη, την θρυλική πρωτεύουσα. Ευτυχώς να γεννηθή στην όμορφη χώρα των φώτων, στον τόπο όπου η φύσις όργιζέται σε καλλογές, θιθέριες και εξαγκαλίζει τον άνθρωπο να επιδοθή στα σπύ.

Η Σουηδία του έσταζε στο αίμα την αγάπη για τον αθλητισμό, για να τον άναδείξει πρωταθλητή και να την δόξαι σ' όλο τον κόσμο.

Άρωσιωμένοι στα λατά και πατριωτικά ήθη, άποδεικνύει πως άπορεί κανείς και πρωταθλητής να είναι και ν' αγαπή την πατρίδα του. Είναι η πιο ισχυρή αθλητική συγκομιά της Σουηδίας. Αντιπροσωπεύει την πατρίδα του, επί δεκα χρόνια, σ' όλους τους διεθνείς στίβους και η συμμετοχή του στους άγώνες στέφεται πάντοτε με επιτυχίες.

Είδικευμένος σ' ένα από τα πιο ένδιαφέροντα και δυσκολότερα άγώνισμα του κλασικού αθλητισμού, στον δρόμο των 110 μέτρων μετ' έμποδίων, κατέχει το παγκόσμιο ρεκόρ που δεν κατώθηκε άκόμη κανένας από τους κορμύδες έμποδιστάς και απ' αυτούς άκόμη τους Όλυμπιονίκους να καταρτίθι. Ο αθλητής αυτός άποτελεί μια έξωρροιστή συσσωματώση άνάμεσα στους άλλους συναδέλφους του.

Είναι φύραμος, τρέχει με ιδιόζον στυλ και παλμόν που δεν ένοει να τον άλλάξει σ' οποιαδήποτε κρίση στιγμή της διδουρής του κι' αν βρεθή.

Είναι περσινός και ιδιόρρυθμος το τρέματό του. Όταν συναγωνίζεται τους άπιαστούς του, νομίζει κανένας πως δεν τρέχει, αλλά πορμύ. Είναι τώσον ύψηλός και άδύνατος, που σχεδόν χωρίς καμμία προσπάθεια υπερπηδά τα έμποδια σαν να κείνη έναν ώραιο περσινάτο.

Και όμως με τον περσινάτο αυτόν δεν δυσκολεύεται να νική τους πιο σθεσμούς άπιαστούς, γιατί ένα άπιο του Πέτερσον ισοδυναμεί με δύο...

Η νίκη του — σπανιότατα — και η ήττα του δεν τον άνοδεύουν τόσο, όσο η ιδεολογία του αθλητισμού. Τον αθλητισμό τον θεωρεί σαν μια άπιαστική τροφή για τον όργανισμό του ανθρώπου. Μισά θανάσιμα τους αθλητές εκείνους που επιδιόκουν να εκμεταλλευθούν τον αθλητισμό για να άποκτήσουν όψη, δόξα και πλούτη. Ο ίδιος που είναι ένας από τους μεγάλους πρωταθλητές του κόσμου — και γι' αυτό δεν χωρεί καμμία άμφισβόληση — είναι πολύ μετρώφω. Άποφύγει της εκδηλώσεις και τ' άγροκορήματα του κοινού ύστερ από κάθε νίκη του. Κι' αυτό, σαν τον γείτονα του τον Νόρμν, πορμύ να άποσυρθή στα άποδυτήρια έως ότου περσάει η πρώτη έντοπιση της νίκης του.

Με τ' άπροσέμητά του αυτό ο Πέτερσον είναι παγκοσμίως ένας μεγάλος αθλητής που θά μείνει άξέχαστος στην μελλοντική αθλητική γενεά.

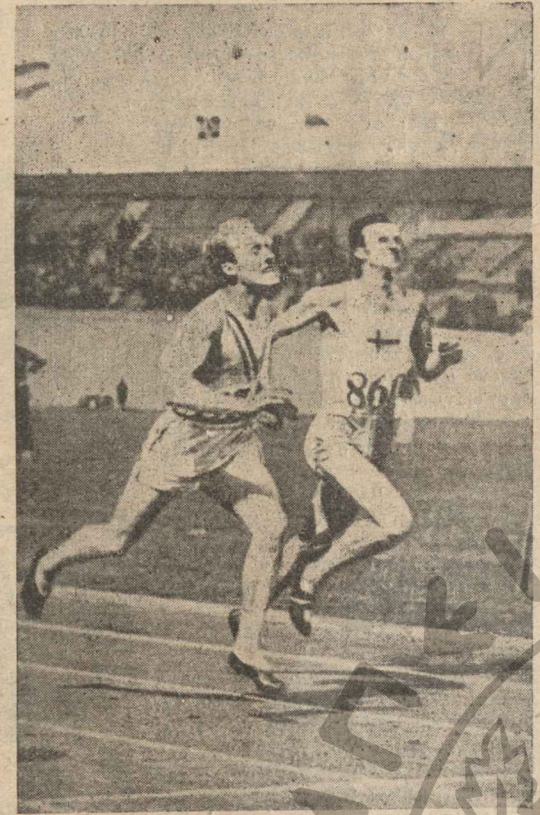
Φαίνεται πως η μορφή δεν ένοει διόλου τους πρωταθλητές, όταν πείζεται να άποσπασουν έναν τιμητικό τίτλο από τους Όλυμπιακούς άγώνες. Όπως πολλοί γνωστοί γιγαντομαχία υπερά τον Πέτερσον, Κόλλιος (Άμερικανός), Φατσέλι (Γαλλός), Ζερβίνεν (Φινλανδός) και των Έλλήνων

Στον δρόμο των 110 μέτρων μετ' έμποδίων άπεκλήσθη στους ήμιτελικούς, για να παραχωρήσει την θέση του σ' άλλους άπιαστές.

Στον δρόμο των 400 μ. μετ' έμποδίων, ήλθε τέτατος μετά τον Άγγλο Μπαρκελέ, πορμύ Όλυμπιονίκη στο άγώνισμα αυτό, και τους Άμερικανούς Κούχελ και Τέλλορ, άφωδ νίκησε τον Ιταλόν Φατσέλι, ο όποιος έτεσινάτος έκτος. Στους προκριματικούς των 110 μ. ο Πέτερσον ήλθε δεύτερος μετά τον Άγγλον Γκείμπν, νικώντας και τον Έλληνα Μοιρόπουλον που έτρεχε στην ίδια σειρά.

Οι άθληται έφθασαν τότε στο τέρας ως έξης:

1) Γκείμπν 15" 4) 5, 2) Πέτερσον 15" 3) 10, 3) Γουέστον (Άστροναύς) 15" 3) 4, 4) Μοιρόπουλος 15" 4) 5, 5) Τραγιανόσκι

Μια χαρακτηριστική άνέκδοτη φωτογραφία από τους Όλυμπιακούς άγώνες του Άμστερδαμ. Δεξιά ο σουηδός Στέν Πέτερσον επί στιγμή που επιτυγχάνει με μια έσοδα άροσάδεια ν' άποσπάζει την όλυμπιακή νίκη από τον όμπερικόν άντιπαλόν τον Τέλλορ.

(Πολωνός) και Λούντβιγκ (Δανός). Ο Πέτερσον έκτος των 110 μ. έπείγε και στα 400 μέτρα μετ' έμποδίων έσχε 53" 2) 5, πλησιάζας κατ' έλάχιστον το παγκόσμιο.

Οι Αθηναίοι είχαν το εύτυχημα να πασχολοούθουν τον Σουηδό πρωταθλητή να συναγωνίζεται στο Παναθηναϊκό Στάδιο με άλλους παγκοσμίως πρωταθλητές και με τους δικούς μας Μοιρόπουλον και Μαντικαν.

Οι άγώνες μετ' έμποδίων στα Διεθνή Παναθηναία είχαν πορμύ κατέχει το μεγαλύτερο ένδιαφέρον, γιατί διεξήχθη μια παγκοσμίως γιγαντομαχία υπερά τον Πέτερσον, Κόλλιος (Άμερικανός), Φατσέλι (Γαλλός), Ζερβίνεν (Φινλανδός) και των Έλλήνων

έμποδιστών.

Ο Πέτερσον με το ύψηλό άνάστημά του (2 μ. 10) και με τον ύψηλό λαμό του ήταν ο πιο συμπαθής αθλητής. Ο χαρακτηριστικός λαμός του έδωσε την ευκαιρία στον Ούγγρο ακοντιστή Τζέπες να ακιμάσει τον Πέτερσον και να παρμύσει τον λαμό του με μια στήλη του Όλυμπίου Διός.

Το σκίτσο του Πέτερσον δημοσιεύθηκε τότε σε μια καθημερινή άθλητική έφημερίδα και έπορμύσε την θυμηδία των φίλων.

Αυτός ο λαστιχένος πρωταθλητής των έμποδίων, ο έανθος Σουηδός σπόστουαν, τ' άξιδε πολλές φορές είδικα συρκαλόμενός στην μεγάλη πατρίδα του προχρόνιο αθλητισμού, σ' τις Ήνωμένες Πολιτείες.

Υψιρόσθηκε μάλιστα έντατικά, κι' αυτό δέβαια σκολιάστηκε και σ' τις άμερικανικές έφημερίδες, πως ο Πέτερσον, ο μεγάλος αυτός λάτρης των σπύ, είχε έξωρροιστική μάνα με τον κινηματογράφο και πως ίδιότατα του άρεσαν η ταινίες που εμψύχωνε με το άπιασμένο ταλέντο της ή πατριωτιστά του ή γόησσα Γκρέτα Γκάρμπο.

Και η φήμη για την άδυναμία αυτή του Σουηδού πρωταθλητού δεν ήταν δημοσιογραφική φαντασία. Την δημόυγρη ή πραγματικότητα, γιατί κάθε φορά που ξεκινούσε από την πατρίδα του για την Νέα Υόρκη ο Πέτερσον δεν ξεκινούσε ποτέ να έπισκευθή και το Κόλλυουντ, την άμερικανική κινηματογραφούπολη που αλφένει τόσες παγκόσμιες γνωστές καλλιτεχνικές πορμύωνιες.

Γράφτηκε μάλιστα στον άμερικανικό τόπο πως ο Πέτερσον άγάπησε τωλλά την θεατική Γκάρμπο γιατί αυτή σ' της άλγες του σταδίου της πείν γίνη και διάσημη καλλιτέχνης του κινηματογράφου, μικρή άρτίστα άκούη στην Σουηδία, γνωρίστηκε με τον άθλητικό Πέτερσον και του έδειξε έξωρροιστική ένοια όταν άκούη κι' αυτός ήταν ένας άπιοματος αθλητής.

Άκόμωτα η Σουηδός γόησσα έπαζε στην πραγματικότητα τον ρόλο της μοιρίας γυνίκας σε έαρος του πρωτόγαλου αθλητή όταν άρχισε το μεσοδράμημά της στο καλλιτεχνικό στερώμα έβλεπε μέσα σ' τις δόδες και τ' άπιοτή της τον δυνατό έανθό έρθη, που άφωσιώθηκε έπειτα με όλη την ψυχή του, δυνατά κτυπήματος από την καταρμύδα της γόησσας, στην αθλητισμό. Τα ύπερμα αθλητικά του πορμύτα που έφταν στην πρώτη γυναική των παγκοσμίων ρεκορμύων, το μετωπό του δέχτηκε επανειλημμένως της δάφνης του νικητού, τ' άπιοτή του γέμισαν από χρυσά μετ'άλλια, αλλά η καρδιά του έμεινε αιχμαλωτισμένη από την γοητεία και την όμορφη της σκληρής σφίγγας που άπιο νήθηκε τον έρωτα του...

Ο Στέν Πέτερσον όπως είπαμε είναι γνωστός και έδω στην Αθήνα π' έτος μέσος στα «Παναθηναία» του 1930, όσοι τον πορμύσαν ένοισαν την ψυχή του μεγάλου πρωταθλητού, οι περσότεροι που ήλθαν σε στενότερη έπ'αση μαζί του διετίσταν στην μεγάλη γολυκή αίσθησή του. Προσπαθώντας να φανή ευχάριστος, αλλά ο πληγωμένος αυτός πορμύαθλητής, άπιασε επ'επιτυχία εκείνο που έπείνοσε. Η σκληρή τούτη της αίσθηματικής ζωής τον κυνηγούσε και κάτω από τον γαλανό Αττικόν ουρανό...

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Συλλυπητήρια

—Ελυπηθήκα πολύ, αγαπητέ μου, που δεν μπόρεσα να παρευρεθώ στην κηδεία του πατέρα σας. Ήλπινα εκείνη την μέρα, και πιστέψτε με ότι...

—Μπα, δεν πειράζει, φίλε μου, μου το γράψατε για την άλλη φορά που θα ξανα-τύχη!

—□□—

Έξυπνάδες...

—Δεν μου λές, τί συμπαθείς περισσότερο τον ήλιο ή το φεγγάρι;

—Διάβλε, το φεγγάρι!

—Και γιατί;

—Γιατί φέγγει την νύχτα και μάς προστατεύει από το σκοτάδι, ενώ ο ήλιος μάς φέγγει την μέρα που είναι φεγγερά και δεν χρειάζεται!

—□□—

Στό έστιατόριο

—Μά λοιπόν, γκαρσόν, πρόσεχε! Το δά-γυλό σου θουτά μέσα στην σούπα μου.

—Εύχαριστώ, κύριε, για το ενδιαφέρον σας. Άλλα ή σούπα δεν είναι δά τόσο ζεστή...

—□□—

Στό άτελιέ της ζωγραφικής

—Μπαβό, δεσποινίς, μεγάλες ποσότητες βλέπω και από τί πωτούργισατε να χρησιμοποιή-ποιήτε της απογίες;

—Μά... από το ποσό που μου, κύριε.

ΜΟΝΟΤΟΝΙΑ

Μόνος, κλειστός στην κάμαρά μου κι αναμετρώ τα όνειρά μου.

Όνειρα τόσο αγαπημένα, που φυλλορρόσησαν ένα-ένα.

Κι' ή παιδικές μου ή ανανήσεις, που εξαφανίστηκαν επίσης.

Χρόνια χαμένα κι' άδειες ώρες σε μακρινές και ξένες χώρες.

(Άφωνα την καρδιά μου άκέρια σε μυστά κι' ανίερα χέρια!)

Άγάπες μου παλιές και χίλιες κλεφτές ματιές πίσω απ' της γαίλλιες.

(Πόσο άυλόγηστα ή όρη μου έξοιγε μέσα απ' το κορμί μου!)

Γλυκές έλπίδες κι' όνειρά μου, γίλια μαζί σπυριά της άμμου.

Άνεκυστάλλευτά μου νειάτα άπογοήτευση γεμάτα.

Άμποτε ή νέα που θάρρη μέρα να μη με βρή ξανά έδοπέρα.

Σ' ένα καράβι ταξιδιόρα μαζί του ή Χρόνος να με πάρη.

Κι' ίσως, μη βλέποντας πιά πίσω, μπουέσω ν' άπολησιμονήσω...

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(α'Ο άλλος δρόμος)

(Τά προηγούμενα)
Ο Δόν Ζουάν—φύσις αισθηματική και περιπετειώδης—νοιώθει από τρυφερή ήλι-κία να ζυπνούν μέσα του άνδρικό πόθο. Άφου κατακτά πολλές με τη σειρά γυναί-κες και της αναγκάζει να του παραδοθούν, χωρίς να βρή όμως σε καμιά την αληθι-νή αγάπη που ζητά, σίχνη τα έρωτικά δι-χτυα του στην όδον Χριστίνα, για την ό-ποια ένοιωθε ένα ζωηρό πόθο. Μια μέρα όμως ανακαλύπτει πως τον άπατά με τον φίλο της Λουί Μαρτινέζ κι' άφου την έ-ξευτελίζει, αναγκάζοντάς την να του πα-ραδοθή, παρηγορείται με τα χάδια της Ίουλίας, μιας παιδικής του φίλης που άν-τημιώσε στο πατρικό τους σπίτι. Ο δόν Ζουάν Μαρτινέζ, με τον οποίο στο μεταξύ συνφιλώθηκε του διηγείται κάποιο νέο (συνεχίζεται).

ΝΑΙ, μ' ή μικρούλα "Άννα ντ' Ουλλάα άξίζει τον κόπο, συνέχισε ο δόν Λουί Μαρτινέζ. Είναι όμορφη, μελαχροινή, λεπτούλα, φλογερή κι' έχει κάτι μάτια... Και τί χαρά να νοιώθεις σιγά-σιγά την ύπογγορησή της! Για την ώρα ανήσυχος ακόμα, μ' ή αντίστασή της αυτή παραλδοί μέρα με την μέρα κι' ελπίζω πως σε λίγο... "Ω, την αγαπού, φίλε μου, την αγαπού μ' όλη την δύναμη της ψυχής μου.

—Ευτυχισμένος που είσαι! ανα-στένανε ο δόν Ζουάν. Κιόταξέ δ-μως το βράδυ της ύπογγορησής της να μη συμπέσει με το βράδυ της ύπογγορησής της δόνας Χριστίνας.

—Τό σκέφτηκα κι' αυτό. Και να για ποιον λόγο δεν επιμένω πε-ρισσότερο.

—Εν τώ μεταξύ θέλω μ' ή νύ-χτα τρέλλας, φασαρίες και μεθυ-σιού...

—Αί, τότε άς π'άμε ν' ανταμώ-σωμε την παρέα μας!

Τό φίλι που καιίει

Ο Δόν Ζουάν έκανε τα πάντα για να εχάσει την όδον Ίουλία. Μά το φίλι της τούκαιγε τα χείλη. Η μόνη του σκέψη ήταν να την ξαναβρή και τα κατάφερε μόλις του δόθηκε ή ευκαιρία.

Βρήκε την νέα γυναίκα σ' ένα μικρό δωρερό σαλόνι που συγκοι-νονούσε με την κάμαρά της. Καθόταν σ' ένα μεγάλο σπ'ίτι με μακρείς διαδόρους, φρο-δείες σκάλες κι' άπέραντες αίθουσες, πλα-κοστρωμένες και ψηλές. Τό σύνολο ήταν γυμνό και ψυχρό. Μόνο ή κρεβατοκάμαρα της Ίουλίας και τό μικρό εκείνο σαλόνι ή-ταν στολισμένα πλούσια και με κάποιο φίνο γούστο. Έκεί άποσυρόταν ή Ίουλία σαν ή-θελε νάναι μόνη κι' άνενόχλητη. Και γι' αυτό είχε διαλέξει τα δύο εκείνα διαμερί-σματα που ήταν απόμωρα και βρίσκονταν στην άκρη μιας μακρινής γαλιαρίας.

Καθόταν σ' ένα ντιβάνι και κεντούσε. Ο Δόν Ζουάν κάθισε μπροστά στα πόδια της. Έμειναν εκεί χωρίς να μιλούν. Μόνο από καιρό σε καιρό ο Δόν Ζουάν μουμούριζε με-ρικά προφωρά λόγια. Μά ένοιωθε πως ήταν περιττά τα λόγια του. Και τών δυή ή συγκί-νησι ήταν φανερή.

Ο Δόν Ζουάν φιλούσε τό κάτωπορο γέσι της που εκείνη δεν τό άπέσυρε, και τα φι-λαμάρινον υπόπ'όπου της. Η Ίουλία δεν σά-λευε καθόλου. Βλέποντας τον Δόν Ζουάν, έ-μάντευε από τό βλέμμα του πως ή φλογι-σμένη ψυχή του ήταν γεμάτη σκέψεις, που

δεν μπορούσε να εξωτεριεύσει. Τί της μάτια πλημύσαν ξαφνικά από ή-λαιο και κλείσε μ' ένα διπλό φιλι. Τα χείλη του ά-σαν την γέυση των δακρύων της. Μά δεν τον άναγκαίσει. Την έφίλε στην λιά του, την πλάκασε πάνω στον κό-κι' έμεινε τα χείλη του με τα δακρύα του δεύτερο αυτό φιλι τον φλόγισε και τον πού της έδωσε κάτω στον ήλιο. Μά ήταν έλεύθερος κι' οι δύο τους...

Η Ίουλία αντίστικόν, με τό άπ' την κρατούσε σφιχτά κι' ένοιωθε της θαυμαίας άδυναμίας κι' άγανάπης της. Όταν πιά βρέθηκαν κι' οι δύο νοι στα' μαλακά μαξιλάρια που κάπ' ντιβάνι, ή Ίουλία προσπάτησε κάμ' ή-ρά να τον συγκρατήσει με λόγια. Μά τό νύου, που άκόμα γιές τον θύπνο παιδάκι, δεν ήξερε φωνάζει. Κι' έμει-σαν στο σημείο που είναι άνωστα τό 'Αλλοίμονο! Ποιός άνθρωπος αν ή-μπορεί ν' άκούση την φωνή της γυναί-κας; Όμως ή Ίουλία άγωνίζετο και

Κι' έμεινε ή Ίουλία άγωνίζετο και

Ο Ζουάν κάθισε μπροστά στα πόδια της και της μουμούριζε λόγια τρυφερά...

—Όχι, ποτέ, του έλεγε...

Κι' όμως συγκρατέυσε σε ένα άπειρο σπ'ίτι του έρωτος!

Ο Δόν Ζουάν νόμιζε πως πού ή-γνωρίσει μιάν έρωμένη πού γίνασκ-τρωφεή, πού λεπτή, πού εύλογη και χρονώς πού πειριπαθή.

Μά δυστυχώς, ή ώρες της έρωτικής σύνθεσης. Ο σόζυος υποόουσε πού σιγίμη σε σιγίμη, οι ύπνρέτες να πού. Ο Δόν Ζουάν έπρεπε να φύγη. Τί έ-να τελευταίο φιλι, έπειτα άλλο τί-ήταν άδύνατον ν' άποσπασθ' από την λιά της.

Τέλος έφυγε!

Στην νέα Έδω
"Υστερ' από λίγες μέρες ο Δόν Ζουάν παήγχε, κι' έκοιτε άόγισα να έπαι-την Ίουλία δες φορές ήταν βέβαιος πού ύπ'όργε κανέναν κίνδυνο να πά-ξαφνικά ή Σατανάς μέσα στην νέα εύδαιμονία του. Διωνότις της έμει-ποσόν, ή Ίουλία εξηφόλισε την έμει-νη και την σιωπή της χαμωχόσε

νίας. Μά ή ήσυχία και ή ασφάλεια όδηγούν συχνά στην άφροσύνη. Μια φορά που δεν είγε συνήθ' μέρι της σιγίμης τίποτε τό δυσά-ιστο, γιατί τάχα να συνέβαινε τίποτα; Ο Δόν Ζουάν άόγισα νάγχετα συχνότατα. Οι δύο άόσσαι λάβαιναν λιγώτερες προσυλάσεις. Η αλήθεια είναι πως και ή Άντωνία είχε τα μάτια της δεκατέσσερα.

Ένα βράδυ ο δόν Άλφόνσος άνήγγειλε στην γυναίκα του πως την άλλη μέρα θά-σευγε για ένα μακρινό ταξίδι. Καθυσταρμέ-νες δουλειές στα μακρινά κτήματά του θά-τον άνάγκιζαν να λείψουν τουλάχιστον όχτώ μέρες. Η Ίουλία μόλις υποόεσε να κούψη την γατά της, μ' ήν επόμενη μετέδωσε τό ευάριστο νέο στον Δόν Ζουάν κι' οι δύο έ-ρασταί έγκατελείφθηκαν στην εύδαιμονία τους.

Ίουλία, πολυαγαπημένη μου, της έλεγε αλόντας την με περιπάθει; ο γέρος ή ά-προς σου μάς άνιει επί τέλους μερικές νύ-γτες εύδαιμονίας! "Α, τί ύπέρσοχος κύριος που είναι! Κατάλαβε πως ή αγάπη μας δεν ίκανοποιείτο με λίγες άνήσυχες σιγίμες, με λίγα κλειστά φιλι' και σοδιμένα γάδια... Πρέπει να σου όμολογήσω, Ίουλία, πως αι-σθανόμουν ντροπή να σε φιλώ, κυττάζοντας την πόστα μη τυγόν κι' άνοιξη ξαφνικά, να σε νοιώθω για λίγες σοδιμένες σιγίμες πά-νω σ' αυτό τό ντιβάνι κι' ύστερα να σφού-σαν κλειστής. Αυτό ήταν άνάτο της αγάπης μας και της όμορφιάς σου, Ίουλία, που άξί-ζει μ' ή λατρεία πού έλεύθερη και γάδια γλυ-κύτερα και πιο παρακαταμένα. Αυτή ή βία των πενιπτεσιών μας ήταν μια αληθινή βελήλωση, που μ' έκανε να υποόερω. Άδριο όμως, Ίουλία, θάνα ή όλη ή νύχτα δική μας και για πρώτη φορά θά γινώσωμε κι' οι δύο μας την πραγματική ευτυχία της αγάπης μας. Εμείς τελείως από γαρά...

Κι' έγώ τό ίδιο, Ζουάν, γιατί σ' αγαπώ. Η βία και ή άβεβαιότητα των εύτυχησιών σιγίμων μας με λυπόυσε πολύ περισσότερο παρά όσο έόενα, γιατί ή αγάπη μάς γυναι-κας παίρνει μεγαλύτερη θέση στην ζωή της παρά όσση ή αγάπη ενός άνδρος στην δική του ζωή. Τό όσο μ' ήν παραπονίσαι, Ζουάν, για την τύχη μας. "Εμείς αγαπιόμαστε, κι' όσο και νάναι γαριόμαστε έστω και για λίγες σιγίμες την αγάπη μας. Ποιοί άλλοι είναι λιγώτερο εύτυχείς από μ' ής!

—Είσαι ή φρόνηση προσωποποιημένη, πολυαγαπημένη μου, καθώς είσαι κι' ή όμορφιά κι' ή έρω. Μά ή φρόνησή σου άξια σ' έμποδίστη να γαρώμε έλεύθερος μερικές νύγτες όλό-τελα δικές μας.

—Σού τό είπα, Ζουάν, πως είμαι εύτυ-χημένη σαν και σένα, ίσως και περισσότερο... Θάθελα νάγ'όσουν από νωρίς, να δεσπνήσωμε μαζί. Η Άντωνία θά μάς σεβόριζε στο σα-λονάκι, κοντά στην κάμαρά μου. Μά σκέφθη-κα πως θάταν άπειροσικετο. Οι άλλοι ύπνρέ-τες θά μπορούσαν να τό πάρουν εύκολα είδη-ση. Θάότανε μια λέξη, ή παραμυθιό λεπτο-μειακή, ένα πιάτο που πέφτει γάμω. Γι' αυτό άς παραμυθηόμ' από την μικρή αυτή γιοστή, μ' ήλο που είμαι άπογοήτευση...

—Μην άπειλίζεσαι γι' αυτό, αγάπη μου. Μάς περιμένει μια άλλη γιοστή, μεγάλη, ή γιοστή της μετασποιημένης καρδιάς και της διασπέντης σόας, ή πιο σελλή, ή πιο ό-μορφη, ή πιο μεθυστική απ' όλες της γιοστές του κόσμου...

Κι' ο Δόν Ζουάν την φίλησε πάλι με τρέ-λα, με πάθος. Η άνιμνη μιας άσπυκτης εύδαιμονίας τον είγε μεθύσει προκαταβολικά.

Ένα ένερκρον έγαλμα

Ήταν μια νύχτα άργεγγορη, ή άπαραίτη-τος συνένοχος των εύτυχησιών έραστών. Η Άντωνία παρόττες μετά τό δείπνο τούς

άλλους ύπνρέτες, κατέβηκε στον κήπο κι' άνοιξε την μικρή πόρτα που έόγινε σ' έναν έρμηκό δρομάκι. Ένας νέος ίππότης ήταν κουμμένος σε μια γονιά και περμένε. Έμει-κε μέσα κι' ή καμαρέσα ξανάκλεισε την πόρτα με την άμπαλα. Από την ίδια πόρτα θά ξαναβγή με της πρώτης άνιμνης της αλ-γής ή νεαρός ίππότης. Η Άντωνία τον ώδη-γούσε, κρατώντας τον από τό νύχι. Ο νεαρός ίππότης θάθελε πολύ να φίληση τό άπλόιχο εκείνο γέσι που τον ώδηγούσε στην εύτυχία.

Ανέδωκαν άθρόοβα της σκάλες. Η Άντω-νία που άνοιξε την πόρτα της κάμαρας πού περιμένε ή κυρία της κι' όσον ο Δόν Ζουάν υπήκε μέσα, την ξανάκλεισε. Οι δύο έρασται βρέθηκαν, ήμικιόθωμοι, ή ένας στην άγκα-λιά του άλλου.

Μια νύχτα όλόκληρη! Λέει κανείς πως έχει πολλή καμ' δική του, κι' όμως περνά τόσο γρήγορα! Ο Δόν Ζουάν έβλεπε την Ί-ουλία και κλήθεσε στο κοσμάτι κι' άνιμνε σιγά-σιγά ν' άφαιή τα σοδιμένα που κρα-τούσαν σκιάδα την όμορφιά της. Για πρώτη φορά ήταν έλεύθερος να κάνει ό,τι ήθελε. Η κινήσεις του Δόν Ζουάν ήταν άσπες. "Ηθελε ν' άποκαλύπτεται θαυμαία ή κορμός όπσω-ός της λευκής, της σφιγγής, της σκεδόν παρθενικής εκείνης όμορφιάς. Τα μάτια του Ζουάν κυττάζαν έκθαυβα κι' έκστατικά. Τα γέστα του και τα χείλη του σκέπαζαν μ' ά-πληστα φιλι' και γάδια κάθε γυναιότητα πού άπεκάλυπταν τα πενιπτά στολικά καθώς έ-πεφταν γάμω τό ένα ύστερ' από τό άλλο. Η Ίουλία σε λίγο στεκόταν μπροστά του γυ-μνή, σαν ένα ένσκαλον άγάλμα από μαρμαρο και φίλντσει. Ο Δόν Ζουάν δεν είγε όη ποτέ στην ζωή του πού τέλειες γραμμές κι' άναλο-γίες. Μ' ήλο που έφλεγονταν από πόθο, ένα μυστικό, σκεδόν θεοκακτικό δέος τον έκανε να γονατίσει μπροστά της. Η Ίουλία άνά-γειρε τό κορμί της στο βολέρο κοσμάτι κι' έκανε στον Δόν Ζουάν ένα άνυπόμουνό νύημα. Τό άγάλμα εκείνο είγε ζωή, ναύρα κι' αήκη, κι' ο Δόν Ζουάν έόνησε από τον έκ-στατικό του λήθαργο, για να δοκιμάση την πιο σελλή, την πιο παραόρη κι' άσπυκτη εύδαιμονία της ζωής του.

Η ένέδρα

Για πρώτη φορά ο Δόν Ζουάν ένοιωθε την παραδεισιακή γατά, που ήταν μαζί της σα-κός ίκανοποίηση και της υγιής ιδανικής κο-σμοόης, την γατά που άναγ'όφσε από χά-κου ός τώρα με τόσην έπιμονή και τόσο πά-θος.

Μά ένας ξαφνικός θόρυβος στην πόρτα, έ-κανε τούς δύο έραστας να προσγειωθούν από την Έδω της εύτυχίας τους.

—Κυρία, κυρία! άκούστηκε ή τρομαγμένη φωνή της Άντωνίας. "Εμειναι ή άσένητης!

Η ύπνρέτοια μτήκε μέσα στο δωμάτιο και με μοναδική έτοιμότητα μάφεσε τα πό-γα του Δόν Ζουάν και τάκρυψε μέσα στα συστάια. Η Ίουλία, προσπαθώντας να κρα-τήση την ψυχραιμία της, σκέπασε βίαια την γυνίκα της με μια διάφανη κουβέρτα. Ο Δόν Ζουάν...

Μά ο Δόν Άλφόνσος ήταν κι' άλλος στην πόρτα. Τα μάτια του ήταν βλοσυρά κι' έρε-με από τον θυμό του. Κιόταξέ ένα γούρο τό δωμάτιο. Πίσω του στεκόταν ένας μικρόσω-μος άνθρωπος με μαύρο ρούχα και με πονη-ρή φάτσα, που κρατούσε στα γέστα του γατά κι' αελάν, για να κάνει την νόμιμη πιστο-ποίηση, και τέσσερις λακές, κρατώντας στα γέστα τους άναμμένα κερά.

—Κυρία, είπε ο Άλφόνσος...
(Η συνέχισα στο προσέγε)

—Η ηλεκτροδυναμική έγκαταστάσεις του Νιαγάρα έχουν συνολική δύναμη 6 εκατομ-μυρίων ίππων που όφείλεται στην πτώση 425.000 κυβικών μέτρων νερού κάθε πρώτο λεπτό. Τα έννέα δέκατα του νερού αυτού πέ-σουν από τό καναδικόν ταμήμα του καταρά-κτου.

—Στην Κεντρώα Άφρική υπάρχουν δύο εκατομμύρια πυγμαίων που είναι κατά ένα μεγάλο ποσοστό άνθρωποφάγοι.

—Τά 69 % τοϋ πληθυσμού της Νικαρά-γουας είναι ινδιάνες, τά 16 1/2 % είναι άσπροι, τά 9 1/2 % μαύροι, τά 4 1/2 % χιτώνιοι και τό 1/2 % κόκκινοι. Έτσι στην Νικαράγουα άντι-προσωπεύονται όλες ή φυλές.

—Κάθε γρόνο 65 χιλιάδες ψαράδες πηγαί-νουν στην Νέα Γη για τό ψάσμα του βακα-λάου.

—Από άνασκαφές που έγιναν στην Νέα Ρουβένά εξηκοσιόβηθε ότι σε προϊστορική έ-ποχή ύπ'όργε στην χώρα σοδοός πολιτισμός. Μεταξύ άλλων βρέθηκαν άσπια κινέζικα νο-μίσματα και αιγυπτιακά μαγειρικά σκεύη.

—Οι άστρονόμοι έόρουν έν δλω 150 πλα-νητικά νεσελώματα.

—Τά κοράλλια δεν ζούν σε βάθος μεγαλεί-τερο από 50 μέτρα ή 80 τό πολύ. Τό περίσ-ω όμως είναι ότι ίζηνη κοραλλιών βρέθηκαν και σε βάθος 4 και 5 χιλιομέτρων.

—Η πάπια γεννά 70 έως 80 αυγά τον γρόνο. Μόνο ή ράτσα "Αστρινγκον γεννά 357 έως 363 αυγά βάρους 20 δραμιών τό καθένα.

ΠΕΣΣΙΜΙΣΜΟΣ

Τόν Καστωτάχη λοιπόν να μιμηθώμε
Αλάντο σκοτεινοί και παγκίκοι
του πένθους ραψωδοί, αινιγματικοί,
και τον μανδύα της άπογνώσεως να ντυθώμε;

Μήτ' ένα φως λοιπόν κι' ή προσδοκία
θνήσκος και περσία και σπασογυής;
ώ! ή όδω κι' ή φαικός μιμητισμός,
μοναδική μας φαντασμαγορία.

Μάτια βασιλευμένα κι' όλη θλιμμένη,
θυματισμοί, έλεγεία απασακτικά,
τό πόρενα άπ'ιμμένη φοιχή,
κι' ή όλψη, ή κλασική μας έρωμένη.

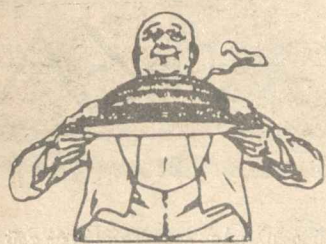
Καρδιά, σαν νεκρική μια περσοδόχη,
τά λόγια, μετρούμενα και άσπια
κι' ή άνοδος της κατήφειας, νοσά
να σ' ανιμώση στην κομιοδόχη!

Τόν Καστωτάχη λοιπόν να μιμηθώμε
ιππότης της έλευνής μοσφής άμεις,
Σάνιστοι νοικοκυραίοι της σιγίμης,
όλους σαισπηρικούς να υποδοθώμε;

Ό, είρωγία πικρή στην νύχτη εκείνου
π' άνέδη στού χαμού την στενωπό,
κι' ή κούτο, κούτο για τον μαστωπό
π' άβυσσάλεσα κοπετού και θνήγου!

Γκρομάτσες τραγικές, κακακτούρες,
πόδες γελοίες και στίχοι παγεροί
ποσιμισμός, φιλολογία και στυλογογί
κι' ή τέχνη με άξιώσεις και κούτογες.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Η ΣΤΗΝΗ
ΤΟΥ
"ΑΔΕΣΠΟ-
ΤΙΚΟΥ"

Πήτα από φρέσκα κουκκιά

"Γότερ" από τα φασόλια στην σούβλα τα όποια ασφαλώς, όσες δοκιμάσατε, θα τα βρήκατε εύγευστάτατα, σ'ας δίνω σήμερα μιάν άλλη συνταγή μου. Ξέσου παράξενη, μα κι ξέσου ενδιαφέρουσα όπως η πρώτη.

Είναι καιρός πιά να ξεμεταλλευθούμε κι' έμεις τα λαχανικά και τα όσπρια που άφθονούν τόσο στον τόπο μας και που οι Έθνοπαίον μόνο ζαχαροπλάσσει τα τιμωσαν ως σήμερα.

Τα υλικά που θα χρειασθούμε για την... πρωτακουστή αυτήν πήτα μας είναι: τ' ακόλουθα:

- 1/2 δκά κουκκιά φρέσκα καθαρισμένα
- 1 δκά γάλα
- 1/2 δκά μισήθρα
- 4 αυγά
- 1/2 δκά φύλλο
- 100 δρ. βούτυρο
- Άλατι, πιπέρι, κ.τ.λ.

Κόβουμε ψιλά-ψιλά τα κουκκιά, αφού τα καθαρίσουμε και τα ρίχνουμε μέσα σε μιά κατσαρόλα μαζί με το γάλα. Τ' αφήνουμε να πάρουν μαρικές βράσεις επί ένα τέταστο περίπου της ώρας. Ακολουθώς τα κατεβάζουμε από την φωτιά και ρίχνουμε μέσα στην κατσαρόλα την μισήθρα, την όποιαν προηγουμένως έχουμε πλύνει καλά, κατόπιν τ' αυγά, το μισό βούτυρο, το άλατι και το πιπέρι. Οι αυτά τα ανακατώνουμε μ' ένα ξύλινο κουτάλι καλά. Συνεχόνως παίρνουμε ένα κασιτερωμένο ταψί, μέσα στο όποιο στρώνουμε το μισό φύλλο, αλειμμένο με βούτυρο. Ρίχνουμε ακολουθώς την γέμιση και στρώνουμε από πάνω το υπόλοιπο φύλλο περιγύροντας με το υπόλοιπο βούτυρο.

Η πήτα μας είναι έτοιμη για να σταλή στον φούνο, απ' τον όποιον μας την στέλνουν σε μαρικές ώρες ζεστή-ζεστή, μοσχοβολούσα και προκλητική...

ΑΝΤ. ΑΚΖΙΩΤΗΣ

Διευθυντής Ζαχαροπλαστείου «Δεσποτικόν»

ΤΥΠΟΙ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε πως όταν βγούμε ένα γράμμα σε κάποιον να το πιά σε ένα πορόπο, είτε για να το προσφέρει μιά εκδοχέυση, είτε για να το ανακοινώσουμε απλώς κάτι, πρέπει να δίνουμε το γράμμα άνοιχτό και αυτός που λαμβάνει το γράμμα το σφραγίζει μ'προστά μας.

Αυτά πρέπει να γίνουν σιωπηλά και με μεγάλη απόλυτητα, γιατί δεν είναι τίποτε άλλο, παρά μιά στοιχειώδης ευγένεια. Αυτό γίνεται για να δείξουμε άνοιχτα εμπιστοσύνη και για έναν άλλο λόγο ακόμη. Γιατί αν υποθέτουμε πως χαθή το γράμμα ή παραπέσει, αν είναι σφραγισμένο υπάρχει έλπίς να μη διαβασθή και να σβήσει μιά μέρα σ' εκείνον, ποιος τον όποιον απευθύνεται.

Τηλεγραφήματα στέλνονται για συμμετοχή σε γαμή, σε λύπη και για υποθέσεις. "Αλλά και σ'της τοις αυτές περιπτώσεις ή συντομία έχει καθιερωθή. Σε υποθέσεις επιτρέπεται και ή «πληρωμένη απάντηση».

Όταν πρόκειται να συγχαρούμε ή να συλλυπηθούμε φίλους μας που μένουν στο εξωτερικό, υπορούμε να παραλείψουμε το τηλεγραφήμα και να στείλουμε γράμμα δεοποιώς. Έτσι με λιγώτερα γράμματα δίνουμε πως τ'ους θυμάστε εγκρίτως και συμμετέχουμε τόσο σ'της χαρές τους όσο και σ'της λύπες τους.

Ευγενήμα επεκοράτης να στέλνουμε μόνο το Νέον Έτος και σ'της όνομαστικές εορτές. Τα άλλα έχουν καταργηθή.

ΚΟΥΒΕΝ-
ΤΟΥΑΕΣ

Και κάτι άλλο ακόμη: Πρέπει να γράψετε διαφόρων χρωμάτων και να τα διακρίνετε ή αντίθετα.

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Όπως το στομάχι πρέπει ν' αναπαύεται για να γινεί καλά, έτσι και το μυαλό μας πρέπει να ξεκουράζεται για να μπορεί κι αυτό να γινεί ή ήμια. Γι' αυτό χρειάζεται και λίγη διασκέδαση για να μπορούμε ύστερα να άφοισθούμε πιο πολύ σε ήτοι εργομε να κάνουμε. "Αλλά τι είδους διασκέδαση πρέπει να δρούμε; Αυτό είναι το λεπτότερο σημείο της σημερινής άνατροφής, γιατί αυτό παρουσιάζει και τους μεγαλύτερους κινδύνους. Μπορεί ένας νέος να χορεύει, να κάνει σπόρ, εκδρομές, αλλά ως μην πάει ποτέ την συνήθεια να παίξει σ'της κουρσές ή να παίξει χαρτιά, γιατί όσο συντηρητικά και αν το κάνει αυτό, πάντα θα του φέρη κακά αποτελέσματα. Θα γάνη τα γράμματα που κερδίζει με την εργασία του ή αν άρχιση να κερδίζει, τότε το πράγμα είναι ακόμη χειρότερο, γιατί το γράμμα είναι δελεαστικό και ή άποκτήση την συνήθεια να παίξει, όπου θα φθάση ήμέρα που θα χάση ή, έχει και δεν έχει. Θα ήπακολουθήσουν γρήνη, παραμέλησις των καθηκόντων ή των καθήκοντων του και καμιά φορά μπορεί και να βρεθή σε θέση να παίξει ξένα γράμματα και να γίνη χωρίς να το θέλη καταχραστής. Πόσοι δεν καταστρέφονται με το παιχνίδι και πόσοι δεν κατανοούν λιποδύτες χωρίς να είναι γεννημένοι τέτοιοι.

Ε.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τα ταγίερ είναι ή μεγάλη «δύχη» της εποχής, παρουσιάζουν όμως τέτοια ποικιλία που ξεχωρίζουν έντελώς από τα παλαιά ταγίερ που έσυντηρήζονταν άλλοτε. Η ζακέτες των είναι κοντές ως επί το πλείστον και θυμίζουν πολύ της ζακέτες των σκόνης, γιατί δεν σπανίζουν πολύ. Κάποτε έχουν την ποικιλία να παρουσιάζουν γιαννάδες και ρεβέρ ανιγκιών από άλλο ύφασμα ή γιαννά από το ίδιο ύφασμα που σχηματίζει έσπρεα. "Αλλα ποικιλία, την όποιαν παρουσιάζουν τα φτερινά ταγίερ είναι ότι ενίοτε ή ζακέτα αντίκαθίσταται με υπολέρω γιαννά και άρχεται συχνά υπολέρω και φούστα γίνονται από διαφορετικό έντελως ύφασμα. Π. χ. ή φούστα μπορεί να είναι μάλλινη μαύρη και το υπολέρω από ρέπς μεταξωτό σε χρώμα μπλέ ή λευκό και γιαννά πέρω. Η φούστα στην περίπτωση αυτήν γίνεται στενή με μιά κορφοπιαστή υπολέρω ή πίσω και είναι τοποθετημένη αρκετά ψηλά στην πλάτη.

Αυτά όσον άφοβή τα ταγίερ. Και προηγουμένως στα επανωφόρια. Τα φτερινά επανωφόρια χωρίς να εγκαταλείψουν διόλου την ίσια γοαμμή είναι, λίγο φαρμασά και καταλήγουν σε έλαφρά γκοντά. "Ως ύφασματα χρησιμοποιούνται τα ρέπς και τα λαινά ή γένει σε άνοιχτούς χρωματισμούς με γαμνρίσματα από ντεκούρ σε διάφορα σχήματα που τοποθετούνται με τέτοιον τρόπο, ώστε να κολακεύουν την σιλουέττα. "Όταν το επανωφόρι είναι μονόχρωμο, το φόρεμα μπορεί να είναι μεταξωτό έμμοιο σε έναν τόνο που να έναρμονίζεται με το χρώμα του επανωφοριού.

Πολύ κατάλληλα ύφασματα είναι και τα έλληνικά κορπ γνέ σίν, τα όποια συνιστώμεν ιδιαίτερος γι' απόγευμα. Η τιμή τους κυμαίνονται μεταξύ 60—80 δρ. κι' έτσι με λίγα σχετικά έξοδα μπορεί κάθε μιά ν' άποκτήση ένα φορεματικό φασάτο, έμμοιο ή μονόχρωμο. Σ'της τουαλετίτσες αυτές πολύ συνήθίζονται οι λενζέρι γιαννάδες.

Έκτος από τους άνοιχτούς χρωματισμούς, πολύ στην υδα είναι και το υπλ σε όλες της αποχρώσεις, το κόκκινο, το πορφυρό, το μαύ και πάντοτε το μαύρο. Σε μαρική επανωφόρια τοποθετούν μικρές πελλοίνες που μπορεί κανείς να πη πως μαζώνουν μάλλον με μεγάλο γιαννά και προσθέτουν μιάν ιδιόζουσα γάση στην όλη σιλουέττα.

Ταγίερ από ρέπς άνοχρόμο

για να μη ζεσταίνουν το πόδι, με πλά ταχούνια από αϊνάντο για να είναι ήμια. Αυτό το νέο είδος συναντάται ήμια λευκά υποδήματα που είναι άπαικτα το καλοκαίρι.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Το στόμα είναι ή καθαρότερη της όλης και της υγείας σύγχρονος, γιατί από δεδωμένο πως δόντια καλοδοτημένα, λευκά, γερά και όδλα κοκκινώδη, δείχνει υγείας. "Όπως έπιστι, είναι δείγμένο πως ή κακή ή γένει, κακή του όργανισμού, έπιστά άμείωση σ'της. Τα γείλη γίνονται λευκά τα όδλα και τα δόντια σιγά-σιγά ξεγονώνονται. Το λοιπόν που έγους να κάμουμε ήμια τέτοια συμπτώματα, είναι να έξωμεν γενική μας κατάσταση γιατί μπορεί ήμια απλή άναμία, ήμια διόλου άπαικτα, και διαβήτη, λεύκωμα, άκμα και ήμια στομάχου.

Η υγείανη του στόματος είναι ήμια. Πρώτα-πρώτα δεν πρέπει να κακή συνήθεια να γλίσουμε ήμια γείλη, μας ή να τα διαχώνουμε.

πρέπει να πλύνουμε τακτικά τα δόντια μας μετά το φαγητόν και το βράδυ προτού πλυσάσουμε, και να κάνουμε ζωπίσω μαρικές πλύσεις του στόματος με λίγες σταγόνες 'Ουτόλ.

Για τα δόντια θα χρησιμοποιούμε μιά καλή οδοντοπάστα και μιά βούτσκα, σκληρή. "Αν κατόνουν τα όδλα μας λίγες πλύσεις με νερό και ήμια θα τα ώφελουν πάντα.

Οι άσθαιτικοί άποκτούν συχνά στα δόντια τους «πουρί» το όποιον πρέπει να τους βγάλη ή οδοντίατρος, αλλά αυτό δεν πρέπει να γίνεται και πολύ συχνά, διότι καταστρέφεται το σμάλο των δοντιών.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Πόλλες άναγνώστειές μου μου παραπονούνται πως τα μαλλιά τους πέφτουν. Αυτό συμβαίνει ή γιατί τα μαλλιά τους είναι πολύ λιπαρά ή γιατί είναι πολύ ξηρά. Χρειάζεται ένας μέσος όρος πάντα. Το πολύ λίπος σχηματίζει ένα στρώμα που έμμοιο ήμια άναπνοή κι' έτσι τα μαλλιά που δεν άναπνέουν πεθαίνουν. Το αντίδοτον είναι συχνό λούσιμο με ζεστό νερό, σαπούνι καλό και ξεβγάλμα με έπίσης ζεστό νερό. Μεταξύ του ενός λουσίματος και του άλλου υπορούμε έπίσης να χρησιμοποιούμε πουδάκια των μαλλιών με αυτό το μίγμα:

- Talc 40 gr. Oxyde de zinc 10 gr.
- Soufre lavé 10 gr.

Για τα ξηρά μαλλιά χρειάζεται τούναντίον λιπαρά ούσια και ένα μίγμα από αετινολάδο

"Ανω: Μπερέ από «κω ντ' άνζ» με άγκρετες. Κάτω: Καπελλάκι έμμοιο τόκας από ψάδα γυαλιστή μαρμόν.

και οινόπνευμα 90 βαθμών και άρωματισμένο. Πρέπει όμως να σμαισθ ήμια τα ξηρά μαλλιά είναι σπανιότερα. "Ως επί το πλείστον συναντούμε λιπαρά. Κάποτε άποδίδουμε την πιτυρίδα στην ξηρότητα ή την λιπαρότητα των μαλλιών, αλλά το ένα δεν έχει καμιά σχεδόν σχέση με το άλλο.

Η πιτυρίδα πρέπει να καταπολεμηθή από την άρχή, όταν έλλαδη παρατηρήσουμε τους πρώτους κόκκους σκόνης επάνω στα όδλα μας, γιατί αν την άρρίσουμε, δεν άργεί να μεταβληθή σε λιπαρά πιτυρίδα, σ' ένα είδος λάσπης που δύσκολα μπορούμε πιά ν' άποβάλουμε.

Για την ξηρά πιτυρίδα συνιστούμε αυτή την λούσιον:

- Huile de cade 20 gr.
- Teinture de quillaya 10 gr.
- Eau 80 gr.

Για την λιπαρά πιτυρίδα το ακόλουθον μίγμα:

- Alcool 200 gr.
- Sublimé 0,30 Acide salicylique 1 gr.
- Résorcine 1 gr.

Χρειάζεται μεγάλη έπιμονή, μα ή θεραπεία είναι ριζική.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ

Είναι ή εποχή που θα σιχώσουμε τα χαλιά του σπιτιού, θα βγάλουμε της κουρσίνες. Θα τα ξεσκονίσουμε καλά, θα τα πλύνουμε αν έχουν ανάγκη και θα τα φιλάξουμε με ναφθαλίνη για να μην τα πειράξη ή σκόρος.

Πότε δεν πρέπει να φυλάμε άπλυτο κάτι που μπορεί να πλυθή, γιατί είναι τόσο εύγιστο τον Σεπτέμβριο να τα βρούμε όλα πλυμένα και καθαρά.

Έπειτα θα σκεπάσουμε τα έπιπλα μας με τα καλύμματα τους που για να είναι πιο φρέσκα και πιο ώφαια στην εμφάνιση γίνονται από κοτόν άνοιχτόχρωμα. Κατηγήθησαν πλέον τα λευκά που είχαν άλλοτε και τα τσιονά κρετών δίνουν με γαρωπή ήμια στην καλοκαιρινή έπίπλωση.

Μαρικές μάλιστα γοικοκυρές βάζουν και εντόω στα καλύμματα από το ίδιο κοτόν πατά να τα έχουν γοινα.

ΤΟ ΜΕΝΟΥ ΣΑΣ

Μα καρόνια Ναπολιταίν, μ'ο σ'α-
ρι αραού άρα κα, τ'οί σ'οι άρα.

Τα καρόνια Ναπολιταίν πρέπει να είναι λίγο κάπως γονθότερα από τα σπαρέα. Τα βάζουμε ήμια συνήθως και άσος τα σπαρέα γίτουμε καλά, τους ρίχνουμε παρμεζάνα τριμμένη και σάλτσα ντομάτα, ζυμαρικότας τα στο έλος με φρέσκο βούτυρο. Το αραού γίνεται με τον ακόλουθο τρόπο: Κόβουμε το κοά σε κομμάτια σε μέγεθος αυγού και τα καθαρίζουμε με 1—2 φυλακισμένα κοσμάδια. "Όταν καθαριζόμουν, ρίχνουμε τόσο νερό, ώστε να σκεπαθή το κοά και προσθέτουμε την άνάλογη γοιατά, άλατι και πιπέρι. Σε 20 λεπτά ρίχνουμε τον άρακα, έσφαλα διπλάσιο και λίγα φυλακισμένα μανιτάρια. "Ας όςμε να βράσουν ως πού να μείνουν με την σάλτσα τους. Η άγγλονία από 1 δκά κοάς είναι 2 όκάδες άκχόλοστο άρακα, 1—2 κοσμάδια και 3—4 κοττάλις βούτυρο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ξανθοόλαν, Ξάνθη—Δεν μπορώ να σας συστήσω άλλο, παρά γοτήν πούδρα. Τα μαλλιά σας θα σκονιστούν ήμια άναμμένα. Δεν μπορείτε να ή έμμοιο υφή με τίποτε. Το γοιανήν γοιανήν υπορούμε να το χρησιμοποιήτε άφοβα, κάτι κάνει και δεν είναι βλαβ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΜΟΥΛΚΙ

(Από το ημερολόγιο του
«Ομίλου Φίλων της Άντης»)

"Ενα ταξίδι ως την Σαλαμίνα ίσως να μην άξίζει ήμια μόνο της περιγραφής την τιμή, αλλά ούτε και της κουβέντας άκόμη. Γι' αυτό κάνης όμως τοί... σεβαστό φίλον διευθίνει την Γραμματεία του 'Ομίλου; Θέλει καλά και σώνει να εγγραφούν έντυπώσεις στο ημερολόγιο, ως είδος πρακτικά... "Όλα κι' όλα, ή άρχή είναι άσχη. Κι' έπειδή ή άρχή είναι από ήμια του όλου, και μιά που την έκάναμε, άς προχωρήσουμε θαροαλά.

7 π. μ. Σαββατοί. "Όρασι. "Ας άρχίσουμε να έτοιμαζόμαστε. 7 1/2—8 τοίμοι. Δρόμο για τον ηλεκτρικό, 8—ψαλάζει. Σκούρα τα πράγματα. Θα έμιαστε έμεις κι' έμεις, 8 1/2—στο Ρολόι του Πειραιώς. Βρέχει. Σίγουρα ή άναβληθή ή έκδρομή.

"Αλλά ή βροχή... έκδομον φέρει. Μαζεντήκαμε 26.

—Θά πάμε;

—Θέλει και ρότσημα;

"Όλοι είναι κεφάτοι. «Θά σιάξη ή καρός» Βίρα για την μεντζίνα. Σ'της 9 1/4 το βατοράμια σαλπάρει υπό τους ήχους ενός μελιστάλαχτου βιολιού και της ύπας.

Παλόνια. "Αποδιδάσκουμε και συγκεντρώνουμε κάτω από το διασπλέχτο κούσι ενός παραλιακού καφενέ. Τι θα γίνη; Η πελοπορία έχει πολλούς έχθρους και λίγους, μα φανατικούς φίλους. "Υστερα από σιγήσεις και προτάσεις και «ένσεις» τα πράγματα κανονίζονται: όσοι θέλουν να πάνε με αϊκώληνα, κι' όσοι πάλι θέλουν, ποδαρότι. Τέσσερα κοιλουοίωτικά φοοτάκια άκροβόληρμενα μεταφέρουν τα 4 1/5 των έκδομων στο Μούλκι. Οι όέστοι πάμε κι'... άνοθακούμε στην πλησιέστερη ταβέρνα. Μπακαλαράκια γοισαίνονται τοίκοιν στο τηράνι, σταρένιο υψι άγνίζει και μιά κεχουπαρένια ρετσίνα άρρίει καθώς πέραιε στα ποτήρια. "Όρασι—ο κολατόν κανείς μας δεν έχει ένακάνει. Κοιτεύει 11. Η βροχή έχει σταματήσει. Δρόμο για το Μούλκι.

Προπατάμε γοινα, τραγουδώντας εθίμα κάποιες στίγους και ή ύποκρινόμενος έταίριασε σε γνοιστόν ήχο.

"Αλλά φτάνουμε σ' άκορναλά και το δέμα μας άγομεί. "Ενας μικρός ταρναός που είναι στο τρίτο περλίον χλιδίστρο μας τραβάει.

Φτάνουμε στο Μούλκι στην 1—άκοιτά άνα για πορεία 9 χιλιόμετρον κι' άκοιτά νούσι για πελοπορία που έγουν έμμοιο ήμια τα τοσμά τους σε τριετήλινες και καλοσπογίδες σιντόσεις, άνοιστηνόμενες να γοιστούν 1 1/2 ώρα στο μαγαζί: είνιχως κάτι έχει μείνει.

Μετά το φαγητό, λαοπονητικό για την πιστοποίηση της άνοικης καταγωγής μας, χινώμαστε όλοι στο βουνό. Είναι ήμια.

Χαρούμαστε την άνοικη του βουνού, τα ύψη του, την άνοικη του—μιά μαγευτική άνοικη από τον ποταμόν το κελάδισμα των ποταμών το βέλμα και το κοκκινώμα, το άγέσι το σπογίωμα και το σπαλίσμα των τοσπάνων. Ροώμε το γιλικό χλωστίσι που παίρνουμε από το ποταμόν, μιάς βλάγια, το σπινένο κάτω άπ'όταν πελώιο γοιστούν, άνάμεσα από σίνα και χαρουπίες. Σαπλόνουμε στην άνοικη λούπ, γένιη από την διαμνητόσκονη της βροχής. Κάνουμε έμια σήπτομον έσπερονό στην παλόν, έμμοιο ήμια ήμια που είναι γοισμένη άνάμεσα από πανάγους, κοκκαλισμένες έμιας και ήμια με μιά γοιστή σίνα. Κι' έμιας με το ήμια σπαλίσμα για τα Παλόνια. Φορεματισμένοι να χαρούμε.

... "Όταν βραδιάση και οι έκδομεις γοιστούν σε πλειστό γούο κι' άνοιστούν το αραγοπότι και το γοαή, ή πόηση τελειώνει και μιά ήμια ήμια κι' ή σημαιοίσεις μας.

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ ΟΙ ΕΠΙΣΤΕΥΟΝΤΕΣ ΤΩ ΙΠΠΟΤΟΥ ΜΠΑΡΝΤΑΛΙΑΝ

(Προηγούμενα)

Τὴν ἐποχὴ τῆς διηγήσεώς μας ἡ Γαλλία βρίσκεται στὰς παραμονὰς ἐμφυλίου σπαραγμοῦ καὶ ἕνας τοιοῦτος ἐξοντωτικὸς ἀγὼν διεξάγεται μεταξὺ καθολικῶν καὶ οὐγενότων. Ἡ Αἰκατερινὴ τῶν Μεδίκων μὲ τὴ βοήθεια τοῦ δαυμονίου Ροντζέρι, ἔχει δώσει ἡδὴ τὸ σύνθημα τῆς σφαγῆς τῶν οὐγενότων καὶ τὸ Παρίσι βρίσκεται σ' ἕνα ἀτέλειωτο ἀλλήλοσκοπτο καθολικῶν καὶ οὐγενότων. Οἱ δύο ἡρώες μας Μπαρνταλιάν πού διαδραματίζουν τὸν σπουδαιότερο ρόλο μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων παρατάξεων, βρίσκονται φυλακισμένοι μέσα στὸ Τέμπλο κατὰ διαταγὴν τῆς Αἰκατερινῆς ὡς ἐπικίνδυνοι οὐγενότοι καὶ ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμὴν κινδυνεύουν νὰ θανατωθοῦν. Ἡ γνωστὴ μας πανδοχεὺς στὸ μεταξὺ ἐισβάλλει μέσα στῆς φυλακὲς τοῦ Τέμπλου μ' ἕνα δολιχότρο στράτευμα ἀσχιζοῦν καὶ κατορθώνει νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς δύο Μπαρνταλιάν. Στὸ μεταξὺ ὁ Γκίζ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἐμπιστοῦ του Γύφτος σκοτώνει μὲ τὸν πῶ ἀπαίσιο τόπο τὸν Κολινί. Ὁ ἱππότης Μπαρνταλιάν εὐρισκόμενος κατὰ τὴν μάχην μὲ τὸν πατέρα του, τὴν στιγμὴ τῆς δολοφονίας κοντὰ στὸν Γκίζ, ὁρμᾷ καὶ τὸν ραπίζει!

33.

(Ἡ συνέχεια)

Ὁ κρότος τοῦ ραπισματος ἀντήχησε σὰ βροντὴ. Ὅλα αὐτὰ εἶχαν γίνει γρήγορα, ἀστραπαῖα, πρὶν προφύγῃ ἀκόμη κανένας νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ταραχὴ του. Τὶ οὐράσιματα, ὅμως, τότε, Θεέ μου, ἀντήχησαν... Πάνω ἀπὸ ἑκατὸ μαχαίρια καὶ σπαθιά ἐνέωσαν... Ὁλόκληρη ἡ αὐλὴ ἀναστατάθηκε... Κι' ὅλοι αὐτοὶ οἱ κοκοροῦχοι, οἱ διαρμασμένοι γιὰ αἶμα, δούσαν ἐναντίον τοῦ ἱππότη... Ὁ Μπαρνταλιάν, μὲ τὸ σταθὶ στὸ χέρι, τοὺς περιέμενε, ἀποφασισμένος νὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὴ ζωὴ του. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ κατασφύρῃ τὸ ποδο γυμνάσμα... Τὰ ἄρματα σπαθιά δὲν πρόλαβαν νὰ πέσουν ἀπὸ τὸν ἱππότη, τὴν ἰδίαν στιγμὴν πού ἀντήχησε τὸ ράπισμα, ἐνοίσε κάποιον νὰ τὸν ἀπαλῇ μὲ δύναμη, νὰ τὸν σπῇ πρὸς τὰ πίσω, καὶ νὰ τὸν σπῇ μὲσα σὲ μιὰ μεγάλη μυσθὴ τοῦτο... Συγχρόνως, ἔκουσε ἕναν ὑπόκοφο κρότον καὶ τὸ σκοτάδι ἀπλώθηκε ὀλόγυρο τοῦ.

Ἡ μάχη αὐτὴ τῷ ἱππότη ἦταν μιὰ ἀνοιχτὴ πόρτα. Ἡ ἀνίκητὴ δύναμις πού εἶχε σφίξει τὸν ἱππότη καὶ τὸν εἶχε σώσει, ἦταν ὁ πατέρας του... Ἦταν ὁ γέρο-τυχοδιώκτης, πού εἶχε ἀπαλῇ τὸν γυῖο του καὶ τὸν εἶχε σφίξει μακριὰ ἀπ' τοὺς ἐχθρούς του...

Καί, τέλος, ὁ ὑπόκοφος κρότος πού εἶχε ἀκουστῇ, ἦταν... ἡ κλωτσιὰ μὲ τὴν ὁποίαν ὁ γέρο-Μπαρνταλιάν εἶχε κλείσει τὴν πόρτα, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ὁ υἱοσπασμένος ὄχλος ὠμοῦσε νὰ κατασπαράξῃ τὸν τιμωρὸ τοῦ ντὲ Γκίζ...

Ἀπὸ ἕνα ἀντηχοῦσαν ἀκόμη ἡ μανιασμένη φωνὴ τοῦ πληθῆος... Τοιοῦτο κρότοι ἀντηχοῦσαν στὴν πόρτα. Προσπαθοῦσαν, ἀσφαλῶς, νὰ τὴν σπᾶσουν... Καί, ἀπ' τὰ τραντάγματα τῆς, ἦταν φανερό πὺς δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀντῆξῃ περισσότερο ἀπὸ πέντε λεπτά...

— Πάντα σοὶ ὁ ἴδιος θάσαι ! Δὲν ἐννοεῖς ν' ἀλλάξῃς, τέλος πάντων ! εἶπεν ἄλλὰ ὁ γέρο-τυχοδιώκτης, σκαρφαλώνοντας σὲ κατὶ σκαλοπάτι πού εἶδε μπουσά τοῦ.

Συγχρόνως, ἀπαλῇ τὸν γυῖο του, καὶ τὸν ἔσπρε μ' αὐτὸν πρὸς τ' ἀπάνω.

Ποῦ ἀνέβαιναν... Κανένας τους δὲν ἤξερε.

— Δὲν τελειώσαμε ἀκόμη ! εἶπεν ὁ ἱππότης μὲ σφιγμένα τὰ δόντια.

Ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ἑρρίκου ντὲ Γκίζ, στὴν αὐλὴ :

— Πενήντα ἄνδρες νὰ πᾶν νὰ ἐρευνήσουν μέσα στὸ σπίτι ! Ἐννοῶ νὰ μοῦ παραδοθοῦν τὰ κεφάλια αὐτῶν τῶν δύο ἀντίχριστων τὸ πούλ σὲ μιὰ ὥρα ! Οἱ ἄλλοι, ἀκολουθεῖτε με ! Στὸ Μονφωκόν !..

ΠΡΟΣ ΤΟ ΙΚΡΙΩΜΑ

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐξοχώτατε, ἄκουσεν Ἐξαίνα ὁ δούξ μὴ φωνή, δίπλα του.

— Ὁ Γκίζ γύρισε ἀγριεμένος, μὲ τὸ σταθὶ ἐντομένο.

— Ἀ ! Ἐοῦ εἶσαι ! εἶπε ἀναγνωρίζοντας τὸν Γύφτο. Τί θέλεις ;

— Νὰ πᾶς ἡ δούξ ! Ὁ δούξ ἔσπευσε νὰ τὸν ἀπαλῇ μὲ τὸν πῶ ἀπαίσιο τόπο τὸν Κολινί. Ὁ ἱππότης Μπαρνταλιάν εὐρισκόμενος κατὰ τὴν μάχην μὲ τὸν πατέρα του, τὴν στιγμὴ τῆς δολοφονίας κοντὰ στὸν Γκίζ, ὁρμᾷ καὶ τὸν ραπίζει!

— Πρόκειται νὰ κρεμάσετε τὸν Ἀντίχριστο.

— Ναί. Τί θέλεις. Λέγε γρήγορα.

— Θέλω τὸ κεφάλι σου, διάβολε ! Μοῦ ἀνίκη, καθὼς ἔξερετε. Ἀξίζει χίλια χρυσὰ σκούδα !

— Ὁ Γκίζ ἔσπευσε στὰ γέλια.

— Πολὺ σωστὰ ! εἶπε. Πᾶς το λοιπόν, ἀφοῦ σοὶ ἀνίκη ! Ὁ δούξ ἔσπευσε νὰ τὸν ἀπαλῇ μὲ τὸν πῶ ἀπαίσιο τόπο τὸν Κολινί.

— Ὁ Γκίζ ἔσπευσε νὰ τὸν ἀπαλῇ μὲ τὸν πῶ ἀπαίσιο τόπο τὸν Κολινί.

— Ὁ Γκίζ ἔσπευσε νὰ τὸν ἀπαλῇ μὲ τὸν πῶ ἀπαίσιο τόπο τὸν Κολινί.

— Ὁ Γκίζ ἔσπευσε νὰ τὸν ἀπαλῇ μὲ τὸν πῶ ἀπαίσιο τόπο τὸν Κολινί.

— Ὁ Γκίζ ἔσπευσε νὰ τὸν ἀπαλῇ μὲ τὸν πῶ ἀπαίσιο τόπο τὸν Κολινί.

— Ὁ Γκίζ ἔσπευσε νὰ τὸν ἀπαλῇ μὲ τὸν πῶ ἀπαίσιο τόπο τὸν Κολινί.

— Ὁ Γκίζ ἔσπευσε νὰ τὸν ἀπαλῇ μὲ τὸν πῶ ἀπαίσιο τόπο τὸν Κολινί.

— Ὁ Γκίζ ἔσπευσε νὰ τὸν ἀπαλῇ μὲ τὸν πῶ ἀπαίσιο τόπο τὸν Κολινί.

— Ὁ Γκίζ ἔσπευσε νὰ τὸν ἀπαλῇ μὲ τὸν πῶ ἀπαίσιο τόπο τὸν Κολινί.

— Ὁ Γκίζ ἔσπευσε νὰ τὸν ἀπαλῇ μὲ τὸν πῶ ἀπαίσιο τόπο τὸν Κολινί.

— Ὁ Γκίζ ἔσπευσε νὰ τὸν ἀπαλῇ μὲ τὸν πῶ ἀπαίσιο τόπο τὸν Κολινί.

— Ὁ Γκίζ ἔσπευσε νὰ τὸν ἀπαλῇ μὲ τὸν πῶ ἀπαίσιο τόπο τὸν Κολινί.

— Ὁ Γκίζ ἔσπευσε νὰ τὸν ἀπαλῇ μὲ τὸν πῶ ἀπαίσιο τόπο τὸν Κολινί.

χώταν ὁ Γκίζ.

— Ζήτω ὁ Στύλος τῆς Ἐκκλησίας ! τοῦσαν χίλιες φωνὲς μέσα στὸ πλῆθος.

Στὸ δρόμο, οἱ μανιασμένοι καθολικοὶ νὰ μὴ χάνουν τὸν καιρὸ τους, πᾶσαν λαοσάν, τραγουδοῦσαν... Τὸ πῶμα τοῦ Κολινί πηδοῦσε πάνω στὰ λιθάρια, πᾶς μὲ τὴν κοιλία, πᾶς μὲ τὴν ὥστη.

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

Ἐφτασαν ἔτσι στὸ ἱκρίωμα τοῦ Μονφωκόν ἀπὸ τὰ πόδια. Καὶ τότε, ἔφωτο μὲ τὸν Παρίσι μιὰ τρομερὴ λαχρ...

εἰσορμῇ στὴν πρώτην αἰθουσα.

— Πού νὰ πᾶς ἡ ὁρμή ! εἶπεν ὁ γέρο-τυχοδιώκτης. Θὰ μᾶς τσακώσουν σὺν τὰ ποινὴ καὶ τὴν φάκα !

— Μὴ λημονήσῃς, πατέρα μου, ἀπάντησεν ὁ ἱππότης, πὺς πρὸ τοῦ ὁρῶν βρίσκουμε σ' ἕνα σιδερένιο κλουβὶ ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνουμε λῦμα... Ἐν συγκρίσει μὲ τὴν τότε κατάσταση μας, τώρα βρίσκουμε στὸν παράδεισο !

Κουδεντάζοντας, εἶχαν τρέξει στὸ μοναδικὸ παράθυρο τῆς ἀποθήκης.

Ἀντίκρου ἀπ' αὐτὸ τὸ παράθυρο, ἀνοιγόταν ἕνα ἄλλο πού ἀνέκει στὸ κεντρικὸ κτίριο, δηλαδή στὸν καθαντὸ πύργο.

— Νά, ὁ δρόμος πού πρέπει ν' ἀκολουθήσουμε ! κραύγασεν ὁ γέρο-τυχοδιώκτης, μόλις ἀνέβηκε τὸ παράθυρο αὐτό.

— Μὰ σανίδα ! Γιὰ τὸ Θεό ! Γρήγορα ! Μὰ σανίδα !

Ἐφτασαν μὴ ματιὰ ὀλόγυρα. Μέσα στὴν ἀποθήκην δὲν ὑπῆρχε καμιά σανίδα, κανένα σκουῖν, τίποτα πού νὰ μποροῦσαν νὰ χρησιμοποιήσουν γιὰ νὰ περάσουν στὸ ἀντικρινὸ παράθυρο—στὴ σωτηρία.

Νὰ ξενακατέβουν ! Ἦταν ἐντελὼς ἀδύνατον... Ὁ ὀλίσιμος ἐχθρὸς τὸν ἀνέβαιναν, ἐρευνώντας παντοῦ.

Ὁ γέρο-τυχοδιώκτης ἔσπευσε μὴ τρομερὴ βλαστήμια.

Οἱ δύο Μπαρνταλιάν κατὰχτησαν, κατὰ χλωμο.

Ξαφνικά, ἄκουσαν φωνὲς στὸ κάτω πάτωμα... Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ἡ ἀποθήκην θὰ εἶχε γεμίσει ἀπὸ κόσμο...

— Θὰ πηδήσουν ! εἶπεν ὁ ἱππότης μὲ ἀπάθεια. Ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τῶν δύο παραθύρων εἶναι λιγότερη ἀπὸ τοὺς μέτρα...

— Ἀς πηδήσουμε ! εἶπε κα' ὁ γέρο-Μπαρνταλιάν μὲ μιὰ φωνὴ πού γυμνάσε κόπος παρῶντα σ' αὐτὰ τοῦ γυμνοῦ του.

Ἦταν, πράγματι, ἀδύνατον νὰ πηδήσουν. Δὲν ὑπῆρχε ὁ παραμικρὸς χώρος μὲς στὴν ἀποθήκην γιὰ νὰ πᾶν ὀρθοί.

Ἐνα πλῆγμα, ὑπὸ τῆς συνθήκης αὐτῆς, ἱσοδυναμοῦσε μὲ αὐτοκτονία.

Ἦταν προτιμότερο, ὅμως νὰ διατρέξουν αὐτὸν τὸν κίνδυνον, παρὰ νὰ πέσουν στὰ χέρια πενήντα λυσσασμένων δολοφόνων πού ἀνέβαιναν γιὰ νὰ τοὺς κατακοιματώσουν ! Ὁ θάνατος δὲν ἦταν τίποτα ὑπὸς τὰ βασανιστήρια σὰ ὅποια θὰ τοὺς ὑπέβαλαν ἀσφαλῶς οἱ ἐχθροὶ τῶν ἄν τῶν ἐπανέστησαν.

— Θὰ πηδήσουν λοιπόν ! εἶπεν ὁ γέρο-Μπαρνταλιάν. Στάσου, νὰ πηδήσῃς πρῶτος ! Συγχρόνως, ἀνέβηκε στὸ περὶ τοῦ παρῶντος.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ὁ ἱππότης, νοιώθοντας νὰ τὸν περιλοῦν κοῦρος ἰδρώτας ἀπὸ τὴν ἀγώνιαν, εἶδε τὸν πατέρα του νὰ πέφτῃ πρὸς τὰ μπῶς !

— Ὁ γέρο-τυχοδιώκτης δὲν πηδοῦσε ! Ἐπεφτε !

Ἦταν καταπληκτικὸ, ἦταν ἀπίστευτο, ἦταν ἀνταρσιατικὸ αὐτὸ πού ἐπαγορεύσε ὁ γέρο-Μπαρνταλιάν. Μόνον ἕνας ἄνθρωπος πού βρίσκονταν σὲ τελεία ἀπελπισία, σὲ τελεία ἀπόγνωση, μποροῦσε ν' ἀποφασίσῃ κατὰ τέτοιον.

Μὲ τὸ κορμὶ τεταμένο, διέγραψε ἕνα ἡμικύκλιον στὸ κενόν. Μὲ μὴν ὑπεράνθρωπον προσπάθειαν ἀπέπηξε μὲ τὰ δύο του χέρια, ἀπὸ τὰ περὶ τοῦ παρῶντος, μὲ τὰ πόδια, σπρίχτηκε, σὲ δύο προεξοχὲς τοῦ κτιρίου. Ἐμεινεν ἔτσι μετέωρος...

Ὁ ἱππότης ἐροῖξε μὴ κορυφὴ σφίξης... Καὶ τότε ὁ γέρο-τυχοδιώκτης, μὲ μιὰ φωνὴ βραγῆ, λαχανιασμένη, ἀπήντησε :

— Νά, ἡ σανίδα ! Πέσσε, ἱππότη !

Ἡ παρὰλογη, ἐξοφρενικὴ ἀπόπειρα εἶχε πετύχει !

Ὁ ἱππότης, σὺν τοελλός, ἐπῆλθε πάνω ἀπὸ τὸ ζωντανὸ αὐτὸ γεφύρι, καὶ κατασκίρηνε στὸ ἀντικρινὸ δομάτιο. Κατόπιν σηκώθηκε, ἀπαλῇ τὸν πατέρα του ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ μὲ μὴν ὑπεράνθρωπον δύναμιν, τὸν ἐτράβηξε μέσα στὸ δομάτιο !

Γιὰ ἕνα λεπτόν ἔμειναν κα' οἱ δύο τοὺς λαχανιασμένους, ἀσπασμένους, συντομμένοι ἀπ' τὴν ἐντεταμένη προσπάθειά τους !

Γιὰ ἕνα λεπτόν ἔμειναν κα' οἱ δύο τοὺς λαχανιασμένους, ἀσπασμένους, συντομμένοι ἀπ' τὴν ἐντεταμένη προσπάθειά τους !

Εύελπιν. Ένταθα.—Στην ηλικία που ορισμάσθε δεν πρέπει ν' ανησυχίτε γι' αυτό γιατί είναι μια κατάσταση φυσιολογική που με την πάροδο του χρόνου θα υποχωρήσει μόνη της, χωρίς φάρμακα και χωρίς τιποτα. Αν όμως νομίζετε πως σας κουράζει και θέλετε να απαλλαγίτε τότε να μεταχειρισθείτε αυτά που σας αναγράφω και έτσι η κατάσταση θα λήξει το συντομότερον. Να πάρετε δύο κουτιά comprimés 110.002 Richter εκ των οποίων να παίρνετε δύο κουφέτα ημερησίως, μέχρι δε πέρας των δισκίων κάνετε ημέραν παύ' ημέραν μίαν ένεσιν στρυκνίνης των 0,002. Μόλις τελειώσουν, λάβετε την καλωσύνην να μου ξαναγράψετε.

Αγαμέμνοντα.—Προτού προδότης σε οιαδήποτε θεραπεία, πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας ότι για να επιτύχη πλήρως ο σκοπός σας και να απαλλαγίτε δια παντός από το μαρτύριο όπως το αποκαλείτε, η θεραπεία θάναι λιγάνι κουραστική αφ' ενός και αφ' ετέρου όλιγον δαπανηρά. Θα πάρετε δύο κουτιά comprimés Protetine Richter εκ των οποίων θα παίρνετε ημέραν παύ' ημέραν δύο. Την ημέραν κατά την οποίαν δεν θα παίρνετε comprimé θα κάνετε μίαν ένεσιν Protetine Richter εκ των οποίων θα προμηθευθήτε δύο επίσης κουτιά. Πρό εκάστου γεύματος να παίρνετε επίσης πάντα σταγόνας (την πρώτην ημέραν) από το φάρμακον που σας αναγράφω. Την δευτέραν ημέραν αι σταγόνες θα διπλασιασθούν και θα παίρνετε 10 και 10, την τρίτην ανά 15 και 15 και τας έπομένους θα αυξάνετε εκάστην δόσιν ανά πέντε μέχρις ότου φθάσετε τας 100 ημερησίως.

Extrait mon de kola) a a
de quinquina) 15 gr.
Sulfate de strychnine) 0,05
Acide phosphorique selon codex 8 gr.
Sirop de sucre
Glycérine) a. a. 40 gr.
Bau
Arrhéнал) gr

Καλλιτέχνην, Σιδηρόκαστρον.—Ακολουθήσατε την συμβουλήν την οποίαν δίδω εις τον Εύελπιν.

Ανώνυμον, Ηράκλειον.—Ένα τέτατον πρό του φαγητού παίρνετε ένα ποτηράκι ρακίου από το Vitagou ή Vigor εις δα το μέσον του φαγητού παίρνετε μία κουταλιά της σούπας από το κάτω φάρμακον:

Bromure de sodium) a. a
Bromure de potassium) 10 gr.
Chloral) 8 gr.
Bau) 1000 gr.

Το πρωί και το βράδυ λούζεσθε με κρύο νερό. Αποφεύγετε όσο μπορείτε τας ιδέας που σας κουράζουν ψυχικά.

Βεατρίχην.—Το Iodone Robin καλό εν συνδυασμ με αιμογλομίνη θα σας ωφελοσθε καλλίτερα. Επίσης προτιμάτε τα λιπαρά φαγητά καθώς και τα ζυμαρικά.

George Siteure, Ένταθα.—Μου θέτετε πάντε έρωτήσεις και μου ζητάτε να σας απαντήσω στα πρώτα τοια. Δυστυχώς αδυνατώ καθ' ότι δεν γνωρίζω σε τί σημείον βρίσκεται η κατάσταση σας. Διά το τέταρτο δεν σας το συνιστώ: Θα προτιμούσα το Μαρούσι, Μελίσσια και Πεντέλη. Αυτά τα τρία μου φαίνεται ότι είναι τα καλλίτερα στην Αττική. Διά το πέμπτον νομίζω πως είναι περιττό γιατί θα γνωρίζετε ότι χρειάζεται αρκετή τροφή και καθαρή. Όση περισσότερη ανάπαυσις τόσο το καλλίτερον. Τώρα αν σας ήταν ευκόλον να με βλέπατε προσωπικώς, θα ήμουν εις θέσιν να σας απαντήσω με τα πεποιθήσεως.

Γ. Δ. Χ. Π.—Ανάπαυσις όσο μπορείτε περισσότερη, αποφυγή από κατασχρήσεις, και αρκετή τροφή, και ιδίως λιπαρά και ζυμαρικά.

Διδάσκαλον, Βόλον.—Η σύφιλις είναι θεραπεύσιμος, εφόσον υπάρχουν παραδείγματα υιοιοπαθών σας θεραπευθέντων και αναπροσβληθέντων. Δεν έχετε λοιπόν παρά να σχεθήτε σοβαρώς διά την θεραπείαν σας και εν πεποιθήσει να ακολουθήσετε αυτήν διά

της μικτής θεραπείας των ενδοφλεβίων ενέσεων 606 και διαιμοουθίου ή των διακίων Τριπαρόλ μετά διαιμοουθίου.

Ίατρος Γ. ΓΟΥΡΑΣ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Εις το Κοιμητήριο «ΧΑΪ» του Άντωνίου Καρατζά εν Πειραιεί, πλατεία Κοραή, εκτελείται χάριν διαφημίσεως του Καταστήματος ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ από του γνωστού καλλιτέχνου κοιμητοῦ ΔΑΝΙΗΛ ΚΟΤΖΑΣΑΡΙΑΔΟΥ με το τελειότερον μηχάνημα REALISTIC τελευταίου τύπου και με Εύρωπαικόν Liquide Ίδεώδης ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ εξαμήνου διαρκείας, υπό την εγγυήσιν του καταστήματος μόνον με δραχμάς 200.

Προσέξατε και τον διαγωνισμό μας. Το Κατάστημα, χάριν διαφήμισης θα προσφέρει την Ιδιαν ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ από του καλλιτέχνου ΔΑΝΙΗΛ με μεγάλην έκπτωσην, δηλαδή μόνον με δραχμάς 130 εις κάθε κυρίαν ή δεσποινίδα που θα συμπληρώση επιτυχώς την κατοτέρω φράσιν και θα επιδείξη στο κατάστημα το παρόν απόκομμα:

Κ . λ ν η
Π μ ν
Δ α

Προτού κοιμηθίτε ένα χαλάκι αποτελεσματικώτατο κατά της χρόνιας δυσκοιλιότητος καθαρίζον το αίμα. Ζητήσατέ το εις όλα τα Φαρμακεία.

GRAINS DE VALS

Ένα κασέ ΝΕΟΚΑΛΜΙΝΑ

Θεραπεύει ΓΡΙΠΠΙΝΗ, κεφαλόπονον, οδοντόπονον, ημικρανίας, Ρευματισμούς, γενικήν άτονίαν, νευρικές διαταράξεις ΚΑΤΑΝΕΙΤΕ ΤΟΥΣ ΜΗΝΙΑΙΟΥΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥΣ ΠΟΚΟΥΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΑΝΕΥ ΟΥΛΕΜΙΑΣ ΠΕΡΙΠΛΟΚΗΣ

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία
Γενική άποθήκη ΤΡΙΑΝΤ. Μ. ΦΟΥΔΑΣ Κρατίου 11
ΑΘΗΝΑΙ, Τηλ. 73-19.

Ο Σ Ο Ι

βασανίζεσθε από νευραλγία, δσφυαλγία, ισχιαλγία, πόνο των πλευρών, και ολασθήσας της φύσεως πόνοους ρευματισμού, αρθριτικούς, κτλ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ την Θεραπείαν εις το νεώτατον Ιδιουκατάστημα

ΠΑΥΣΩΔΥΝΟ

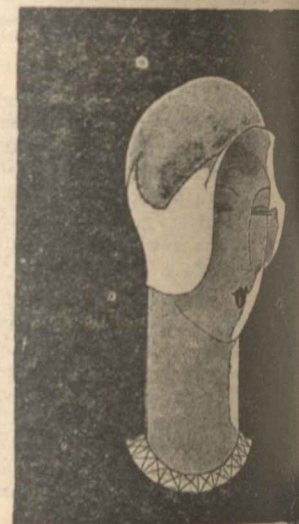
ΧΡΗΣΙΣ: Έντερίσκει διαρκώς ή το πολύ δις της ημέρας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Κεντρική Άποθήκη:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΣΑΝΤΡΑ

Όδός Αιόλου 95—ΑΘΗΝΑΙ

IMODES
ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΛΙΒΑΔΑ
ΠΕΤΡΑΚΗ 3

Η κ. ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΛΙΒΑΔΑ, μόνη τράχη 3γ. παρέλαβε πλουσίαν συλλογήν τελευταίων MODELES γυναικείων λων και ήρχισε τας εργασίας της με μιάς εξαιρετικώς προσοχής.

ΕΛΙΔΑ ΚΡΕΜΕΣ
Η κρέμα της νοκλός ειδική δια τον ήλιον

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΥΣ ΤΟ ΤΣΑΪ RICHTER

Είνε το ασφαλέστερον φάρμακον έναντίον της καθ' εξιν δυσκοιλιότητος. Αποτελείται από ειδικά έλαφρά και εύληπτα χόρτα και είναι έπομένως έντελώς άβλαβές.

Η γεύσις του είναι εξαιρετικά εύχάριστος και δι' αυτό άρέσει εις όλους. Εις μεγαλειέτας δόσεις λαμβανόμενον είναι αποτελεσματικώτατον και κατά της ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Πωλείται εις τα Κεντρικά Φαρμακεία. — Γενική παρακαταθήκη:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ, Όμόνοια

ΓΙΑ ΝΑ
ΕΙΘΕ ΩΡΑΙΑ
ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΩΝ

‘PEPSIL’

Υπεράνω όλων το σαπύνη οκοκυρά που θέλει να έχη ρούχα να λάμπουν και να μοσχοπρέπει να μεταχειρίζεται το σαπούνι «ΠΕΡΣΙΛ» πρέπει να κλένει ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ, ΜΑΛΛΙΝΑ, ΜΕΤΑΞΩΤΑ, ρα, έθυνά και χωρίς φθοράν. Το ΠΕΡΣΙΛ οδμείαν βλαοσίαν περιέχει και περι τούτου εγγυώμεθα ύπευδύνως.

Πωλείται εις άπαντα τα έδωδικοπωλεία.
Γεν. Άντ. ΤΖΟΥΡΟΣ και ΚΑΡΡΑΣ
Πατεία Άγ. Θεοδώρων 9. Τηλ. 53-87
Παρακαταθήκη Πάτραι, Δ. Φωτόπουλος Πατρώος 66.
Θεσνίκη Καραβίδας και Σία, Στρά Φορέγγλον.

Είμαι πουδραρισμένη καθ' όλην την ημέραν. Έγλύτωσα από την γιαλάδα της μύτης. Εύρηκα επί τέλους την πούδρα που ήθελα και αυτή είναι η Πούδρα ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΖΩΝΕΣ

Τελεία εφαρμογή και στερεότης.

Έπί μέτρω ή εύρωπαϊκές έτοιμες, εις τα Φαρμακεία

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

Όμόνοια και «ΜΙΝΕΡΒΑ»
Σταδίου 15
Παραπλεύρως του «Αττικού»

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΚΘΕΣΙΣ

Γ. ΜΠΟΥΚΑ

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

ΤΕΡΜΑ ΟΔΟΥ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ ΑΡ. 28